

กรมตำรวจ กระทรวงศึกษาธิการ

เศรษฐวิทยา

อำมาตย์โท พระยาพนิตยศาสตร์วิธาน
(อ. พรรณนเปทย์)

เรียบเรียง

— ๑๙๖๓ —

พิมพ์ครั้งที่ ๒, ๕๐๐ ชุด

พ.ศ. ๒๕๐๗

ปกกระดาษวาทาเล่มละ ๕๐ บาท

พิมพ์จำหน่ายที่โรงพิมพ์อักษรนิติ บางขุนพรหม

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

~~1000~~

ว ๒๑. 1103879

กรมตำรา กระทรวงศึกษาธิการ

เศรษฐวิทยา

อำมาตย์โท พระยาพนิชยศาสตร์วิธาน

(อัฐิ พรธนะแพทย)

เรียบเรียง

—พิมพ์—

พิมพ์ครั้งที่สอง ๒,๕๐๐ ฉบับ

พ.ศ. ๒๔๖๗

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๕๐ สตางค์

พิมพ์จำหน่ายที่โรงพิมพ์อักษรนิติ บางขุนพรหม

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

1103879

อุทิศแด่

เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี

(ม.ร.ว. เบี้ย มาลากุล ณกรุงเทพ)

เศรษฐวิทยา

— ๑๕๕ —

บทที่ ๑

เศรษฐวิทยา คือ อะไร?

คนไทย มาก เมื่อจับ สมุท เล่ม มี ชื่น อ่าน คง นี้ ก ว่า
เศรษฐวิทยา (Economics) เป็นวิชาใหม่ที่เกี่ยวข้อง เหตุการณ์
จำเป็นจะต้องอธิบายเสียก่อนที่จะเริ่มต้นต่อไป

เศรษฐวิทยาเป็นวิชาสหสัมพันธ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
ชีวิตของเราทุกวันนี้ในกรณีนี้เรื่องใช้ จ่ายและเก็บหอมรอม
ริบ ทั้ง นอกบ้านและในบ้าน

วิชาที่จะอธิบายให้เราเห็นละเอียดถึงสิ่งและเรื่องต่างๆ
ที่เกิดขึ้นรอบตัวเราทุกวัน เราเห็นผู้หญิงและผู้ชาย
ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ไปรับจ้างหรือทำการทำงานต่างๆ เพื่อ
เลี้ยงชีพ มนุษย์ทั้งหลายมีความต้องการ อาหาร สำหรับ
บำรุงร่างกาย เครื่องนุ่งห่มสำหรับปกปิดร่างกาย เบาะเรือน
สำหรับอยู่ ถ้า ความต้องการ นี้ไม่สำหรับมนุษย์ก็มีชีวิตอยู่
ไม่ได้ ถ้าเราไม่ทำการทำงาน ความต้องการ ของเราก็จะไม่

สำเร็จดังที่เราอยากได้ ความอุตสาหกรรม ออกแรง ทำ การงาน
ต่าง ๆ เพื่อให้ ความต้องการ ของเรา สำเร็จ สมประสงค์
เรียกว่า ความอุตสาหกรรมทางเศรษฐวิทย์ และเศรษฐ
วิทยา นี้แหละ จะอธิบาย ถึงเหตุผล และธรรมชาติ ของความ
อุตสาหกรรม ชาติ นี้ หรือจะพูดอีก อย่างหนึ่ง ว่า ความ
ตื่นรนอุตสาหกรรมน้ำพักน้ำแรง เพื่อจะให้ความต้อง
การสำเร็จดังปรารถนาของมนุษย์เพื่อจะได้เลี้ยงตนเอง
และครอบครัว นี่แหละเป็นหัวข้อของเศรษฐวิทยา

คงไม่ลืมว่า วิชาเศรษฐวิทยา ก็เป็น วิชาแขนง
หนึ่ง ของวิทยาศาสตร์ ใน ทาง สังคม คือวิชาที่ เกี่ยวข้อง
กับตัวเรา และเพื่อนบ้านร่วมเมืองร่วมชาติของเรา เศรษฐ
วิทยาเกี่ยวกับ วิทยาอาการ ต่าง ๆ ของพวกเราที่อยู่ในหมู่
หมวดเดียวกัน ไม่ใช่แต่จะ เกี่ยวแก่เอกชนเท่านั้น เศรษฐ
วิทยาเกี่ยวกับบุคคลคนหนึ่ง มิใช่ใด ก็เกี่ยวกับ คนอื่น ๆ
ใน คณะ หมู่ หมวด หรือ ชาติ เดียว กัน มิใช่ นั้น เราทุกคนได้
เคย อ่านเรื่องเรือแตก และมี คนเคาะระฆัง คนหนึ่ง ชักเข้าไป อยู่
เกาะ แห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มี มนุษย์ อยู่เลย คนคนนี้มี ปัญญาและ
กำลังที่จะเก็บ ขี้อาวของบางสิ่ง บางอย่างมาทำเป็นกระท่อม เล็ก ๆ

เศรษฐวิทย์คืออะไร?

๓

อาศัยพอขยายไปได้ จะเรียกว่า การ ที่ คน คน นี้ ทำเป็นทาง
เศรษฐวิทย์ก็ได้ เพราะเขาได้ทำ สิ่ง ต่าง ๆ สำเร็จ ตามความ
ต้องการ ของเขาในเวลา ทุกข์ ยาก แต่ จะ ight ว่า เป็นทาง
เศรษฐวิทย์แท้ที่แท้ก็ยังไม่ถูก เพราะเศรษฐวิทย์ไม่ได้หมาย
สำหรับคน คนเดียว จึง อยู่ ที่ ชาย คน นี้ได้ ใช้ ถ้าสั่งหาอาหาร
มา กิน ใช้ ความรัก ทำเครื่อง นุ่งห่ม กัน ร้อน กันหนาว สำเร็จ
ได้ ตาม ความต้องการ ของเขา แต่ มนุษย์ผู้ นี้ไม่มีความเกี่ยว
ข้อง กับ คนอื่น ทั้ง นี้จะหมายความว่า การที่เขานี้เกี่ยวข้องกับเศรษฐ
วิทย์ไม่ได้ มนุษย์ต้องการ อาศัยซึ่งกันและกัน ต้อง แลกเปลี่ยน
ซื้อ ขาย ข้าว ของ แก่ กัน และ กัน และ ต้อง ทำ การงานแลก
เปลี่ยน กันและ กัน จึง จะ เกี่ยวแก่ ทาง เศรษฐวิทย์

การงานที่ กระทำ กัน ใน บ้าน หนึ่ง หรือ ครอบ ครัว หนึ่ง จะ
เรียกว่า เป็นทาง เศรษฐวิทย์ที่เกี่ยว ถิ่น ยาก เช่น สามีไปรับ
ราชการได้เงินเดือน มาเลี้ยง ภรรยา และ ครอบ ครัว และ ภรรยา
ทำ การ งาน สำหรับ บ้าน เว้นนอก แล เลี้ยงบุตรเลี้ยงหลาน ฯ ล ฯ
สามีผู้เดียว เป็น ผู้ ที่ได้กระทำ ทาง เศรษฐวิทย์ ภรรยา ทำ
การงาน ครอบ ครัว ช่วยเหลือผู้ ถิ่น ถิ่น แต่ไม่ใช่เป็นผู้ที่ได้
รับเงินหรือใช้ จ่ายเงินโดย ถ้าพึ่งพา พัก หนี้แรง ตนเอง เศรษฐ

วิทยาเล็งถึง ^{๗๓}ผู้ที่ได้ออกแรงตนเองหาสมบัติมาใช้โดย
ตนเอง และเพื่ออุดหนุน ^{๗๔}ช่วยผู้อื่น

บางทีมีผู้กล่าวว่า เศรษฐวิทยาเป็นวิชาที่กล่าวถึง
สมบัติ* ต่าง ๆ แต่เมื่อใคร่ครวญดู จะเห็นว่าไม่ถูก ที่เรา
ศึกษานี้คือตัวมนุษย์ ไม่ใช่สมบัติ จึงอยู่ที่สมบัติเกี่ยวข้อง
กับวิชาที่เราศึกษานี้ด้วย แต่ว่าสมบัติมาภายหลัง มนุษย์
ต้อง ออกแรงก่อน ก่อนที่จะได้รับสมบัติมา ตามความต้องการ

ทุกอย่าง สั้น ๆ เศรษฐวิทยาชั้นแรกเล็งถึง มนุษย์เนื่อง
ใน ความต้องการ ทำการ ได้มา และ ใช้ไป และขึ้น
ที่สอง เล็งถึงสมบัติ ซึ่งเป็นผลของ ความต้องการ และการ
ออกแรง ของ มนุษย์ กับทั้งเป็น ของที่ผู้ ออกแรง ทำ การ จะ
ได้รับ และโคย มากเป็นเงินหรือเป็นของ สำหรับใช้ จ่ายต่อไป

ได้กล่าวมาแล้วว่า เศรษฐวิทยาเป็นวิชาแขนงหนึ่งของ
ของวิทยาศาสตร์ ในทาง สมาคม คือเล็งถึง คน ทั้งหลาย ซึ่ง
มีความเกี่ยวข้อง แก่กันและ กัน ไม่ใช่ผู้ที่ อยู่ไทย ลำพัง ตัว
คนเดียว ความเกี่ยวข้อง ของ มนุษย์ มีหลาย อย่าง หลาย
ประเภท ถ้า จะ แบ่ง ออก จะเห็นได้ดังนี้

* ความหมายของคำ สมบัติ จะอธิบายในบทที่ ๓

เศรษฐวิทยา คืออะไร ?

๔

(๑) ก เป็น ส่วน หนึ่งใน จำพวก มนุษย์ทั้งหลาย จำเป็น
ต้อง มีความ กรุณาเมตตา แก่ ผู้อื่น ซึ่ง เป็น มนุษย์ ทั่วๆ กัน

(๒) ก เป็น ส่วน หนึ่ง ของ ครอบครัว ครัว หนึ่ง หรือ
ในบ้าน แห่ง หนึ่ง จำเป็น ต้อง ปฏิบัติ ทั่ว ผู้ เฒ่า เลียง บุตร
ภรรยา ฯ ฯลฯ

(๓) ก อาศัย อยู่ใน หมู่บ้าน หรือ เมือง แห่ง หนึ่ง จำเป็น
ต้อง มีใจ เอื้อเฟื้อ ช่วย ทำ ดี การ ต่าง ๆ เพื่อ ความ ดี ความงาม
ของ หมู่บ้าน หรือ เมือง ที่ ตน อยู่

(๔) ก เป็น พลเมือง หนึ่ง ของ ประเทศ หนึ่ง จำเป็น
ต้อง เชื่อฟัง กฎหมาย และ รัก บ้านเมือง ของ ตน ฯ ฯลฯ

ตาม หัวข้อ เหล่า นี้ จะ เห็น ได้ ว่า (๑) ก เป็น มนุษย์
ผู้ หนึ่ง (๒) ก เป็น พ่อ บ้าน ใน บ้าน ของ ตน (๓) ก เป็น เพื่อน
บ้าน ของ คน อื่น ใน หมู่ หรือ ใน เมือง เดียว กัน (๔) ก เป็น
พลเมือง ของ ประเทศ หนึ่ง

ใน ชั้น แรก มนุษย์ ต้อง มีความ รู้ สึก เกี่ยว ข้อง กับ ผู้ อื่น
ทั่วไป ที่ เป็น เพื่อน มนุษย์ ทั่วๆ กัน การ ศึกษา ทาง แขนง นี้
เรียกว่า สหาคม วิทยา (Sociology)

ใน ชั้น ที่ ๒ มี ข้อ ที่ ต้อง พิจารณา ว่า ความ ประพฤติ

อย่างไร ถูก ทางธรรม อย่างไร ผิด การ ศึกษา ทาง แผนก นี้
เรียกว่า วินยัติ (Ethics)

ในชั้นที่ ๓ มีกฎหมาย ข้อบังคับ สำหรับ หมวกหม้อที่ตน
อยู่ การศึกษาทางนี้เรียกว่า วิชากฎหมาย (Jurisprudence)

ในชั้นที่ ๔ มีรัฐบาลเข้ามาเกี่ยว พลเมือง ต้อง
กระทำตามหน้าที่ของตน มีเชื้อเพลิงไม่ประพฤติน่าผิดกฎหมาย
ของบ้านเมือง การศึกษาทางนี้เรียกว่า รัฐ ปรเทศน์
ศึกษา (Politics)

ในที่สุดในส่วน ตัวมนุษย์ ยัง มีความ กังวล เพื่อ ะ
หาอะไร หรือ ทำของ อย่างหนึ่ง อย่างใด ให้สำเร็จ ตาม ความ
ต้องการ การ การ ศึกษา ทาง นี้ก็คือ ศึกษา ทาง ผล ประโยชน์
รายได้ และการใช้ ำบ ของ มนุษย์ นั้นเอง วิชานี้คือ เศรษฐ
วิทยา หรือ ไปลิติกแกล อิคอนอมิ หรือ อิคอนอมิกส์

ความ ที่แยกความ เกี่ยวของ ของ มนุษย์ ออก เป็น วินยัติ
กฎหมาย รัฐ ปรเทศน์ และ เศรษฐวิทยา เป็น แผนก ๆ
ทั้งนี้ จะไปถือเสียว่า แผนกหนึ่งก็อยู่ไกลเกี่ยวอันหนึ่ง คือ
ไม่เกี่ยวข้อง กัน หรือ จะถือเสียว่า เมื่อเราศึกษาทาง เศรษฐ
วิทยา จะไม่ ต้อง การศึกษา ทาง รัฐ ปรเทศน์ไม่ได้ เช่น

เศรษฐวิทยาคืออะไร?

๗

ตัวอย่าง การเก็บภาษีอากร ต่าง ๆ การใช้ ร่ำรวย ของ ประเทศเรา เรา นับว่าเป็น พวกเศรษฐวิทยา เพราะเกี่ยวข้องกับ ผลประโยชน์ รายได้และ การใช้ ร่ำรวย แต่ การเก็บ ภาษีอากร นั้น เป็น ชูระ ของ รัฐบาล แท้ ๆ เพราะฉะนั้น ควร อยู่ในจำพวก วิชา ปกครอง หรือ โปลิติกส์ อีก อย่าง หนึ่ง จะถือว่า มนุษย์ ทำการ ก็เพราะ อยากได้ เงิน มาใช้ สบาย ใน การ ต่าง ๆ เท่า นั้นไม่ได้ จะต้อง เข้าใจ อีก อย่าง หนึ่ง ด้วย ว่า ที่มนุษย์ ทำการ ก็ เพราะ เป็น หน้า ที่ ของเขา ที่ จะต้อง ทำ เพราะ มีความ รักใน หมู่ ครอบครัว ของ เขา เขา จึงได้ กระทำ หรือ รับ ทำ มาหา กัน เพื่อ ช่วย อุดหนุน กัน และ กัน อาการ ชะนัก นี้ใช้ว่า จะเกี่ยวข้องกับ ทาง เศรษฐวิทย เท่า นั้น ก็ หาไม่ ยัง เกี่ยวถึง ทาง วินยนิติ (Ethics) หรือ ทาง สังคมวิทยา (Sociology) อีก ด้วย

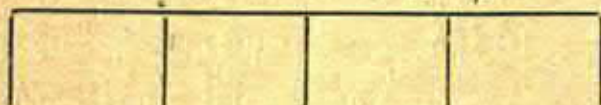
แม้ที่ สุก วิชา นั้นเกี่ยวข้องกับ วิชา นี้เล็กน้อย ก็ ดี เรา อาจ สังเกตได้ ว่า วิชา เหล่า นี้ ต่าง กัน อย่างไร และ เรา อาจ คิด สันได้ โดย ง่าย ว่า สิ่ง ที่มนุษย์ กระทำ เป็น ทาง เศรษฐวิทย หรือ ไม่ แม้แต่ จะมี ทาง อื่น ๆ มาเกี่ยวข้อง ด้วย

เรา อาจ จำแนก วิชา วิทยาศาสตร์ ในทาง สังคม (Social Sciences) ออกเป็น ส่วน ต่าง ๆ ได้ ถึง รูป ต่อไปนี้

เศรษฐวิทยา

วิทยาศาสตร์ในทางสมาคม (Social Sciences)

(ถึงถึงความเกี่ยวข้องของ มนุษย์)

วินยัติ กฎหมาย สมาคมวิทยา เศรษฐวิทยา รัฐประศาสตร์
 (Ethics) (Laws) (Sociology) (Economics) (Politics)
 สิ่งที่มีมนุษย์ สิ่งที่มีมนุษย์ มูลของความ ความต้องการ มนุษย์และ
 ควรทำหรือ ต้องทำหรือ เกี่ยวข้องของ และการออก รัฐบาล
 ไม่ควรทำ ต้องไม่ทำ มนุษย์ชาติ แรงของมนุษย์

—*—*—*—

บทที่ ๒

ประวัติ ของ เศรษฐวิทยา

ท่านอาจารย์บาสตีอัท (Bastiat) กล่าวว่า “ความ
 ต้องการ — การออก แรง — ความพอใจ เป็น ปริณิชาตของ
 เศรษฐวิทยา”

ตามบทก่อนเราเห็นแล้วว่า อิคชนอมิกส์ คือ อะไร และ
 เกี่ยวข้อง กับ วิทยาศาสตร์ ในทาง สมาคม อย่างไร ก่อไปนี้
 จำเป็นที่จะต้องรู้ว่า กำเนิดของทางเศรษฐวิทยามีมาอย่างไร

ประวัติของเศรษฐวิทยา

มูลเหตุของเศรษฐวิทยา ก็คือ มนุษย์มีความต้องการ การ ความต้องการ ทำให้มนุษย์ออกแรงทำการ และก็ เพราะการที่ได้ ออกแรง ทำจึงได้ ความพอใจ หรือได้ ผล สมทั้ง ประสงค์หา ที่แน่ชัดคือรากเง้าของเศรษฐวิทยา—ความต้องการ การ เป็นเหตุให้ยังเกิด การ ออกแรง และ การ ออกแรง นำมาซึ่ง ความพอใจ และ ด้วยมูลเหตุนี้ เราจึงสามารถ สร้างโครงสร้างของเศรษฐวิทยาได้

เมื่อสังเกตดู การงานต่าง ๆ ที่เห็น อยู่ทุกวัน ย่างที จะไม่เห็น ว่า ความต้องการ การ ออกแรง ความ พพอใจ เกี่ยวข้องกัน ตัวอย่างเช่น ก ต้องการ ข้าว แต่ ก เป็น ช่างไม้ ทำตู้หรือเตียงต่าง ๆ ลูกหลานของ ข ต้องการ ผ้าม่าน ผ้าม่าน แต่ ข เป็นเสมียนทำงานอยู่ในที่ทำการวัน ยังค่ำ แต่อย่างไร ก็ที่เรารู้ว่า ข้าวและผ้าม่าน ผ้าม่าน เป็นผลที่สุดของความต้องการ ของ ก และ ข แม้ ก และ ข ไม่ได้ปลูกข้าว และ ทอผ้าม่านเอง ก็จริง แต่ มีคนอื่นทำแลกเปลี่ยนกัน จะเห็นได้ทันทีว่าในขั้นขั้น สมัย นี้ การ ออกแรง ของ มนุษย์ ทาง เศรษฐวิทยา อาศัย ซึ่ง กัน และ กัน และ การ ที่ แลก เปลี่ยน ผล แห่ง กัน และ กัน นำมา

ซึ่งความพอใจในระหว่าง มนุษย์ พวกนี้ แต่ในสมัยก่อน
มนุษย์ ไทย มาก ออกแรง ทำ ของ ต่าง ๆ เพื่อ ความ ต้องการ
ของ ตนเอง ไม่ ต้อง การ แลก เปลี่ยน และ แม้ ที่ สุก ใน สมัย
นี้ ก็ ยัง มี มนุษย์ พวก นี้ เหมือน กัน แต่ หิอบ แทบ ทุก ประเทศ
พลเมือง ใน ขั้ว ขั้ว ภาด ทำ ข้าว ของ เป็น สิ่ง เป็น อย่าง เช่น ทำ มา
ทอดผ้า ทำ เครื่อง จักร เป็น ต้น และ ผล ที่ ได้ มา จาก การ ที่
กระทำ นี้ ได้ ใช้ จ่าย ไป ทาง อื่น ตาม ความ ต้องการ ของ ตน
ต่อไป นี้ เรา จะ ค้นคว้า ชาติ ประวัติ ของ การ เปลี่ยนแปลง อัน นี้

ขั้นที่ ๑ การ ออกแรง ไทย ทรง

ทั้ง คน กว๊ว พวก คน ข่า จะ เห็น ได้ แจ่มแจ้ง ว่า ความ
ต้องการ การ ออกแรง เพื่อ จะ นำ ความพอใจ มา ได้ คน
จำพวก นี้ เกี่ยว ข้อง กัน อย่างไร คน ข่า ไม่ มีความ ต้องการ
มาก มาย เหมือน พวก เรา นอกจาก ที่ จำเป็น จริง ๆ เช่น เครื่อง
เลี้ยงชีพ เท่านั้น เมื่อ ตัว ก็ จำเป็น ต้อง หา อาหาร มากิน
คน ข่า จำพวก นี้ อาศัย เนื้อ สัตว์ ข่า เป็น อาหาร และ ก็ เป็น การ
จำเป็น ที่ มนุษย์ พวก นี้ ต้อง ออกแรง และความ คึกขำ สัตว์ เพื่อ
ได้ เนื้อ มา กิน ถ้า สัตว์ ที่ ข่า มา เป็น จำนวน มาก เกิน ต้อง การ
ที่ เหลือ อยู่ ก็ ชาติ ประวัติ ของ มัน ได้ เสีย ทิ้ง ไป เมื่อ ตัว อีก ก็
ออกไป หา เนื้อ ใหม่ มากิน อีก คน จำพวก นี้ ต้องการ มี ที่ อยู่

ประวัติของ เศรษฐวิทยา

๑๑

เหมือนกัน และ ที่ อยู่ ก็ ทำได้แค่เพียง กระทั่ง ถ้า อยู่
ใกล้ๆ น้าก็เขาค้นไม้มา ชุก เย็น เวลื้อใช้ ตาม ที่ กล่าว มา
ท่าน จัก ว่า เป็น ประวัติของ เศรษฐวิทยา ชั้นต้น ความ ต้อง
การ นำให้ เกิด การ ออกแรง ซึ่ง นำ ความ พอใจ มา โดย ตรง

ชั้นที่ ๑

ความ ต้อง การ—การ ออกแรง—ความ พอใจ
ทุก ๆ ชั้น ของ เศรษฐวิทยา เรา จะ แยก ความ ต้อง
การ การ ออกแรง และ ความ พอใจ ออกจาก กัน ไม่ได้ เพราะ
มี เกี่ยว กัน อยู่ เสมอ ขุนไพบีร์ ธิบาย ถึง การ ออกแรง โดย
ทาง อ้อม

ชั้นที่ ๒ การ ออกแรง โดย ทาง อ้อม

ต่าง ว่า คน บ้าง คน หนึ่ง ใน จำพวก ที่ กล่าว มา ใน ชั้น ที่ ๑
บ๊วย และ ไม่ อาจ ไป หา อาหาร มา ให้ คน อื่น กิน ด้วย ได้ ใน ขณะ
ที่ คน บ้าง คน หนึ่ง อยู่ ทาง บ้าน เขา ก็ คง คิด ทำ ข้าว หรือ เครื่อง
ประคัษ ประคัษ ตาม ประสา คน บ้าง แทน การ ไป นำ สัตว์ ทำไม
คน บ้าง คน หนึ่ง ได้ ทำ ข้าว หรือ เครื่อง คด แ่ง ? ไม่ใช่ เป็น เพราะ
เขา เอง มีความ ต้อง การ ของ เกล้า นี้ เป็น เพราะ เขา ต้อง
การ อาหาร และ รู้ ว่า ข้าว หรือ ของ ที่ เขา ทำ อาจ แลก เปลี่ยน
กับ อาหาร ที่ ผู้ อื่น หา มา ได้ ได้ ทั้ง นี้ จะ เห็น ได้ ว่า การ ออก

แรงของคนบ้านนี้มา ซึ่งความพอใจ สมประสงค์ โดยทาง
 อสม ยิงหาเงินเข้าการทำข้าวของต่าง ๆ ของคนคนนั้นก็ยัง
 อด และมีความชื่นชอบใจมากจน คนบ้านนั้นก็จะมี
 เมื่อก่อนเป็นชาวนา เหลือเพื่อ

ในขั้นปัจจุบันกาลเรา จะ เห็น ว่า การ ออกแรง โดย ทาง อ้อม
เป็น สิ่ง ที่ มนุษย์ ถึง ซึ่ง ความ รุ่งเรือง แล้ว ทำ กัน อยู่ โดย มาก
เช่น ก ต้อง การ ข้าว แต่ ก เป็น ช่างไม้ พวก ของ ข ต้อง
การ ผ้า แต่ ข เป็น เสียม การ แลก เปลี่ยน ผล ต่อกัน และ
กัน อัน นำ มา ซึ่ง ความ พอใจ ด้วย ผล ที่ ต้อง การ นี้แหละ เป็น
สิ่ง ที่ มนุษย์ ไทย มาก ใน สมัย นี้ กระทำ กัน การ แบ่งปัน การ
งาน* (Division of Labour) เป็น สิ่ง ที่ เรา ทำ กัน อยู่
ทุก วัน ยิ่ง เรา มีความ ต้อง การ มาก การ ออกแรง กำลัง
ทาง อ้อม ก็ ยิ่ง มาก ขึ้น ประเทศ สยาม ต้อง การ เครื่อง เหล็ก
กลไก ต่าง ๆ มาก ใช้ แต่ ประเทศ สยาม ปลูก ข้าว ทำ ข้าว ไม่
เป็น พืช

นี่เป็น ประวัติ ชั้นที่ ๓ ความ ต้อง การไม่ ได้ นำ มา ซึ่ง
ความ พอใจ โดย การ ออก แรง ทาง ตรง แต่ โดย ทาง อ้อม ะ
เห็น ได้ ว่า ระหว่าง การ ออก แรง และ ความ พอใจ นี้

๑. ภารกิจ การแก้แค้น และ ความดีที่หัวใจ 'ทองเนื้อเก้า' ๑๗.๕

เครื่องใหม่เข้ามาขวางอยู่อันหนึ่ง ซึ่งเราจะเรียกว่า
สะพานต่ออาคารทั้ง ๒ นั้นก็ได้ สะพานนี้คือ การแลกเปลี่ยน

ชั้นที่ ๒

การ แลกเปลี่ยน

ความ ต้องการ — การ ออกแรง ความ พอใจ
ชั้นที่ ๓ แผนก หัตถกรรม และ อุตสาหกรรม (Industry)
เรื่อง ที่ จะ กล่าวต่อไปนี้ เพื่อ ความ ประสงค์ ของ เรา
ใน ตอน แรก นี้ ไม่ จำ เป็น ที่ จะ ต้อง คิด ว่า สะพาน ว่า ความ รุ่ง
เรือง ของ มนุษย์ ใน ทาง หาด หิน กำเนิน เป็น ลำดับ มา อย่างไร
กล่าว คือ ตั้งแต่ การ ชำสัตัว ตาม ป่า เช่น พวก พราน จนถึง การ
เลี้ยง สัตว์ การ ทำ นา การ ช่าง เครื่อง รถ โถ ต่าง ๆ เป็น
ลำดับ ขึ้นไป ความ มุ่งหมาย ของ เรา ก็ เพื่อ จะ ให้ เห็น ว่า
การ ทำ มาหา หิน ใน ปัจจุบัน สมัย นี้ มี เครื่อง เกียวข้อง กับ สมัย
ก่อน ๆ อย่างไร เท่านั้น

การ หัตถกรรม และ อุตสาหกรรม แม้แต่ ใน จำพวก คน
ป่า ก็ มี ข้าง เด็ก น้อย เว้น แต่ ไม่ กว้างไป แต่ เมื่อ หมู่ คณะ ของ

มนุษย์ต่าง ๆ มีความรู้ที่รู้เรื่องขึ้นในทางทำมาหากิน
 มนุษย์จึงได้เวียนเพราะปลูกข้าวทำของต่าง ๆ เพื่อคนอื่นและ
 ทั้งรวมแรงช่วยกันทำให้ของบางอย่าง หรือต่างคนต่าง
 ทำของชนิดหนึ่งต่าง ๆ กันตามที่เรียกว่า แ่่งแรงกันทำ
 มีบริษัท คณะ หมวก หมู เข้าหุ้นส่วนทำการค้าขายกันต่าง ๆ
 ในชั้นที่ ๓ นี้การแบ่งแรงกันทำกระจายออกไปมากกว่า
 ชั้นที่ ๒ ตัวอย่างต่างว่าในการทำเรือลำหนึ่ง ถ้าเรพบ
 ถึงการแบ่งแรงในชั้นที่ ๒ ผู้ที่ต่อเรือจะต้องตัดต้นไม้
 และดูหาสำเภาเป็นเรือ แต่เมื่อเรพบถึงการแบ่งแรงใน
 ชั้นที่ ๓ นี้แล้ว ถ้าเป็นบริษัท สมมุติเห็นว่าคน ๆ หนึ่ง ตัก
 ต้มไม้ คนที่ ๒ เลื่อยเป็นแผ่นกระดาน คนที่ ๓ บางทีจะทำ
 ประทุนหรือติดข้อประกับประภาวนเป็นเรือใช้การได้ การ
 เปลี่ยนแปลงระหว่างชั้นที่ ๓ กับชั้นที่ ๒ ไม่ผิดกันมาก กล่าว
 คือในที่สุดก็เป็นเรือตามต้องการ ผิดกันก็แต่ที่ในชั้นที่ ๒
 คนคนเดียวต้องทำเรือโดยลำพัง ในชั้นที่ ๓ เราเห็นได้
 ว่ามีคนที่เกี่ยวข้องในการทำเรือ ๓ คน ซึ่งมีความต้อง
 การที่จะนำมาซึ่งความพอใจโดยทางอ้อม แต่เมื่อเรือสำเภา
 เป็นเรือใช้การได้ ใครจะเป็นเจ้าของเรือเล่า? ไม่ต้องสงสัย
 เลยว่าเรือนี้เป็นของผู้ที่มีส่วนในการสร้างขึ้นทั้ง ๓ คน

และเมื่อ ในที่ สุกต่าง ว่ามี อาหาร มา แลก เปลี่ยน กับ เรือ ลำนี้
อาหาร นั้น ก็ ต้อง เป็น ของ ของ คน ทั้ง ๓ นั้น แต่ คน ทั้ง ๓ นั้น
จะต้อง แบ่ง ส่วนกันเท่า ๆ กันหรือ? จะ เป็นไปไม่ได้เลย เพราะ
คนที่ หนึ่ง อาจ ทำการไม่ การ ตัก โคนไม้ น้อย เวลา กว่า คน
ที่ ๒ ที่ เลือบ ออก เป็น แผ่น กระดาษ และ ยิ่ง น้อย กว่า คนที่ ๓
ซึ่ง ตัก ต่อ ประกาย ประดา ขึ้น มา เป็น เรือ หรือ คน ที่ หนึ่ง ไม่
ต้อง การ ใช้ ความ คึก มาก เท่ากับ ที่ ๒ และ ไม่ ต้อง ใช้ ฝีมือ
อะไร เท่า กับ คน ที่ ๓

วิธี แบ่ง แรง กัน ทำ การ งาน ชนิด นี้ ได้ ข้อ ตาม เศรษฐ
วิทยาว่า การ แจกจ่าย หรือ จำหน่าย (Distribution)

ในที่ สุก เรา อาจ สรุป ความ ได้ ว่า มนุษย์ ต่าง คน
ต่าง ก็ มีความ ต้อง การ รวม แรง กัน ทำ การ (co-operate)
สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด แต่ ระหว่าง การ ออก แรง และ ความ พอใจ
ของ เขกชน ใน ชันนี้ มี 'สะพาน' ขึ้น ขาว ขึ้น กว่า ใน ชัน
ที่ ๒ อาหาร ที่ ได้ มา จาก การ แลก เปลี่ยน กับ เรือ ใน ตัว อย่าง
ข้าง บนนี้ จะ แบ่ง แก่ คน ทั้ง ๓ ให้ ถูก ตาม ความ ยุติ ขวรวม
ต้อง แบ่ง ตาม ส่วน ออก แรง มาก หรือ น้อย กับ ใช้ ความ คึก หรือ
ฝีมือ มาก หรือ น้อย

๕-๑
รูปที่ ๓

การแลกเปลี่ยน

การแบ่งงาน

หรือ การค้า

ความต้องการ การ—การแลกเปลี่ยน

ความต้องการ การแลกเปลี่ยน หรือ

ความต้องการ หรือ

ความต้องการ

ความต้องการ หรือ

ความต้องการ หรือ

ความต้องการ หรือ

ความต้องการ หรือ

ความต้องการ

ขั้นที่ ๔ ประโยชน์ของเงิน

มีข้อสำคัญที่แปลกกันอยู่ ๒ ข้อระหว่าง การ ทำมาหา
 กิน ของ มนุษย์ (แผนก ศักตกรรม และ กสิกรรม) ที่
 กล่าวมาแล้วใน ขั้นที่ ๓ กับใน ขั้นที่ ๔ กล่าวต่อไปนี้ คือ

(๑) การ ออกแรง ทำการ ของ เรา พิสดาร มาก

(๒) เรา ใช้เงิน และ เกร็ดคิด * แลกเปลี่ยน กับ วัตถุ

ต่าง ๆ แทน แลก ของ ตัว ของ (ตาม ขั้นที่ ๓)

จง สังเกต ข้อ (๑) ให้ละเอียด ใน ขั้นที่ ๓ เรา เห็น
 การ ออกแรง รวมกัน สร้าง เช่น เรือ ขึ้น แต่ใน ขั้นนี้ สมัย
 การ สร้าง ของ ชุมชน จะ มี ที่ เกี่ยว ถึง หมู่คณะ ต่าง ๆ ทั้ง อย่าง
 เช่น การ ตัก เสือ จง สังเกต หมู่คณะ ต่าง ๆ ที่ ทำการ เกี่ยว
 ข้อง กับ การ ตัก เสือ ต่อไปนี้

๑. คน ปลุก ผ้าย

๒. คน รับ ชม สิ้นค้า ต่าง ๆ ได้แก่ พวก ขวัญ ทรไฟ

เรือไฟ อื่น ๆ ฯลฯ ซึ่ง รับ ผ้าย มา ส่ง ตลาด และ ส่ง ต่อไป
 ถึง พวก ขวัญ ผ้าย ทอผ้า และ ตัก เสือ

๓. พ่อค้า ผ้าย

๔. พวก ขวัญ ผ้าย

* เกร็ดคิด คือ ความเชื่อ นึก ซึ่ง เกี่ยว กับ สลักรูป

๕. ช่าง ทอผ้า

๖. ช่าง ตักเสื่อ

๗. พวกทำ ถาร ฉนาการ

นอกจากพวกเหล่านี้^{นี้} ยังไม่ได้กล่าวถึง พวกทำเครื่อง
มือ สำหรับการ ทำ ของ เหล่า^{นี้}

ก่อน^{นี้}ที่จะ เป็น รูป เสื่อ^{นี้} ขึ้น ต้อง มี คน หลาย จำพวก
ช่วย กัน ทำ ใน จำพวก^{นี้} หนึ่ง ๆ ได้ รับ ค่าจ้าง เป็น^{นี้} กัน^{นี้} แล้ว
ก็ แบ่ง กัน มาก น้อย ตาม เกณฑ์ แห่ง การ งาน

การ ออก แรง อย่าง พิสดาร ชะนิค^{นี้} จะ เห็น ได้ ก็ จาก
แผน ที่ ต่อไป^{นี้}

พวก ปลูก ผ้าย

พวกทำเครื่อง
สิ่ง และ พวก
ฉนาการ

พวก ตักผ้า

พวกทำเครื่อง
สิ่ง และ พวก
ฉนาการ

พวก ปลูก ผ้าย

พวก ทำเครื่อง
สิ่ง และ พวก
ฉนาการ

พวก ทอผ้า

พวก ทำเครื่อง
สิ่ง และ พวก
ฉนาการ

ช่าง ตักเสื่อ

ทั้งนี้ในชั้นที่ ๔ ซึ่งคนในคณะทำมาหากินทุกคณะ
กระทำอยู่ทุกวัน เราจะเห็นว่า มี 'สะพาน' ขึ้นมาขึ้น
เช่น การขายของ (แลกเปลี่ยน^๑) การแจกจ่ายผลของ
สิ่งที่ขายได้ (เงิน) และการซื้อ (แลกเปลี่ยน^๒) สิ่งของ
ต่าง ๆ ซึ่งเราต้องการ

บางทีเราอาจพูดได้ว่า แม้แต่ในขั้นปฐม สมัยก็ยัง
มีคนอยู่มาก ซึ่งอาจหาความพอใจมาจากการออกแรง
โดยทางตรง ตัวอย่างเช่น ก ปลูกผักต่าง ๆ ไว้กินเอง
ทั้งนี้จะคิดว่า ก ออกแรงโดยทางตรงและได้รับความพอใจ
โดยทางตรงก็ได้ แต่ว่า "ทางตรง" ในที่นี้ไม่ใช่
ทางตรงอันแท้จริง เพราะ ก จำเป็นจะต้องซื้อหรือหาเมล็ด
มาเพาะปลูก ก็ต้องมีเครื่องมือสำหรับพรวนดิน ทั้งนี้
จะเห็นได้ว่า การที่ ก ได้รับความพอใจจากการออกแรง
โดยทางตรง ต้องอาศัยทางอ้อมก่อน เราอาจพูดได้เป็น
คำจำกัดว่าในสมัยนี้ ทุกคนทำมาหากินได้โดยทางอ้อมทั้งนี้
(เพื่อให้เข้าใจได้และเห็นได้ง่ายว่า การหาเลี้ยงชีพ
ของมนุษย์ได้เจริญขึ้นเป็นลำดับมาอย่างไร จึงได้ทำแผนที่
แสดงชั้นที่ ๔ ไว้ในที่สุดบทนี้)

การหามาได้และการใช้จ่ายไป ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา

ไม่ปรากฏเลย ว่า ความเกี่ยวข้องในระหว่าง 'ความต้องการ' 'การ ออกแรง' และ 'ความพอใจ' ของ มนุษย์ ทั้ง ๓ อย่าง นี้ ได้เปลี่ยนแปลงไป อย่างไรเลย คือ ความต้องการ ทำให้เกิด การ ออกแรง และ การ ออกแรง นำมาซึ่ง ความ พอดี เช่น อย่างนี้ เสมอ แต่ ส่วนตัว มนุษย์เอง เปลี่ยนแปลงไป ยิ่งเจริญขึ้น ก็ยิ่ง ทวี ความต้องการ ขึ้นในทางอาหาร การ ถิ่น การ อยู่ การ แต่ง ตัว การ ศึกษา และ การ รื่นเริง และยิ่ง มีความ ต้องการ ทวีขึ้น ก็ยิ่งมี 'สะพาน' พาก่อต่อ 'การ ออกแรง' และ 'ความพอใจ' มากขึ้น จวบจนกระทั่ง สมัยนี้ การ ออกแรง หาเพียงชีพ สำเร็จโดย ทาง อ้อม ทั้ง สั้นหรือ เกือบทั้ง สั้น กล่าวคือ มนุษย์ โดย มาก ซึ่ง ต้องการ อาหาร หาได้ยาก ทำอาหาร ขึ้นเองไม่ แต่เที่ยวไป ทำ การ งานอื่นได้ รับ เงินมา ซื้อ อาหาร ถิ่น สำหรับคน จำพวกนี้ จะเห็นได้ว่า ระหว่าง 'การ ออกแรง' และ 'ความพอใจ' มี 'รายได้' เข้า มาขวาง ขัด กัน อยู่ ทั้ง นี้

เมื่อเราพูดว่า ใช้ จ่าย ให้ ถ้วน ถ้วน กัน กับ รายได้

เราหมายความว่า ผลของ การ ออกแรง ของ เขกจน หมก
ไปในความพอใจ ของ ผู้ใช้ สำหรับ ความ ต้อง การ ของ เขา
แม้ที่ สุก พวก ที่ ใช้ 'รายได้' ก่อน ที่ ได้ รับ มา (ซึ่ง เคย
มี ตัวอย่าง) ก็ ต้อง ระวัง ไม่ ให้ จ่าย ให้ เกิน กว่า ที่ ตน จะ ได้ รับ
รายได้ เป็น อำนาจ ของ การ ใช้ จ่าย และ การ ใช้ จ่าย ต้อง
กำหนด มาก หรือ น้อย ตาม ส่วน ของ รายได้

จาก แผน ที่ ข้าง บน นี้ เรา จะ พูด ได้ ว่า

(๑) รายได้ คือ ผล สำเร็จ ของ การ ท้า มา หา กิน

(๒) ลักษณะ และ อายุ ของ 'การ ออกแรง' เกี่ยว
ข้อง กับ จำนวน ของ 'รายได้' และ จำนวน ของ 'รายได้'
เกี่ยวข้อง กับ จำนวน ของ 'ความพอใจ' สำหรับ เวลา หนึ่ง
และ สถานที่ หนึ่ง ความ เกี่ยวข้อง ระหว่าง 'การ ออกแรง'
และ 'รายได้' อาศัย

(๑) ขบวนการ ของ การ ออกแรง

(๒) ขำเห็บ หรือ ค่า เห็บ ของ การ ออกแรง

ความ เกี่ยวข้อง ระหว่าง 'รายได้' และ 'ความพอใจ'

อาศัย

(๑) วิธีใช้จ่าย รายได้ มากน้อย ตาม ส่วนของ รายได้

(๒) 'ราคา' ของ สิ่ง ของ ต่าง ๆ และ ประโยชน์

ของ สิ่ง ของ ที่ แลก เปลี่ยน กัน

'ความเกี่ยว ข้อง' ที่ ได้ กล่าว มา แล้ว เป็น หัว ข้อ

สำคัญ ที่ สุก ใน เศรษฐกิจ เหตุ นั้น จะ ได้ รวบรวม หัว ข้อ
ต่อไป นี้ ไว้ พิจารณา ต่อไป

(๑) การ ผลิต ซึ่ง เป็น ทาง ของ รายได้ ได้ แก่

การ สร้าง และ ทำ ขึ้น (Production)

(๒) การ ส่ง สมบัติ ต่อ ๆ กัน ไป โดย ทาง ซื้อ ขาย

ได้ แก่ การ แลก เปลี่ยน (Exchange)

(๓) กำหนด ของ รายได้ ของ เอกชน ได้ แก่ การ

แจกจ่าย (Distribution)

(๔) การ ใช้จ่าย รายได้ เพื่อให้ ความ ตึง การ ของ

เรา สำเร็จ หรือ การ กิน การ ใช้ (Consumption)

(๕) การ เก็บ จาก รายได้ ของ เอกชน เพื่อ เป็น ราย

ได้ ของ ประเทศ ได้ แก่ การ เก็บ ภาษี อากร

หัว ข้อ เหล่า นี้ จะ ได้ อธิบาย ใน บท ต่อไป

ขั้นที่ ๔ ของ การ ออก แรง

ขั้นที่ ๑

ความ ต้องการ—การ ออก แรง—ความ พอใจ

ให้เต็มความต้องการโดยทางตรง ได้แก่การเพราะปลุกสัทธิภักดิ์และใช้ให้เข้า

แลกเปลี่ยน

ขั้นที่ ๒

ความ ต้องการ—การ ออก แรง—ความ พอใจ

ให้เต็มความต้องการโดยทางอ้อม ได้แก่การ เพราะปลุกไว้ แลกของอื่น

แลกเปลี่ยน

แลกจ่าย

ขั้นที่ ๓

ความต้องการ } การ ออกแรง
ของเอกชน } —ใน คณะความพอใจ
ของคณะความพอใจ
เอกชน

ขั้นที่ ๔

ให้เต็มความต้องการเป็นหมวดเป็นหมู่และโดยทางอ้อม

ของคนทั้งพวก

ใช้แลกเปลี่ยนไปกับสิ่งที่ต้องการ

ระหว่าง พวกนี้

สิ่งที่ทำขึ้นมาจากแรง
และแบ่งส่งเสนาห์ให้

แลกเปลี่ยน แลกจ่าย แลกเปลี่ยน
 { ความต้องการ } { รายได้ } { ความพอใจ }
 { ของเอกชน } { ของคน } { ของเอกชน }

ในขั้นนี้ มีการออกแรงใหม่ เหมือนกัน และ ยังเป็นการออกแรงโดย ทางอัตโนมัติ
 ซึ่ง สิ่งที่ทำขึ้นเกิด แรง ของ คณะครัวเรือน แล้ว แลกเปลี่ยนเป็น เงิน หรือ
 สิ่งใดที่มีค่าเท่ากัน แล้ว แลกจ่าย เงิน หรือ สิ่งใด ที่มีค่าเท่ากัน และ ยังซ้ำ
 แลกเปลี่ยนไป ตาม ความประสงค์ ของ เอกชน อีก

บทที่ ๓

ธรรมชาติ ของ การ ออกแรง ให้ บังเกิด ผล

ทวิพจน์สมบัติ การ ที่ ออกแรง ไป ก็ ปรารถนา จะ ให้ ผล
คือ ทวิพจน์สมบัติ บังเกิด ขึ้น

คำว่า ทวิพจน์สมบัติ แม้ จะ เป็น คำ ที่ ชาวเรา รู้ สึก
ว่า เรา เข้าใจ และ ใช้ พุท ก็น อยู่ เสมอ ก็ จริง แต่ ที่ จะ แปร
ให้ ชัด ออก ไป ที่ เกี่ยว ว่า ได้ แก่ อะไร นั้น ไม่ใช่ เป็น การ ง่าย
ทั้ง ยัง ไม่มี คำ อื่น ที่ จะ ใช้ ได้ เหมาะ และ ดี กว่า นี้ เพราะ เหตุ
ฉะนั้น คำ ว่า ทวิพจน์สมบัติ เมื่อ เรา จะ นำ มา ใช้ ใน เศรษฐ
วิทยา เรา ต้อง หา คำ แปร หรือ คำ ขยาย ให้ ได้ ชัด ว่า ที่
เรา เข้าใจ กัน อยู่ ตาม ขรรคตา เพราะ ไม่ ได้ หมาย ความ ตรง
กับ คำ พุท สามัญ

ใน คำ พุท สามัญ ทวิพจน์สมบัติ เล็ง ถึง คำ ที่ ตรง ชัด
กับความ พน หรือ เมื่อ เรา พุท ว่า คน นั้น คน นี้ มี สมบัติ มาก
เราก็ หมายความว่า เขามี มี หรือ จะ พุท ว่า คน ที่ มี มี ก็ คือ
ผู้ ที่ มี พอ ใช้ ง่าย ในการ วัฏ ประทวน เครื่อง ฝัง ห่ม และ เครื่อง

ธรรมชาติ ของ การ ออกแรงให้บังเกิดผล ๒๗

มันทั้งใจ ก็ได้ แต่ในเศรษฐกิจทั้ง คนจน และ คนมั่งมี
มีทรัพย์สินสมบัติด้วย กัน ทั้งนั้น ต่างกันแต่ที่ คนจน มีสมบัติน้อย
และ คนมั่งมี มี มากกว่า

อะไรที่ ก มีมากและ ข มีน้อย เรา จะตอบได้ว่า
สิ่งที่ ก มีมากและ ข มีน้อย นั้นคือ “อำนาจที่จะนำ สิ่งที่เรา
ต้องการมาให้เขาได้ทั้ง ประสงค์” อำนาจนี้ก็คือรายได้นั้นเอง
รายได้ของ ก ในที่นี้ มากกว่า ของ ข แต่ ข ต้องมีสิ่งที่จะ
ทำให้ความต้องการ ของเขา สำเร็จ มิฉะนั้นก็ จะ ต้อง ออกขาย

ก และ ข ทั้งสองคนก็ต้อง มีทรัพย์สิน แต่เราต้องพิจารณา
เลขไปอีก ในบทที่ ๒ ได้กล่าวมาแล้วว่า ความพอใจ
ใน สิ่งที่เรา ต้องการ ต้อง เกิดจากการ ออกแรง ไม่ว่าคนไหน
คนใด ต้อง ออกแรง ก่อน ทั้งสิ้น จึง จะได้รับ ความ พพอใจใน สิ่ง
ที่ ผู้คน ต้องการ พวก ที่ได้รับ ความ พพอใจโดยไม่ ต้อง ออกแรง
เลข จะ นับว่า เกี่ยว กับเศรษฐกิจไม่ได้ พวก เหล่านี้ ก็คือพวก
ที่ ได้รับ ของ ถิ่น และ พวก พาล ที่ไม่ถือ กฎหมาย เทียบ
กับ เขาผล ของ คนอื่น โดยใช้อำนาจ ชูกัน โขก เป็น ต้น

ทรัพย์สินสมบัติ ต่าง ๆ ต้อง มีเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ต้องมีอำนาจทำให้ความต้องการ สำเร็จไป กล่าว
คือเราเอาทรัพย์สิน ของเราแลก เปลี่ยนกับของ อื่นตามความพอใจ

ของเราได้ หรืออีกนัยหนึ่ง ต่างว่าเรามีนาฬิกาเรือนทอง
แต่เราต้องการเสื้อผ้า เราขายนาฬิกาขึ้นเสียแล้วเอาเงิน
ไปซื้อเสื้อผ้าได้

(๒) ต้องเกิดมาด้วยแรง ที่ออกไป อากาศที่เรา
หายใจเข้าออกเสมอ ทำให้เรา พอใจ หรือ ทำให้เกิดความต้อง
การของเรา สมประสงค์ แต่เราไม่ได้ออกแรงให้มีอากาศ
ขึ้นเลย เราพัก จะหายใจเมื่อไร เราก็ได้อากาศเมื่อไหร่ ทั้งนี้
อากาศไม่นับว่าเป็นสมบัติเลย แต่เมื่อคิดถึง พวก ประชา
ในทะเลลึก จะเห็นได้ว่า อากาศเป็นทรัพย์สินสมบัติอัน สำคัญ
อย่างหนึ่ง สำหรับ ตัวเขา คือเขา ต้องเตรียมหา อากาศไว้ใช้
เมื่อเขาอยู่ใต้ น้ำ

ตามตัวอย่าง ที่กล่าว มาแล้วนี้ จะเห็นได้ว่าทรัพย์สิน
สมบัติ อาจเป็นของ ของ ผู้หนึ่งได้ แต่ไม่จำเป็น ที่ จะต้องเป็น
ทรัพย์สินสมบัติของ ผู้อื่น และทรัพย์สินสมบัติใน สถานที่แห่ง หนึ่ง
และในเวลา หนึ่ง อาจ ไม่เป็นทรัพย์สินสมบัติของ สถานที่อีก แห่ง
หนึ่งในเวลา หนึ่ง ก็ได้

สิ่งของ ที่เรา ออกแรงไป หา มาได้ แต่ใช้ แลก เปลี่ยน
กับ สิ่งอื่นไม่ได้ ก็หา นับว่าเป็นสมบัติของเราไม่ เช่น ตัวอย่าง
รถยนต์ จะไม่ เป็นของ ที่ ต้องการ ของ ผู้ ที่ อยู่ ใน เรือ หรือ ใน ป่า อัม

ไม่มี ถนน ทาง แม้ว่าจะ^{นี้} ออกแรงจนเขา มาไว้ในที่
ของ คน ก็ดี รอดนคร^{นี้} ก็หาใช่ สมบัติ ของ ผู้^{นี้}ไม่ แต่
เมื่อผู้^{นี้}มีความรู้ สักว่า เขา อาจ แลก เปลี่ยน กับ สิ่งหนึ่ง สิ่งใด
ที่เขา ต้องการ ได้^{นี้} แลละ รอดนคร^{นี้} จึง จะมี ว่า เป็น สมบัติ
ของ ผู้^{นี้} เว้น แม้ว่าจะได้ สร้าง ขึ้น ด้วย ของ มี ราคา มาก ๆ
แต่ทั้ง อยู่ในท่าเลไม่เหมาะ อยู่ไม่สบาย และไม่มีใคร ต้องการ
อาศัย อยู่ เว้น หลัง^{นี้} ก็หาเป็น สมบัติไม่ ทวาย ก็เหมือนกัน
อาจ เป็นสมบัติ ของ ช่างก่อเมื่อ อยู่ในพื้นที่ ของ ช่าง^{นี้} แต่เมื่อ
ทวาย^{นี้} อยู่กลาง ทะเล ก็หาใช่ สมบัติ ของ ผู้^{นี้}ใดไม่ หน้าแข็ง
เป็น สมบัติ ของ ผู้ที่ ชอบใช้ เจริ หรือแซ่ เคื่อง ก้มได้^{นี้} เป็น
ของ ผู้ขาย เนื้อหรือ ปลา สก แต่หาใช่ สมบัติ ของ คน ชาว
เอสกิโม ซึ่ง มีหน้าแข็ง อยู่ ชั่ว กัลป์^{นี้}สา^{นี้}ไม่ สมบัติ ต้องเป็น
ของ ที่ เกี่ยวข้อง กับ ความ ต้องการ ของ มนุษย์^{นี้}เท่านั้น

เรา อาจ ขยาย คำ ทรรศนะ^{นี้} สมบัติ ได้ถึง ต่อ^{นี้}ไป^{นี้}

ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นทรัพย์สินสมบัติของเราทั้ง^{นี้}สน เมื่อ^๕
สิ่งนั้นกระทำให้ความต้องการของเราสำเร็จ และเมื่อ^๔
เราได้เสาะแสวงหาสิ่งนั้นมาโดยน้ำพักน้ำแรงของเรา^๔
ตามคำพูดสามัญที่เรารู้^{นี้}ใจกัน^{นี้}อย่าง^{นี้}ดี ๆ ทรัพย์สินสมบัติมัก^{นี้}
หมาย ความ ถึง สิ่งที่เรา มีอยู่^{นี้}มาก ๆ เช่น เงิน เกือบ มาก ข้าว

ของ มาก แต่เมื่อพูด ตาม ทางเศรษฐวิทยาแล้ว ทรัพย์สิน
สมบัติ ต้องเป็น สิ่ง ที่ กระทำให้ ความต้องการ ของเราสมประสงค์
และ ทั้ง ต้อง เป็น สิ่ง ที่ เราหา มาได้ โดย น้ำพัก น้ำแรง ของเรา

นักปราชญ์ ทางเศรษฐวิทยาได้เขียน ตำราสรุปรวมความ
ใน หัวข้อ ทรัพย์สิน สมบัติ ต่าง ๆ กัน บาง คน เขียน ลง ความ
เห็นไว้ อย่าง แยก ๆ ท่าน พวก นี้ ยอม ใ้ ว่า ทรัพย์สิน สมบัติ
หมายความว่า อำนาจ ซึ่งทำให้ ความ ต้องการ สำเร็จ และ ซึ่งเป็น
ผล ของ การออกแรง แต่ ยอม ใ้ แต่ การออกแรง ชะพิต เดียว
คือ การ ออกแรง ซึ่ง จะมี ผล อัน เห็น ได้ ด้วย ทา หรือ เนื่อง มา
จาก สิ่ง ที่มี ควบคุม คน ซึ่ง ยอม ใ้ สมบัติ ได้ เก็บ สะสม ไว้ ได้ หรือ
แลกเปลี่ยน ได้ แต่ เมื่อ หลง นึก ถึง คำ ขยาย ที่ ได้ กล่าว มา
แล้ว เรา จะ เห็น ว่า ทรัพย์สิน สมบัติ หมายความว่า กว้างขวาง กว่า นี้
มาก คือ ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ทำให้ ความ ต้องการ ของเรา
สำเร็จ และ ต้อง บัง เกิด มา โดย น้ำพัก น้ำแรง ของเรา

เราลอง นึก ถึง ของ บาง สิ่ง ซึ่ง บางคน ต้องการ และ สำหรับ
แลกเปลี่ยน กัน ผู้ ที่ ต้องการ ต้อง ยอม เสีย เวลา เสีย เงิน หรือ
เสีย รายได้ ไป หรือ จะ พูด อีก นัย หนึ่ง ว่า ต้อง ออกกำลัง อย่าง ไก
อย่าง หนึ่ง ก็ได้ มนุษย์ เรา ต้อง เสีย ค่าเช่าห้อง ที่ ตน อยู่ ค่าผ้า
ห่ม ผ้า ห่ม ที่ ตน ต้อง ใช้ ค่าอาหาร ที่ ตน ต้อง รับประทาน ของ

ธรรมชาติของ กาว ชอกแรงได้ยังเกิด ผล ๓๕

เหล่านี้ทั้งหมดเรียกว่า “ของมีตัวมีตน” (Material goods)*
มนุษย์ต้องใช้ไปในทางอื่นๆ อีกมาก เช่นเราต้องเสียภาษี
ต่างๆ ให้แก่รัฐบาล เพื่อรัฐบาลจะได้ใช้จ่ายในราชการ
ทหารในการบำรุงบ้านเมืองให้เป็นสุขได้เจริญขึ้น มนุษย์ต้อง
เสียค่าจ้างให้แก่คนใช้ เพื่อคนใช้จะได้รับใช้ปรนนิบัติ ฯลฯ
ของเหล่านี้เนื่องมาจากน้ำพักน้ำแรง หรือจะเรียกว่างาน
(Services) † ก็ได้ - เราจะเรียกของเหล่านี้ว่าของไม่มีตัว
มีตน (Immaterial goods)

ของ ทั้งสอง อย่าง ซึ่งมี ทรัพยวัตถุ (Commodities) * ก็คือ
และไม่มี ทรัพยวัตถุ (Services) ก็คือ เป็น สิ่ง ที่ ทำให้ ความ ต้อง
การ ของ เรา สม ประสงค์ ทั้ง คู่

แผน ที่ ต่อไป นี้ สรุป ความ ที่ กล่าว มา แล้ว ใน บท ที่ ๓

ทรัพย์ < ทำให้ ความ ต้องการ ดำเนิน > ประโยชน์ < ของ ทรัพยวัตถุ (Commodities) >
สมบัติ < ต้องการ แรง > ด้วย < ของ ไม่มี ทรัพยวัตถุ (Services) >

สิ่ง ที่ เกิด ขึ้น และ ทำ ขึ้น (Production)

ได้ กล่าว ถึง คำ ขยาย ของ ' ทรัพยสมบัติ ' แล้ว ใน ตอน
ก่อน ต่อไป นี้ จะ กล่าว ถึง ความ สมบูรณ์ ของ ' สิ่ง ที่ เกิด ขึ้น และ
ทำ ขึ้น '

สิ่ง ที่ เกิด ขึ้น ทำ ขึ้น เหนือ มา จาก การ ออกแรง ซึ่ง นำ
ความสำเร็จ สมประสงค์ ใน สิ่ง ที่ เรา ต้องการ มา อีก ที่ หนึ่ง มนุษย์
เรา มีความ ต้องการ จึง ทำให้ มี ของ เกิด ขึ้น เมื่อ เรา ทำ ของ
ขึ้น ความ ประารถนา ของ เรา ก็ คือ เพื่อ จะ ใช้ ของ นั้น ถ้า
จำนวน ของ ที่ เรา ทำ ขึ้น น้อย ความ ต้อง การ ของ เรา ก็ ไม่
สำเร็จ ไป ได้ มาก ถ้า ทำให้ เกิด มี ขึ้น มาก เรา ก็ แก้ ความ
ต้องการ ของ เรา ได้ มาก

* Commodities ของ ต่าง ๆ ที่ แลก เปลี่ยน กัน ได้ เช่น สินค้า ต่าง ๆ
เป็น ต้น

ธรรมชาติ ของ การ ออก แรงให้ยังเกิดผล ๓๓

การที่คนบ้าออกแรงหาเนื้อมาเป็นอาหารได้เรียกว่า เขา
ได้กระทำให้ผลยังเกิดขึ้น ถ้าเขาหาเนื้อมาได้พอก็นับว่า
เขาหามาได้มาก ถ้าเขาหาได้้น้อยกว่าที่เขาต้อง การก็
เรียกว่า เขาหาได้ ทำผลให้ยังเกิดขึ้น พอแก่ความต้องการไม่
หรือเช่นตัวอย่าง ถ้าช่างไม้คน ๑ ทำของสำเร็จหลายอย่าง เรา
ก็พูดว่าเขาทำขึ้นมาก ถ้าเขาทำไว้ได้เพียง สองสามอย่าง
เราก็ถือว่าเขาทำผลให้ยังเกิดน้อย สิ่งที่คนบ้าหรือช่างไม้
ทำให้ยังเกิดนั้นคืออะไรเล่า? คนบ้าไม่ได้ทำเนื้อให้เกิดขึ้น
มา เพราะว่ามีตัวสัตว์อยู่ก่อนแล้ว การออกแรงของคน
บ้านี้คือเพื่อ ยวารถพาตัวสัตว์นั้น และนำสัตว์มายังบ้านแล้ว
ให้อาหารแก่สัตว์นั้น ถ้าสัตว์เที่ยวเล่นพ่ายอยู่ตามป่าไกลจาก
ที่ที่คนบ้าอยู่ คนบ้าผู้นั้นก็จะต้องหิวเปล่า จะไม่ได้สัตว์
นั้นมา เป็นอาหารแก่ความหิวของเขาได้ สัตว์นั้นจะต้อง
อาศัยไฟที่ที่คนบ้าอยู่ คนบ้าจะต้องการ อย่างไร เมื่อไรและ
ไม่ว่าที่ไหน ต้องได้ ส่วนช่างไม้ก็เหมือนกัน คนไม้มีอยู่
แล้วเครื่องมือสำหรับตัด สำหรับเลื่อย ก็มีบริบูรณ์ แต่อาศัย
สิ่งเหล่านี้ ช่างไม้ผู้นั้นจึงแปลงไม้เป็นโต๊ะ เก้าอี้ เตียง ตู้
ฯลฯ ตามความต้องการของผู้ทำ หรือผู้ซื้อได้

ตาม ทิว อย่าง เหล่า นี้ จะ เห็น ได้ ว่า ‘การ ออกแรง เพื่อ ได้ ยัง เกิด ผล’ (Productive effort) เป็น หัวใจ ของ การ งาน และ เนื่อง จาก การ ออกแรง เพื่อ ได้ ผล ยัง เกิด นี้ ยัง มี ยูติลิตี (Utilities)* ใหม่ ๆ เกิด ขึ้น อีก

ตาม เหตุ นี้ จะ เห็น ว่า การ ที่ ทำ ให้ ทรัพย์ สมบัติ ยัง เกิด ขึ้น นั้น หมายความว่า การ ที่ เพิ่ม ความ สามารถ ในการ ที่ จะ ให้ ความ ต้องการ ของ เรา สมปรารถนา มาก ขึ้น ไม่ ใช่ หมายความว่า การ ที่ จะ ทำ ให้ ความ ต้องการ ของ เรา สมปรารถนา อย่าง เดียว สัตว์ ที่ เพ่ง พาด ขยู่ ใน บ่า ไม่ มี ยูติลิตี เท่า กับ เมื่อ ที่ คน บ่า จะ กิน (ใน ที่ นี้ พุท ณะ เพราะ คน บ่า คน คง) ถ้า ว่า ถึง ข้าง ไม่ หู และ ไต มี ยูติลิตี มาก กว่า คน ไม่ เมื่อ ยัง เป็น ชุง เป็น ท่อ ห ขยู่

การ ออกแรง ให้ ยัง เกิด ผล ขึ้น ข้าง ที่ ก็ เรียก กัน ว่า ‘แรง ทำงาน’ (Labour) แต่ ใน ขำ ขยู่ สมัย นี้ เมื่อ พุท ถึง ‘แรง ทำงาน’ มัก หมาย ถึง การ ออกแรง ของ คน หนึ่ง คือ การ ออกแรง ของ คน งาน หรือ กุฎี เป็น ต้น ที่ จึง เรา ควร ใช้ คำ ‘ออกแรง’ ซึ่ง หมายความว่า งาน ที่ ไป ที่ มนุษย์ ทำ เพื่อ ให้ ความ ต้อง การ ของ เขา สำ เร็จ ศัพท์ ‘ออกแรง’ ใน ที่ นี้

* ยูติลิตี (Utility) คือ อำนาจ ที่ ทำ ให้ ความ ต้อง การ สำ เร็จ ดัง ประสงค์

ธรรมชาติ ของ การ ออกแรงให้ยังเกิดผล ๓๕

จะใช้หมายถึง ถึง การ งาน ของ ผู้ทำ วัตถุต่าง ๆ หรือ ของ ชาว
นา ทหาร หมอ ต่าง ๆ ช่างต่าง ๆ กุส คุณ ใช้ ฯลฯ ทั่วไป
การ สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น มีความหมาย กว้าง ข้น ต้อง ระวัง
ไม่ ควร ใช้ หมายถึง ความ ได้ แยก เกิน ไป เหตุ นั้น ควร สังเกต
ข้อความ ต่อไป นี้ ให้ ค

๑. การ สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น นั้น หมายถึง ความ ตลอดจน ถึง การ ออก
แรง หรือ แรง ทำ งาน ตั้งแต่ ต้น หน ปลาย ตั้งแต่ ปลูก เพาะ
พืช พรวน ต่าง ๆ หน ถึง ทำ เสร็จ ของ สำ เร็จ ย้าย แยก ไป ใช้ ใน
การ ต่าง ๆ ทุก ๆ ขึ้น มี บุคลิก ทัศน เพิ่ม ขึ้น เสมอ หน การ นั้น
สำ เร็จ และ ทั้ง ความ ต้อง การ ก็ สำ เร็จ ความ ต้อง การ นี้
แหละ เป็น ฐาน แห่ง การ ออกแรง ทำให้ ผล ยัง เกิด

๒. การ สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น นั้น หมายความว่า งาน ต่าง ๆ (Services)
ซึ่ง มนุษย์ ช่วย เหลือ ในการ ทำ ขึ้น ให้ ถึง ผล สำ เร็จ งาน เหล่า นี้
ไม่ หมายถึง งาน ของ พวก คน งาน ตาม ที่ เรา เข้าใจ กัน งาน
ในที่ นี้ หมายถึง งาน ของ คน ทั้ง หลาย ซึ่ง ช่วย ออก ทุน สมบัติ ได้
เป็น ทาง ของ คน งาน ขึ้น ๆ ประกอบ การ งาน หน ความ ต้อง
การ นั้น สำ เร็จ ทั้ง ปวารณา

งาน ที่ ทำให้ ผล ยัง เกิด และ ที่ ไม่ ให้ ยัง เกิด ผล

(Productive and Unproductive Labour)

ท่านนักปราชญ์ทาง เศรษฐศาสตร์ เก่า ๆ เช่น ท่านอาจารย์
ฮัทธัม สมิธ และ บอนสตีเวนสัน ได้ แยก ความ ต่าง กัน ระหว่าง
งาน ที่ ให้ ผล ยัง เกิด และ ที่ ไม่ ยัง เกิด ผล ไว้ อย่าง ชัด ถ้วน แต่ มา
ใน สมัย นี้ ไม่มีใคร คิด ว่า ความ ต่าง กัน ระหว่าง แรง งาน ทั้ง
สอง นี้ สลัก สำคัญนัก

แต่ เพราะ เหตุใด เรา จึง คิด ว่า ไม่มี ข้อ สำคัญ อะไร ใน เรื่อง
ผิด แปร ลง กัน ระหว่าง งาน ทั้ง สอง ชนิด นี้เล่า ?

ท่าน อาจารย์ ที่ ออก นาม มา แล้ว นั้น ท่าน กล่าวว่า ผล
ของ แรง งาน ที่ ทำให้ ผล ยัง เกิด ขึ้น คือ ทรัพย์ สมบัติ ส่วน
งาน ที่ ไม่ ให้ ผล ยัง เกิด เลย หา มา ซึ่ง สิ่ง ห้าง สิ่ง ไก่ ไม่ ท่าน
อาจารย์ ทั้ง สอง ท่าน นี้ ขยาย คำ ทรัพย์ สมบัติ ว่า 'ของ ที่มี ทั่วมิ
คน (Material objects)' เหตุ ฉะนั้น การ ออก แรง ทำ งาน
ทั้ง สอง เช่น สมมุติ ความ ออก แรง ใน ทาง ว่า ความ ทหาร ใน
ทาง วิชา พระราช อาณาจักร คน ใช้ ใน ทาง ปรมิบัติ ฯลฯ
ซึ่ง ไม่ เกี่ยว กับ ของ ที่มี ทั่วมิ คน ก็ หา ใช้ ออก แรง ให้ ยัง เกิด ผล ไม่

คำ ขยาย ของ คำ ว่า 'ทรัพย์ สมบัติ' ของ เรา ใน ตอน ก่อน
นั้น กว้าง ขว้าง กว่า ที่ ท่าน อาจารย์ ทั้ง สอง นี้ กล่าว ไว้ มาก และ

ธรรมชาติของ การ ออก แรงให้บังเกิดผล ๓๗

หมายความว่าคนทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งช่วยให้ความต้องการของเราสำเร็จ ทั้ง ปวารณา

การ ออก แรง ทั้งหมัดในทางเศรษฐกิจ เป็น การ ออก แรงให้ผลบังเกิดทั้งสี่ เพราะเรา ออกแรงไปก็เพื่อประสงค์ จะให้ ความ ต้องการ ของเรา สำเร็จ การ ออกแรง ที่ไม่มีผลบังเกิด จะเห็นได้ ก็เมื่อความต้องการของเราไม่สมประสงค์ เท่านั้น ใน ขบวนการ ออกแรง จะ เป็นชนิดที่ให้เกิดผลหรือไม่ ก็ไม่มีข้อสำคัญอะไร เลย ที่ สำคัญ สำหรับ ตัวเรา ก็คือ การ ออกแรง นั้น จะนำมาซึ่งผลมากหรือน้อยเท่านั้น หมายความว่า แรงงานที่ใช้ ไป จะนำมาซึ่ง ทรัพย์มากหรือไม่ มาก ถ้า เรา ประสงค์ จะให้ ทรัพย์ สมบัติของ ประเทศเรา เพิ่มขึ้น จำเป็น ที่เรา จะ ต้องใช้แรง ชนิดที่ให้เกิดผลได้ มาก ที่สุด หมายความว่า เรา ต้อง พยายามหา ความ พอใจได้มากที่สุดโดย ออกแรง แต่ น้อย ที่ สุด ที่ จะ ออกได้

ผลที่ ทำให้บังเกิดจะมีมากหรือน้อยได้ทั่วทุกหนทุกแห่ง ชาวบ้านคนหนึ่ง หา อาหาร มาได้มากกว่า อีก คนหนึ่ง ชาวเมืองคนหนึ่ง ทำ ได้มากกว่า อีก คนหนึ่ง พ่อค้าคนหนึ่ง ขายของ ได้กำไร มากกว่าอีกคนหนึ่ง การกลักรวม พลัษยกรวม ของ ประเทศหนึ่ง เจริญ กว่า อีก ประเทศหนึ่ง ความ ต่าง กัน เหล่า

นี้แหละเป็นของสำคัญสำหรับชาติคณะและทั้งเอกชนด้วย ควร
ที่เรา จะ พึง ศึกษา

ลักษณะของแรงที่ให้งังเกิดผล ในชั้นที่ ๔ ได้กล่าว
แล้วว่า ลักษณะสำคัญของการออกแรงเข้ามา หากินในสมัยนี้
คือเซพิกพิสการ (Complex) และความต้องการ ของ เอกชน
จะ สำเร็จได้ ก็คง อาศัย แรงของ พวกคนงาน หลาย หมู่ หลาย
พวก ช่วย กัน ข้อต่อไปนี้เราควร พิจารณาให้ละเอียด เพื่อ
จะทำให้เรา เข้าใจ แรง ที่ได้ผลยังเกิด ที่ขึ้น

- (๑) แรง ที่ได้ยังเกิดผล ของ คนหลาย หมู่ รวมกัน
- (๒) แรง ที่ได้ยังเกิดผล ของ คน เดียว เพราะ หมู่ นึง
- (๓) แรง ที่ได้ยังเกิดผล ของ เอกชน

๑. แรงที่ให้งังเกิดผลของคนหลายหมู่รวมกัน
ตามนี้หมายความว่าผลของแรงต่าง ๆ ที่ต้อง การใช้ ก่อน
ความ ต้องการ จะ สม ทั้ง ประสงค์ ข้อสำคัญที่ควรสังเกตคือ
คนในหมู่ต่าง ๆ เหล่านี้ไม่มีความ คงใจ โดย ตรง ที่ จะ คิด
รวมกำลังช่วยกันกระทำเลย (Co-operation) ไม่มีผู้ชักการ
หรือหัวหน้า สำหรับ หมู่ทั้งหลาย เหล่านี้ นี้ก็คือ การ แย่งแรง
นั้นเอง เว้นแต่ไม่ใช้ การแย่งแรง อย่าง ที่มีแบบ มีแผน กระไว้
คิดไว้เลย ตัวอย่างเรื่อง เสือ ที่กล่าวมาใน ตอนต้น จะ ทำให้

ธรรมชาติของ การ ออกแรงให้บังเกิดผล ๓๐

ความเข้าใจ กระทำขึ้นอีก ใน ตัวอย่าง นั้น จะเห็นได้ว่า สิ่ง
ซึ่งเป็นผล สำเร็จเนื่องมาจากแรงของหมู่ หรือคณะต่าง ๆ รวม
กัน พวกที่ ปลุก ผ่าไม่ได้นึกได้ผลถึง การ มีคุณเกี่ยวข้อ
กับ พวกพ่อค้า หรือช่าง คัดเลือกเลย หมู่หนึ่ง ๆ ก็คัดแต่ออก
แรงทำให้เป็นผล สำเร็จสำหรับ หมู่ นั้นเท่านั้น งานในหมู่หนึ่ง
ก็นำรายได้มา แยกจ่ายไปให้หมู่ นั้น ถ้า มีผู้ คัด การ ของ
หรืองาน (Service) อย่างหนึ่ง อย่างใดที่ เกี่ยว กับ การ งานอัน
นั้น (Business) แล้ว เช่น พวกที่ ปลุก ผ่า ก็มีความ
หวัง ที่จะให้พ่อค้า มา รับซื้อ ผ่า คืบไป ส่วนพ่อค้าก็หวังให้
พวกทอ พวกปั่น รับซื้อต่อไปอีก หมู่หนึ่งออกแรงไปก็เพื่อให้
ความต้องการ ของ หมู่ นั้น สำเร็จ และ ตาม ที่เรา เคยเห็น และ
เคย ทำกันมา แล้ว จะเห็นได้ว่า การ ที่ทำ กันนี้เป็น วิธีที่ ที่สุด
ที่จะหารายได้เข้ามา การที่หมู่หนึ่งกระทำให้ความ บำรุงรักษา
ของอีกหมู่หนึ่ง สำเร็จ ก็คือการที่ หมู่ นั้น ทำให้ความ ประสงค์
ในหมู่ ตนเอง สำเร็จ ด้วย โดยเหตุเหล่านี้ เรา เห็นได้ว่า หมู่
หนึ่ง ทำงาน ด้วย พละ ตนเองโดยไม่ รู้ สึก ว่า พละ ของ ตน ก็
เป็นส่วนหนึ่ง ของแรง กำลังทางหลายในหมู่อื่น ๆ แรงของ ตน
ในหมู่ หนึ่งจะเป็นผล สำเร็จได้ ค่อยเมื่อแรง ของ พวกอื่น ๆ มีส่วน
อยู่ ด้วย และ ของ นั้น สำเร็จถึง มีผู้ ใช้

๒. การออกแรงของคณะ หัวใจสำคัญของการ
ออกแรงในคณะ ก็คือ การ จัด (Organization) การ แบ่ง
แรง ต้อง จัด ทำ ตาม แบบ ที่ กระจ่าง การ ทำงาน ร่วม กัน (Co-
operation) ก็เหมือนกัน ต้อง ทำ ตาม แบบ แผน ที่ คิดไว้

พวก ที่ ทำ การ ศากีน มีหลายชนิด บางพวก ทำ การ
ชุก การ เพาะ เช่น ชุก หาด แร่ ทำ มา ทำ ส่วน เป็น ต้น แรง
ของ คน จำพวก เหล่า นี้ ใช้ ใน ทาง ที่ ทำ ทวิพย์ สมบัติ ใน แผ่นดิน
ให้เกิด ประโยชน์ ขึ้น บางจำพวก ศากีน ทาง กระทำ ของ สำเนา
(Manufactures) เช่น การ ทอผ้า ทำ ด้วย ซาม เครื่อง ภาชนะ
ต่าง ๆ บาง พวก ออก แรง ใน ทาง รับ ส่ง สินค้า โดย ทางบก หรือ
ทาง น้ำ กว้าง ข้าง ต่าง ๆ บางจำพวก ศากีน ทาง พณิชยกรรม
เช่น แลก เปลี่ยน หรือ ซื้อ และ ขาย ของ ที่ ชาว สวม ชาว นา ชาวไร่
ได้ เพาะ ปลูก ขึ้น ให้ แก่ ช่าง ทำ สินค้า (Manufacturers) หรือ
ขาย ของ ที่ สำเนา แล้ว (Manufactured goods) ให้ แก่ พ่อค้า
ขาย ปลีก รับ ส่ง ไป ขาย อีก ที่ หนึ่ง บาง จำพวก ศากีน แก่
ทาง เงิน (Finance) เพื่อ จะ ให้ ผู้ ซื้อ และ ผู้ ขาย ซึ่ง อยู่ ต่างไกล
กัน ได้ ใช้ หนึ่งสิน กัน โดย สะดวก ประจักษ์ จาก ความ ลำบาก และความ
เปลือง ในการ ส่ง ตัว เงิน กว้าง อีก พวก หนึ่ง ออก แรง ทำ การ
ขาย ปลีก โดย วิธี ซื้อ เหมามา มา มาก ๆ แล้ว ขาย ย่อย

ธรรมชาติของการออกแรงให้บังเกิดผล ๔๑

ในจำพวกคนเหล่านี้ไม่ว่าพวกใดพวกหนึ่งจะเห็นว่า มี
ขนาดและมีความ รวมแรง แปรก กัน กับ ข้อ ๑ มาก ใน
เมื่อของ แร่ แห่ง หนึ่ง จะมี ผู้ จัดการ ผู้แนะนำพวกหนึ่ง รวม
ทั้ง เติมน้ำมัน คนใช้ และ คนงาน ทั้ง ร้อย ทั้ง พัน ความ ร้า น ซ้ำ ก็
เหมือนกับคนที่มีผู้ช่วย คนหนึ่ง และ คนใช้ อีก คน หนึ่ง อย่าง น้อย

ลักษณะของการออกแรงให้บังเกิดผล เหล่านี้ไม่
ว่าชนิดใดเหมือน กัน หก กัง จะเห็นได้ดังต่อไปนี้ คือ

(๑) ทุกหมู่มีผู้ที่ กระทำด้วย ศาสตร์วิชา การงาน
และ ทำ เพื่อ จะให้ มีผล ประโยชน์ บังเกิด ขึ้น เป็น รางวัล ของ
น้ำพักน้ำแรง ที่ได้ ออกไป

(๒) ทุกหมู่มีหัวหน้าบังคับบัญชา พวก ทำงานใน การ
ที่ ออกแรง รวม กัน และ คอย แนะนำ การงาน ต่าง ๆ เพื่อ
ให้เป็นผล สำเร็จ

๓. การออกแรงให้บังเกิดผลของเอกชน จึง อยู่
การ ออกแรงให้ผลบังเกิด เนื่อง มา จาก การ ออกแรง ของ
คนต่าง ๆ แต่เราควร ที่ถึง แรงของเอกชนบ้าง ของที่
ทำ สำเร็จ นั้น ก็เป็นผล ของ แรง ทั้ง หลาย รวม กัน แต่ผู้ทำ
ผู้หนึ่ง ก็มีหุ้น อยู่ ในแรง กันนั้นด้วย ความ ขยันหมั่นเพียร ของ

การงาน (Business) ใดๆ ต้องอาศัยแรงของเอกชน และ
ถ้าหากเข้าเอกชนคนงาน จะรู้ดีว่าความมั่งคั่งของตนต้อง
อาศัยหมู่ของตนที่ทำงานอยู่ด้วยกันนั้นด้วย แม้แต่เงินค่าจ้าง
ของเอกชนผู้ทำงานยังต้องอาศัยความมั่งคั่งของการงานนั้น
ข้อสำคัญแห่งงานของเอกชนที่ควรสังเกตคือ

(๑) การอาศัยซึ่งกันและกัน ผู้จ้างต้องอาศัยแรง
ของลูกจ้าง และลูกจ้างต้องอาศัยการบังคับบัญชาของนาย
คนงาน คนหนึ่งมีหน้าที่ทำงานอย่างหนึ่ง แต่ถ้าคนงานผู้
ได้รับของหรือคำสั่งที่ไม่เหมาะสมแก่ความสามารถของเขาแล้ว
ผู้ให้ก็จะทำไม่ได้ ตัวอย่างเช่น พวกผู้หญิงที่รับจ้างมอม
บุหรีจะมอมไม่ได้มากกว่าจำนวนกระต่ายและเสี้ยนยาที่นายงาน
จ่ายให้ เมื่อบุหรีเป็นตัวแล้วก็ส่งต่อไปได้ พวกที่ทำหน้าที่
บรรจุหรือห่อลงคียบ ถ้าพวกนี้ไม่ได้รับคียบหรือเครื่องห่อพอ
กับจำนวนบุหรีแล้ว พวกนี้ก็ไม่อาจห่อหรือบรรจุบุหรีได้
หมดจำนวนนั้นได้

(๒) งานของเอกชนจะไม่มีเวลาสำเร็จได้ ไม่มี
ใครพูดได้เสียว่าตนเองเป็นผู้ให้กระทำของสิ่งหนึ่งสิ่งนี้สำเร็จ
โดยลำพัง เช่น ก ค่อเรือคนเดียวสำเร็จเป็นรูปเรือ แต่
ก จะบอกว่าเรือนี้สำเร็จโดยพึ่งตนเองที่เกี่ยวไม่ถูก ควร

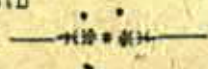
ต้องคิดถึงคนที่ปลูกไม้ ตักไม้ ล่องไม้ เลื่อยไม้ และ ทั้ง พวก
ที่ ทำ เครื่องมือ กระบี่ ฯลฯ ด้วย

ถ้า กล่าว มา แล้ว ว่า แรง ของ เอกชน จะ สำเร็จ ได้ ต้อง อาศัย
แรง ของ ผู้ อื่น ใน หมู่ คน เรา จะ กล่าว ต่อ ไป ได้ อีก หนึ่ง ว่า

(๑) ความ สำเร็จ สมบูรณ์ ของ หมู่ หนึ่ง ต้อง อาศัย
แรง ของ หมู่ อื่น ๆ รวม กัน

(๒) ความ มั่งคั่ง ของ เอกชน หรือ ของ หมู่ ต้อง อาศัย
ความ สมบูรณ์ มั่งคั่ง ของ คน อื่น ๆ (Community)

ตัวอย่าง ต่อ ไป นี้ จะ ทำให้ เห็น ความหมาย ของ เรา ซึ่ง เชน
ของ หุ่น ถึง เรื่อง เสื้อ ใน บท ก่อน ถ้า คน ทั้ง หลาย
มีความ ขยันหมั่นเพียร จำนวน เสื้อ ที่ ต้อง การ ก็ จะ เพิ่มขึ้น
ข้าง ตัก เสื้อ ก็ จะ มี งาน ทำ มากขึ้น ทั้ง นี้ จะ ทำให้ ข้าง ตัก เสื้อ
ต้อง การ ผ่า สำหรับ ตัก เสื้อ มากขึ้น เมื่อ มี ผู้ ต้อง การ ผ่า
มากขึ้น ผู้ ทำ ผ่า ก็ จะ ส่ง ผู้ ขน ผ่า ได้ ทำ ได้ มากขึ้น
พวก ขน ผ่า ก็ จะ เร่ง ให้ พ่อค้า หา ผ่า ขาย มา มาก ๆ พ่อค้า
เหล่านี้ ก็ จะ ต้อง ส่ง ไป ถึง ผู้ ปลัก ผ่า ให้ ปลัก เพิ่มขึ้น เช่น ลำบาก ไป
แต่ต่าง ว่า พวก ปลัก ผ่า นั้น ไม่ ได้ ผลัก เกิด อุบัติ ราก ทาง หิน
ทาง ไร่ ผ่า ก็ จะ แพร่ ขึ้น เช่น ค่าย ผ่า และ ใน ที่ สุด เสื้อ ก็ จะ
พลอย แพร่ ขึ้น ตาม กัน ไป

บทที่ ๔

การ ออกแรง ให้ ผลบังเกิด ต้อง มี เครื่อง ประกอบ

ได้กล่าวมาแล้วในบทก่อนว่า ความ ต้อง การ จะ สำเร็จได้ ก็เมื่อเราได้ออกแรงไป แต่ถ้าใคร ครอบงำได้ก็จะ เห็นว่า ยังมีสิ่ง ชั่วชัฏ ที่ช่วยให้ ความ ต้อง การ สำเร็จ นอก จากความ ตั้ง ใจ หรือ ความ สามารถ ทำ สิ่ง ห้าง สิ่ง ไถ ที่ต้อง การได้ ตัวอย่างเช่นคนป่า จะ ต้อง การ อาหาร แต่เขา จะหาอาหาร มาได้ก็เมื่อ

(๑) คนป่านี้อาศัย เนื้อสัตว์เป็นอาหาร และ สัตว์ นี้ไม่อยู่ห่างไกล จากคนป่านี้มากนัก

(๒) คนป่านี้ ต้อง ออก แรง

(๓) คนป่านี้ ต้อง มี อาวุธ หรือ เครื่อง มีอ สิ่ง ห้าง สิ่ง ไถ ใช้ ใน การ ชำ สัตว์นั้น มิฉะนั้น ก็จะไม่ได้อาหาร มาถึง ประสงค์

การ ทำ มาหาภินทางอื่น ๆ ก็เหมือนกัน เช่นชาวนา ก็ ต้อง มีเนื้อที่ดิน สำหรับ เพาะ ปลูก มีเมล็ด สำหรับ หว่าน ไถและ คราด สำหรับใช้ ฯลฯ มิฉะนั้น ชาวนาผู้นั้นก็ จะ ออก แรงไม่ได้ หรือ ทำนาไม่ได้ นี่เป็นความจริง สำหรับ การ

การ ออกแรงให้ผล ยังเกิด ต้อง มี เครื่อง ประกอบ ๔๔

ออกแรงโดย ตรง ถึง การ ออกแรงโดย ทาง อ้อม ก็ เหมือน
กัน แรง ที่ ออกไป อาจ แยก ได้ เป็น หลาย ชนิด แต่ โดย
มาก จะ เห็น ว่า ความ ต้อง การ จะ ไม่ สำเร็จ ได้ ถ้า ปราศ จาก สิ่ง
เหล่านี้ คือ

(๑) สิ่ง หรือ อำนาจ (Power) ที่ ชรวม กามี ไว้ ได้ แล้ว

(๒) การ ออกกำลัง ของ ตน และ ผู้ มี

(๓) การใช้ ของ ที่ มนุษย์ ทำ ไว้ ช่วย เช่น เครื่อง มี

เครื่อง ใช้ ต่าง ๆ

ที่ พูด ว่า โดย มาก นี้ ก็ เพราะ เหตุ ทั้ง ที่ กล่าว มา แล้ว แต่
ก่อน คือ มีความ ต้อง การ อยู่ ๒ ชนิด และ ทรัพย์ สมบัติ
๒ อย่าง (ของ ไม่ มี ตัว และ ของ มี ตัว) ซึ่ง จะ ทำให้ ความ
ต้อง การ สำเร็จ ได้ จะ เห็น ได้ ว่า เครื่อง ประกอบ ทั้ง สาม อย่าง
ข้าง บน นี้ จำเป็น สำหรับ การ ออกแรง ซึ่ง จะ นำ ของ ชนิด มี ตัว
มี ตน มา (Material objects) ส่วน แรง ที่ จะ นำ ทรัพย์
สมบัติ ชนิด ไม่ มี ตัว มี ตน มา นั้น (Immaterial forms of
Wealth) ไม่ จำเป็น ต้อง มี เครื่อง ประกอบ ทั้ง สาม ข้อ นี้ เช่น
งาน การ ต่าง ๆ (Services) ตัวอย่าง เช่น ก ศึกษาศาสตร์ ทาง ขั้ว ร้อง
ข ศึกษาศาสตร์ ทาง พยาบาล และ ค ทาง เกษต กรรม ก ข และ ค
ต่าง ก็ ออกแรง ทั้ง นี้ แต่ แรง ชนิด นี้ อาศัย สภาพ ชรวม

คน แ่งไว้ ให้เป็น กำลัง จะ มีแรง ที่ไม่ใช่ธรรมชาติของคน แ่งไว้ (Artificial aid) มาช่วย บ้าง ก็เล็กน้อย ถ้า สังเกต อีก ทางหนึ่ง จะ เห็นว่า ก, ข และ ค ต่าง ก็ มีความ ต้องการ ของ ที่มีตัว ตน เช่น อาหาร และ เครื่องนุ่งห่ม และ แม้แต่ แรง ที่ ก, ข และ ค ออกไป นั้นเป็น แรง ที่ธรรมชาติ ประคับประคอง มา โดยมากก็จริง แต่ ก็ ยังมีแรง ที่ คนอื่นช่วย ได้ ความ ต้องการ ของ ที่มีตัว ตน ของ ก, ข และ ค สำเร็จ ได้ ซึ่ง ต้องการ เครื่อง ประคอง ทั้ง สาม

โดย ตัว อย่าง เหล่า นี้ เรา จะ สรุปความ ได้ ว่า การ ออก แรง* ให้เกิดผล ต้อง มีเครื่อง ประคอง ๓ อย่าง คือ

(๑) สภาพธรรม คือ สิ่ง ที่ธรรมชาติโลก ประคับประคอง ไว้ได้ ทั้ง ที่มีตัว ตน (Object) และไม่มีตัว ตนเช่นแรง หรือ กำลัง (Forces หรือ Power)

(๒) ส่วนตัว (Personal) เช่น การ ออกแรง (Energy) และฝีมือ

(๓) สิ่ง ที่ทำขึ้น (Artificial) เช่น ของ ต่าง ๆ ที่มนุษย์ สร้างขึ้น เพื่อช่วย ในการ ออกแรง ได้ สะดวกขึ้น

* นักเศรษฐศาสตร์ เศรษฐวิทยา โดยมากจัด ว่า สิ่ง ที่สภาพธรรม คน แ่งไว้, แรงทำงาน (Labour) และทุน (Capital) เป็นหัวใจ ของ การ แ่ง แรงให้บังเกิดผล

การ ออก แรงให้ผลยังเกิดต้อง มีเกรง ประโยชน์ ๔๗

ความ			{	แรงที่ติดตัวมาแต่กำเนิด (Natural forces)	{	ความ
คิด	การ	กระทำ		แรงคน (Personal activity)		การ
การ	การ	ช่วยเหลือ		แรงที่มนุษย์สร้างขึ้น (Artificial aids)		การ

ตามชั้นที่ ๔ ในบทที่ ๒ ที่กล่าวมาแล้ว จะเห็น

ว่าเครื่อง ประกอบ การ ออกแรง ทั้ง ๓ อย่าง นี้ จะแยก ออก
หรือ เว้นเสีย ข้อใด ข้อหนึ่ง ไม่ได้เลย (เว้นแต่บางที จะ มีความ
สำคัญ มาก และ ฝอย ต่าง กัน ตาม ชี้น ก็เป็นได้)

ในชั้นที่ ๓ และที่ ๔ เครื่องประกอบ การ ออก แรง
 กอนันต์เพิ่มขึ้นมากกว่าชั้นที่ ๑ และที่ ๒ เครื่องประกอบ
 ของชั้นที่ ๓ และที่ ๔ ก็คือ ข้อที่ ๒ นั้นเอง (คือ ส่วน ตัว
 หรือ Personal activity) คือ การ ใช้งาน การ นี้น (Business
 organization) ไม่ว่างาน การ (Business) อะไร หมด ถ้า
 ยัง ทำ กัน ใหญ่ โต ขึ้น ก็ ยัง มีการ จัด (Organization) ให้ ดี ขึ้น
 และ มาก ขึ้น ใน ประเทศ เรา งาน การ ไทย มาก ทำ กัน สำหรับ
 พื้น เมือง ตาม ภูมิ ประเทศ จึง ยัง ไม่ มี งาน การ ใหญ่ ๆ ไต่ ๆ
 ปรากฏ ขึ้น ซึ่ง นับ ว่า อยู่ ใน มือ ไทย ก็ มาก น้อย ยัง งาน
 การ ที่ ทำ กัน ใน ประเทศ เกี่ยวกับ ต่าง ประเทศ ด้วย แล้ว ก็ เป็น การ
 ใหญ่ เครื่อง ประกอบ การ ออก แรง เพื่อ ช่วย ให้ ผล อด งาน
 ขึ้น ก็ เพิ่ม ตาม ขึ้น อีก เช่น เกิด ความ กล้า คิด ขยาย การ ให้
 ใหญ่ โต (Enterprise หรือ Risk taking)

ต่อไปนี้จะกล่าวได้ว่า

(๑) ก่อนที่คนหนึ่งคนใด จะ ทำให้ความ ต้องการ ของ เขา สม ประสงค์ได้ ต้อง ออกแรง ต้อง ใช้ อำนาจ ความคิด หรือ กำลังกาย (Labour)

(๒) ถ้าแรง ที่ออกนั้นเป็นแรง ของ หมู หรือ คณเฑาะ แร่ง นั้น ต้อง อาศัย การ จัด ถ้า จะ ให้ ได้ ผล สำเร็จ ที่ เรียบร้อย

(๓) การ ตั้ง หรือ ลง มือ ทำ การ งาน (Business) สิ่ง หนึ่ง สิ่งใด บ่ม นำนามา ซึ่ง ถ้าไร หรือ ชาติ ทุน (Enterprise)

(๔) คน ทำ สิ่ง ที่ ขวรมภา ทย แด่ง ไว้ แล้ว ทั้ง ที่ มี ทรัพ ยัตถ์ และ ที่ ไม่ มี ได้ เป็น ประโยชน์ อนุ (Gifts of Nature)

(๕) แร่ง ที่ ออก ไป แพบ ทุก ประเภท ต้องการ

(ก) เครื่อง มือ หรือ เครื่องจักร (ข) สัมภาระ ต่าง ๆ

เครื่อง ประกอบ การ ออกแรง ให้ ผล ยัง เกิด หรือ สิ่ง ที่ ช่วย การ ออกแรง ให้ ผล ยัง เกิด จะ แยก เป็น หมู่ ดัง นี้ ก็ได้ คือ

ก. ความกระตือรือร้นของมนุษย์

(Human activity)

(๑) แรงทำงาน (Labour)

(๒) การจัด (Organization)

(๓) เอนเทอไพรส์ (Enterprise)

ข. อุปการะภายนอก

(External aids)

(๔) ของ ที่ ขวรมภา ทย แด่ง

ไว้ (Gifts of Nature)

(๕) ทุน (Capital)

การ ออกแรงให้ผลยังเกิด ต้อง มีเครื่อง ประกอบ ๔๔

คนเราเป็นทั้งผู้ทำ และผู้ใช้ เราทำอะไรขึ้นก็เพื่อ

แก้ความต้องการของเรา การ ออกแรงและความต้องการ
เป็นคู่กันเสมอไป คนโศกหรือทำไ้มาก ผู้ขึ้นก็มี

ทางใช้มากหรือมีความต้องการมากเป็นเงาตามตัวเรื่อยไป

ต่อไปนี้ เรขยบายเครื่อง ประกอบทั้ง ๔ นี้ได้ชัดเจน ชัด

ก. ความ กระตือรือร้น ของ มนุษย์ (Human Activity)

๑. แรงทำงาน แรง ทำงานนี้ใช้ หมายถึงได้ถึงแรงทั่วไป

ซึ่งมนุษย์ ใช้เมื่อประสงค์ ให้เกิดทรัพย์ สมบัติขึ้น แรงนี้แบ่ง

ได้เป็นหลาย ประเภท เช่น แรงลูกจ้าง แรงนายงาน แรงความ

คิด แรงปัญญา เป็นต้น แรงบาง ชนิดต้องการแต่กำลังกาย

แท้ ๆ เช่นกลึงไม้แต่แรงอื่นแรงลาภหรือเงิน . เราต้องใช้ความ

คิดไม่ แรงบางอย่างต้องการวิชาความคึกคึกครองเป็นประมาณ

บุคคลบางจำพวกใช้ศัพท์ 'แรง ทำงาน' สำหรับพวก

ทำงานด้วยแรงกายเท่านั้น และ บาง พวกไปถือเสียว่าแรง

ทำงาน นี้เป็นหัวใจอันหนึ่ง ของ การ ที่ทำ ขึ้น สร้าง ขึ้น

พวก กล่าว ก่อน หมายถึง ความ กว้าง เกินไป . แต่พวกกล่าว

หลัง นี้แคบ เกินไป ส่วนทาง เศรษฐกิจนี้ ต้อง มีความ

หมายของศัพท์ 'แรงทำงาน' อย่างเด็ดขาด เพื่อความสะดวก

เรา จะ นับว่า คนทำงานทั้งหลายไม่ว่า ทำด้วยแรงกาย หรือ
แรงความคิด หรือ การงานอย่างหนึ่งอย่างใด ย่อมอยู่ในจำพวก
ที่หนึ่ง หรือ จำพวกที่สอง ทั้งคู่ไปนี้

พวกที่หนึ่ง ผู้ที่ทำงานสร้างขึ้นร่วมกัน คือ พวกที่
รวมแรงทำการด้วยกัน เช่นพวกในโรงสี ธนาคาร หรือบริษัท
ต่าง ๆ ในจำพวกนี้บางคนก็เป็นผู้จ้าง และบางคนก็เป็นผู้จ้าง

พวกที่สอง ผู้ที่ทำงานสร้างขึ้นโดยอิสระ เช่นแพทย์
หมอความ หรือ พวกที่มีฝีมือที่คอยรับจ้าง รับทำตาม ที่ผู้จ้าง
ต้องการ. พวกนี้ทำโดยลำพัง ตนไม่เกี่ยวข้องกับใคร

บัดนี้เราจะขยายคำ 'แรงทำงาน' ให้แตกจากตาม
ทางเศรษฐวิทยาไว้ดังนี้ คือแรงทำงานหมายความว่าแรง
ทั้งหลายที่พวกที่สองทุกคนและพวกที่จ้างมาในพวกที่หนึ่งได้ออก
ไปหรือใช้ไป เพื่อจะได้ความพอใจของเขาสำเร็จทั้งปรารถนา

๒. การจัด ในโบราณสมัย แม้ที่สุกใน ประเทศที่เจริญ
บริบูรณ์ฝ่าย ประจิมทิศ ก็ยังไม่มีผู้ที่พูดถึง การจัด ก็มาก น้อย
ยิ่งใน ประเทศเราในปัจจุบัณกาล การจัด ก็พึงจะ เกิดมีขึ้น
บ้างเล็กน้อยเท่านั้น เพราะเหตุว่าการค้าขายเช่น การตั้ง
ห้าง ตั้งโรงงานใหญ่ ๆ ใด ๆ ของเรายังไม่แพร่หลายนัก มา
ในสมัยนี้ ถึงแม้จะมีเครื่องจักร ใช้มาก มายขึ้น ก็มีโรงงาน

การ ออก แรงให้ผลยังเกิด ต้อง มี เครื่อง ประกอบ ๕๑

ใหญ่โตขึ้น มีการ ทำงานรวมแรงแพร่หลายขึ้น ตามประเทศ
ที่ดำเนินทาง ศักตกรรมขึ้นขึ้น มีผู้ลงความเห็น ว่า 'การ
จัก' เป็นหัวใจอันหนึ่งของ การงาน ทั้งหลาย เราจะ พิจารณา
การ จักเป็นงานของ นายงาน หรือผู้จ้างก็ได้ ในการ งานชนิด
ค้าขาย ที่ไม่พินิจ ว่าบริษัท นั้น การ จัก อยู่ใน กำมือของ หัว
หน้าในการงานนั้น ส่วนในบริษัทการ จัก อยู่ในมือ ของผู้อำนวย
การ (Director หรือ General Manager) ลูกจ้างในหมู่
นี้ เกี่ยวข้องแก่งานการ ตามหน้าที่ ของเขาเท่านั้น ส่วนผู้จัก
ก็ต้อง มีการ เกี่ยวข้อง ตลอด ทั่วไป ต้องเป็นผู้ดูแล แกะไข สิ่ง
ที่ ยัง ขกพร่อง อยู่ให้ดำเนินไปโดย เรียบร้อย จะ เปรียบ ว่าผู้จัก
คล้ายกับเสนาบดีหรือแม่ทัพก็ได้ ผู้จักต้องเลือกที่ตั้งทำงานให้
เหมาะ ต้องกะแบบตึกเรือนโรงให้เหมาะแก่ การงานนั้น ต้อง
รู้จักใช้รู้จักวางเครื่องจักร เครื่องใช้ต่าง ๆ ต้องรู้จักประมาณ
จ้างคนมาใช้ พอดีแก่การ ให้เงินเกินค่าจ้าง พอเหมาะ แก่
พวก ที่ ทำ อยู่ ในนั้น ตาม ลำดับ วิชาความรู้ หน้าที่งานแรง ๆ ฯลฯ
แรงทำงานและ ทุนที่ใช้ สำหรับ การ งานที่ อยู่ในอำนาจของผู้ จัก
ทั้ง สั้น การงาน สิ่งใด จะ สำเร็จ ดำเนินไปได้ โดย เรียบร้อย
ต้อง อาศัย เขาเหล่านั้น และความ ทรูตรง ของ รอย กอบ ของ ผู้ จัก

๓. การกล่าหรือกระเสือกกระสนที่จะขยายการงาน

ให้ใหญ่ขึ้น (Enterprise) ได้กล่าวมาแล้วว่าการงานทั้งหลายย่อมมีผลที่ได้เป็นกำไร หรือขาดทุนเป็นธรรมดา หรืออีกนัยหนึ่งเมื่อจัดตั้งการงานอะไรขึ้น จะนับว่าเป็นการเสี่ยงทายก็ได้ และนี่เป็นหน้าที่ของผู้จัดส่วนหนึ่ง. เราจะยอมให้ 'การกล้าขยายการงานให้ใหญ่ขึ้น' อยู่ในข้อ 'การจัด' ก็ได้. ในการทำงานที่ไม่นับว่าบริษัท (Private business) หัวหน้าที่ต้องรับภาระถึง ๓ อย่างคือ การจัด (Organization) ทุน (Capital) และการกระเสือกกระสน (Enterprise) แต่มีงานอื่นๆ ที่ผู้จัดไม่รับผิดชอบในทางขาดทุนหรือได้กำไร เราต้องแยกการกระเสือกกระสนและการจัดไว้ต่างหาก

การจัด
(Organization)

รวมการงานต่าง ๆ ของ

ในการที่สร้างหรือทำ
ทรัพย์สินสัมปัตติขึ้น

การ ออกแรงให้ผลบังเกิด ต้อง มี เครื่อง ประกอบ ๔๓

ที่จริง การ กระเสือก กระสน (Enterprise) นั้นเป็นงาน (Service) ที่ใคร ๆ ที่ ออกแรง ทำการให้ผลบังเกิด จะช่วย ได้ทั้งนี้ ทั้ง ตัว อย่าง ต่อไปนี้

(๑) ในงาน การ ที่ไม่ใช้บริษัท (Private business) ตามที่ กล่าว มา ผู้ ัก วั ย ผิด ชอบ ใน ทาง ขาด ขุน และ ได้ กำไร

(๒) ในบริษัท หั น ส่วน รวม (Joint Stock Company) การ ขาด ขุน หรือ ได้ กำไร ตก อยู่ กับ ผู้ ัก หั น ก็ ือ พวก เศรษฐี (Capitalists) ผู้ ัก ไม่ วั ย ผิด ชอบ เลย

(๓) ใน สมาคม (Society) ของ พวก ที่ ตั้ง ขึ้น ทำ หั น ัก วั ย ผิด ชอบ ผู้ ที่ ทำ หั น ตั้ง ขึ้น วั ย ผิด ชอบ เอง ใน ทาง ได้ กำไร และ ขาด ขุน

ตาม ที่ กล่าว มา แล้ว เพียง นี้ ก็ พอ จะ เห็น ได้ ว่า

๑. การ ออกแรงให้บังเกิดผล ต้อง มี การ กระเสือก กระสน (Enterprise) ประกอบ

๒. การ กระเสือกกระสนเป็นส่วนหนึ่ง ต่างหาก จาก การ

* เมื่อ มา เห็น คำ ขุน จำกัด (Limited) อยู่ หน้า ชื่อ บริษัท นั้น บริษัทใด เรา ต้อง เข้าใจ ว่า พวก ที่ ัก (Director or Manager) ไม่ วั ย ผิด ชอบ ทาง ขาด ขุน หรือ ได้ กำไร ผู้ ัก หั น ต้อง วั ย เอง ผู้ ัก หั น นี้ จะ วั ย ผิด ชอบ จำกัด เฉพาะ กับ ขุน จำกัด ของ ไป เท่านั้น

บริษัท จำกัด ลั น ใช้ (Limited Liability Company) เป็น เจน เทอร์ ไพร่ (Enterprise) จะ ผิด ชอบ ใน ลั น นี้

จัก, ทน และ แรง ทำงาน

ข. อุปการะ ภายนอก (External Aids)

๔. สิ่งที่มีสภาพธรรมชาติแต่ได้ (Gifts of Nature)

ได้แก่สิ่งเหล่านี้ คือ

(๑) พื้นดินและ พืชพรรณ ต่าง ๆ

(๒) แร่ต่าง ๆ

(๓) อากาศ ที่เราหายใจ

(๔) ความเปลี่ยนแปลง ของ ดินฟ้า อากาศ ซึ่ง ช่วย
หรือไม่ช่วยให้พืชผล ออก จาก บริเวณ

(๕) ความเข้มแข็งของสัตว์ชาติพืชชาติและ พืชชาติ
ต่าง ๆ ซึ่ง ช่วยให้ เกิดผล คือ ๆ ไป

(๖) แร่ (Forces) ต่าง ๆ ทุกชนิด เช่น แสงสว่าง
และความร้อนของดวงอาทิตย์ ลมและ น้ำ ไอน้ำและ ไฟฟ้า

มนุษย์เรา ได้พบวิธีที่นำสิ่งเหล่านี้มาใช้ ได้เห็นประโยชน์
เสมอ การส่งข่าวไกล ๆ โดยเร็ว ก็ อาศัย ไฟฟ้า เป็น กำลัง
(วิทยุ โทรเลข หรือ โทรเลขและ โทรศัพท์) การเดินรถไฟ เรือไฟ
ทำโรงสี ฯ ล ฯ ก็ ย่อม อาศัย สิ่ง ที่ธรรมชาติโลก ตกแต่งไว้
ให้เป็น พื้น

๕. ทน ที่จริง ทุกคน ย่อมรู้ว่า ทน คือ อะไร แต่บาง คน

การ ออก แรงให้ผล ยังเกิด ต้อง มี เครื่อง ประกอบ ๕๕
จะอธิบายให้เป็นคำเกิดจากนั้นก่อนไม่ได้ ในที่นี้ จะขอกล่าว
ถึง เรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับ ทน ต่อไป

เมื่อเราได้ทรัพย์ สมบัติมา เราควร จะ ทำ อย่างไรต่อ
ทรัพย์ นั้น ถ้าใคร ควรจะให้ ก็ จะ เห็นว่า เราควร

(๑) ใช้จ่าย เพื่อ ปฏิบัติ ความ ต้อง การ ของ เรา หรือ

(๒) เก็บไว้ ใช้จ่าย ภายหลังๆ ตาม ความ ต้อง การ
ของ เรา ที่ จะ ยังเกิด ขึ้น

สิ่งที่เราเก็บไว้ ก็ เพื่อ จะ ใช้ เอง หรือ ให้ คนอื่น ใช้ * แต่
ฝ่ายเราได้ รับคอก เข็ม .. ทรัพย์ สมบัติ ที่ เรา ใช้ ไป เพื่อ ให้ ได้
รับ ผล ออก ขึ้น แล แลละ เว้น ว่า ทน ทน ของ คน หนึ่ง คนใด ก็
คือ ส่วน หนึ่ง ของ ทรัพย์ สมบัติ ของ เขา แต่ ไม่ จำ เป็น ที่ ทรัพย์
สมบัติ ของ ผู้ หนึ่ง จะ เป็น ทน ของ ผู้ หนึ่ง เสมอ ตัวอย่าง เช่น ก
มี รถมอเตอร์ รถมอเตอร์ คน หนึ่ง จะ เป็น ทน ของ ก ก็ เมื่อ ก ใช้
ช่วย ใน ทาง ที่ จะ ให้ ผล ยัง เกิด ขึ้น เช่น เมื่อ ก เป็น แพทย์
ต้อง ใช้ รถมอเตอร์ นั้น เพื่อ วิชา พยาบาล คน ใช้ แต่ถ้า ก ใช้
รถมอเตอร์ คน หนึ่ง สำหรับ ขับ ขับเล่น เพื่อ บันเทิงใจ เท่านั้น รถมอเตอร์
ก็ จะ เป็น แค่ ทรัพย์ สมบัติ ของ ก เท่านั้น หาก ใช้ ทน ไม่

* การ สะสม เงิน ทอง ไว้ อย่าง เห็น ชัด นั้น (Hoarding) ไม่นับ ว่า
เช่น การ เก็บเงิน (Saving) ตาม ทาง เศรษฐกิจ

เรา จะ วิเคราะห์ ทูนได้ สอง ทาง ทางหนึ่ง สำหรับ เจ้า ของ
 ทูนหรือเศรษฐี (Capitalist) ผู้ที่ ได้ ยืม และ ได้ รับ ผล ประโยชน์
 ทาง ออก เช่น อีก ทาง หนึ่ง สำหรับ พวก ที่ ใช้ ทูน เพื่อ ประกอบ
 การ ออกแรง ให้ ผล ยัง เกิด ชก งาม ขึ้น

ความ ที่ เข้า ใจ กัน อยู่ ทุก วัน นี้ เมื่อ พูด ถึง ทูน ของ
 บริษัท หรือ ห้าง แห่ง หนึ่ง ห้าง ใด มัก หมายถึง ความ ถึง ตัว เงิน กัน ใหญ่
 มาก ความ จริง เรา ไม่ ควร จำกัด ความ ว่า ทูน คือ ตัว เงิน แท้
 ทั้งหมด ต่าง ว่า บริษัท ทำ ของ เท่า แห่ง หนึ่ง มี ทูน อยู่ แล่น ชาติ
 ทูน แล่น ชาติ นี้ จะ รวม อยู่ ใน โรง เรือน บ้าน เครื่องจักร เครื่อง
 สัมภาระ ของ ชาติ ของ ที่ ทำ แล้ว ยัง ไม่ ได้ ขาย และ ทั้ง เงิน
 สก ที่ มี อยู่ ใน บริษัท และ เงิน ที่ ยัง เหลือ อยู่ใน ธนาคาร ฯ ฯลฯ

ทูน ที่ อยู่ ใน สิ่ง ต่าง ๆ นี้ จัด ได้ เป็น สอง แขนง คือ

(๑) ทูนประจำ (Fixed Capital)

(๒) ทูนหมุนเวียน (Circulating Capital)

(๑) ทูนประจำ คือ ทูน ที่ จะ ทำให้ ผล ยัง เกิด แล้ว ยัง เกิด
 อีก ได้

(๒) ทูนหมุนเวียน คือ ทูน ที่ จะ ทำให้ ผล ยัง เกิด ได้
 ชั่วคราว เท่านั้น

การ ออก แรงให้ผลยังเกิดต้อง มี เครื่อง ประกอบ ๕๗

สิ่งที่นับว่าอยู่ในจำพวกทุนประจำคือ ที่ก เรือน โรง บ้าน

เครื่อง จักร เป็นต้น

สิ่งที่นับว่าอยู่ในจำพวก ทุนหมุนเวียนก็คือ ของ คับ ของ

ที่ ทำ สำเร็จ แล้ว และ เงิน * เป็นต้น

เรา จะ พูด ว่า สิ่ง ที่ ชรรมาทา สร้างไว้ และ การ กระทำ

หรือ ความ ขวนขวาย ของ มนุษย์ เป็น หัวใจ ชั้น แรก ของ การ สร้าง

ขึ้น ทำ ขึ้น และ ทุน เป็น หัวใจ ชั้น ที่ สอง สิ่ง ที่ ชรรมาทา

สร้าง ขึ้น และ การ กระทำ ของ มนุษย์ เป็น ผล ที่มี อยู่ แล้ว ไม่

ใช้ ผล ของ มนุษย์ ทำ มาอีก ที่ หนึ่ง แต่ ส่วน ทุน นั้น เป็น ผล ของ

มนุษย์ ที่ ได้ ออก แรง มา และ สะ สม ไว้. ทุน มี คุณ สมบัติ

๓ อย่าง คือ

(๑) ทุน เป็น ส่วน หนึ่ง ของ ทวิพัย สมบัติ เพราะ ฉะนั้น

เป็น ผล ของ การ ออก แรงให้ยังเกิดผล

(๒) ทุน เป็น หัวใจ ของ การ สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น อย่าง หนึ่ง

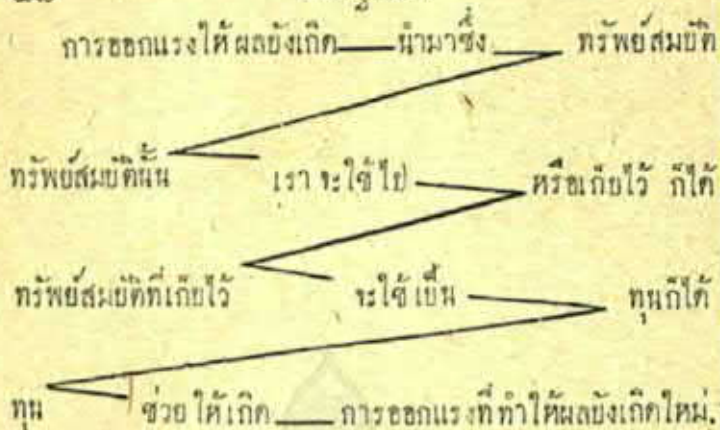
เพราะ ฉะนั้น เป็น เครื่อง ประกอบ การ ออก แรงให้ยังเกิดผล

* สำหรับ เลขชน ผู้ที่ อภิบาล หรือ ทำ อะไร ขึ้น เงิน เป็น ทุน ทุน เว้น

เพราะ เรา จะ ใช้ เงิน ซื้อ ขาย ของ ได้ ครั้ง เดียว เท่านั้น แล้ว เงิน ก็ จะ กลาย

เป็น ของ คับ หรือ ของ ต่าง ๆ ไป แต่ เมื่อ ผล ถึง คณะ หรือ คณะ เงิน เป็น ทุน

ประจำ เพราะ ว่า เงิน เป็น ของ ที่ คน ท่าน ใช้ ทุน เว้น แยก เปรี๊ยะ กัน ได้ ง่าย

เครื่อง ประกอบ เหล่า นี้ มีความสำคัญผิดกันอย่างไร
 ได้มี ผู้คิด เทียบ หน้า หน้าของ เครื่อง ประกอบ ทั้ง ๕ ที่ กล่าว มา
 แล้ว ว่า อย่างไร จะ ดีกว่า กัน อย่างไร บางคนก็คิดว่าแรงทำ
 งานสำคัญที่สุด บ้าง ก็นับว่าทุนสำคัญที่สุด บางคนก็คิด
 ว่า สภาพธรรมเป็นหัวใจ สำคัญ และ บ้าง ก็นับว่าผู้จัก เป็นสิ่ง
 สำคัญที่สุด สำหรับช่วย การ ชกแรงให้ยังเกิดผลลงออกมา ที่
 จริง ถ้าพิจารณาให้ ลึก ซึ่ง แล้ว จะ เห็นว่าเครื่อง ประกอบ ทั้ง ๕ นี้
 อาศัย ซึ่ง กันและกัน ทั้ง นี้ จะ แยก ออก จากกันไม่ได้ ถ้า
 จะ คิดตามขั้นต่าง ๆ (ตามบทที่ ๑) และตามสมัย ต่าง ๆ แล้ว
 จะ เห็นความ ต่าง กันในส่วน สำคัญ ของเครื่อง ประกอบ ทั้งหลาย
 เหล่า นี้ได้

การ ออกแรงให้ผลยังเกิดขึ้น มีเครื่อง ประกอบ ๕๕

ใน สมัย เมื่อยังไม่เจริญ (Primitive state) สภาพ

ธรรม ที่สร้าง สิ่งต่าง ๆ มาเป็น หัวใจ สำคัญที่สุด ถ้าที่ไหน
ธรรมชาติ ก่อตั้งไว้ ให้พร้อมแล้ว ผง ชน ก็ขยาย กล่าวคือ
มี ข้าว มี น้ำ ดิน และมี อาหารอื่น ๆ บริบูรณ์ ก็มี เครื่องใช้
พอต้อง การ ถ้าที่ไหน การ ผงชน ก็หาความ สุขมิได้ เกิด
ความ อึดอัด ต่าง ๆ ต้อง ออกแรง หาสิ่ง ที่ต้องการ อย่างหนัก
อย่างลำบาก ชนพวก นี้ ต้อง เทียว เพ่นพ่าน ไป จนกว่า จะ ประสพ
ที่ สุขุมดี ถ้า มนุษย์ รู้จัก ใช้ สิ่ง ที่ ธรรมชาติ สร้างไว้ ให้เป็น
ประโยชน์ แรงทำงาน นี้ เป็น สิ่ง ที่ สำคัญ ด้วยผล ที่ รวบรวม
เป็น บำเพ็ญ ไม่มี ทำ บริบูรณ์ ถ้า คน รู้จัก ทำ วิธี ใช้น้ำ ทดน้ำ
หัก ร้าง ดาง พง ใช้ ปุ๋ย ผสม ดิน ที่ นั้น ก็ อาจ เป็น ที่ เพาะ ปลูก
พืชพันธุ์ ได้งาม ถ้า ที่ไหน มีการ ใช้ เครื่องจักร กลไก ต่าง ๆ
มากทุน ก็ เป็น สิ่ง สำคัญ ยิ่งกว่า แรงทำงาน ใน สมัย
ปัจจุบัน การ งาน ต่าง ๆ ได้ ทำ นาน ขึ้น เป็น การ งาน ใหญ่โต การ
จัด ก็ เป็น สิ่ง ที่ สำคัญ ขึ้น ใน สมัย นี้ สำหรับ การ งาน ใหญ่ ๆ
ถ้า ผู้ใด ใช้ วิธี ง่าย ๆ ไม่ดี การ งาน นั้น ก็ ไม่ เป็น ผล สำเร็จ

ในที่สุดเราจะ สรุปความได้ว่า การออกแรงให้ยังเกิด
ผล ลาภ ยศ (Services) ต่าง ๆ ของผู้จ้าง ลูกจ้าง เจ้า
ของ ที่ เจ้าของทุน และ ผู้ที่ รับผิดชอบ ส่วนทุนกำไร ฯลฯ

การออกแรงให้ผลบังเกิด

อาศัยปัจจัยคือ

สิ่งที่ธรรมชาติสร้างไว้ ซึ่ง ชาติย์เจ้าของพื้นที่และ
เครื่อง อุดหนุน ตาม สภาพ ธรรม (Natural Resources)
แรงงาน ซึ่งชาติย์ลูกจ้าง ที่ทำรวมแรงกันเป็นคณะ
หรือพวก ที่ทำงานเป็น อิสสระ

การจัด ซึ่งชาติย์ผู้จ้างและผู้อำนวยการ (Directors)
การกระเสือกกระสน ซึ่งชาติย์ผู้ถือ หุ้น หรือผู้ถือหุ้น ทุน
ซึ่ง ชาติย์ผู้ถือหุ้น หรือ เศรษฐี (Capitalists)

บทที่ ๕

ความชำนาญที่ทำให้ผลบังเกิด

ในบทก่อนได้กล่าวถึงเครื่อง ประกอบ การ ออกแรงให้
บังเกิดผล ต่อไปนี้ จะกล่าวถึงผล ของ แรง ชาติย์นี้ เพียง
แต่เข้าใจว่าแรง ทาง เศรษฐวิทยา คืออะไร นั้นยังไม่พอ เรา
ควร จะ พิจารณาห้ต่อไปว่า อะไร อีก ที่ ช่วย ทำให้ การงานนั้นเป็น
ผล สำเร็จ เรา ออกแรงไปก็เพราะ มีความ ประสงค์ อย่างใด
อย่างหนึ่ง ความ ประสงค์นี้ก็คือ ความต้องการ นั้นเอง เรา

เราถามได้ว่า การออกแรง และจำนวน ของ ความพอใจ ของเรา
ที่ได้รับ นั้น เกี่ยวข้อง กันอย่างไรเล่า ความมุ่งหมายของแรง
ที่ออกไป ก็ เพื่อ เราได้ ได้รับ ความพอใจมาก ที่ สุดตามแต่ เราได้
ถวียง ท่านได้กล่าวไว้ว่า แรง ที่ออกไปนั้น ควร เราออกไป
โดยไม่คิด ลีลาหรือเปลือง หัก ส่วนความ พยายาม ควรได้
ได้รับ มาก ๆ

ได้กล่าว มาหลาย ครั้ง แล้วว่า ใน สมัยนี้ เรา ออก
แรงโดยทาง อ้อมโดย มาก ไม่จำเป็นที่ เรา ต้อง กล่าวซ้ำอีก
แต่เมื่อเราต้อง การ พิจารณา ความเกี่ยวข้องระหว่างแรง
และความพอใจแล้ว ควร สังเกตถึงข้อเหล่านี้ด้วย

(๑) จำนวน และ ชนิด ของ ของ ที่ได้สร้างไว้
หรือการงาน (Service) ต่าง ๆ ที่ได้ทำมา

(๒) ราคาซื้อขายกันหรือแลกเปลี่ยนกัน (Market
Value) ของ ของ หรือการงานต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์
ของ คณะ

(๓) ส่วนแบ่ง (Share) ของผลประโยชน์ ราย นี้
สำหรับ เอกชนคนงาน

(๔) ราคา (Prices) ของ ของ หรืองาน ที่ คน ต้องใช้
ว่าเป็นจรรยาของโลกว่า แม้เท่ากันไม่จำเป็นต้องให้ผล

ยังเกิดเท่า กัน พ่อค้าผู้หนึ่งค้าขาย มีกำไรงาม แต่ อีก
คน หนึ่ง จากทุน ผู้ทำของบาง คน ก็ขาย ของได้คล่องได้
กำไร มาก แต่บาง คน ก็เก็บ จากทุน เย็น คับ ทำไม การ
ค้าขาย ของ คน ต่าง ๆ จึงได้ผล ต่าง กัน ? จะ อธิบาย ได้ โดย
ถนัด ณ ที่ เมื่อ เรา ทราบ สถิติ ของ การ งาม นั้น สำหรับ ความ
มุ่งหมาย ของ เรา ใน เศรษฐวิทยา นี้ จะ กล่าว ถึง ลักษณะ ต่าง ๆ
ซึ่ง เกี่ยว แก่ การ รุ่งเรือง ของ แรง ที่ ออก ไป ทั่วไป เท่า นั้น

จะ แบ่ง ลักษณะ แห่ง ความ รุ่งเรือง ของ แรง นี้ ออก ได้ เป็น
๒ ประเภท คือ ภายใน และ ภายนอก ประเภท ภายใน นั้น
ได้ แก่ วิถี ของ การ งาน ที่ กระทำ ไม่ว่า ใน โรงงาน หรือ ตาม ห้าง
ส่วน ประเภท ภายนอก นั้น เกี่ยว ถึง การ ขนส่ง (Marketing)
พัสดุ ต่าง ๆ และ ปัญหา ว่า ราคา ที่ ขาย ไป นั้น จะ พอดี กับ หน้าพัก
หน้า แรง ของ คน ที่ ทำ หรือ ไม่

๑. ข้อ สำคัญ ของ ประเภท ภายนอก คือ

- (๑) ตำแหน่ง ของ งาน และ ระยะ ทาง จาก โรงงาน ถึง
ตลาด
- (๒) เหตุการณ์ ต่าง ๆ ใน ตลาด
- (๓) ความ ขาดแคลน ของ คน คน หนึ่ง ที่ เกี่ยว ถึง งาน
ของเรา

ความชำนาญที่ ทำให้ ผล ยัง เกิด

๖๓

(๔) การ แข่ง ขัน ของ คณะอื่น

(๕) รัฐบาล ประสงค์ ใน ราย ของ รัฐบาล

ตัวอย่าง ต่อไป นี้ จะ ทำให้ ข้อ เหล่า นี้ มี ความ ชัด เจน ขึ้น

อ้าง ว่า การ ปลุก ข้าง ใน ที่ แ่ง หัก ไม่ ได้ ผล ก็ เลย - ชาว นา

ผู้ ปลุก มีความ สามารถ ที่ และ พัน ที่ คั้น ก็ ออก มา ก็ โดย ลักษณะ

(ภายใน) เหล่า นี้ ชาว นา ผู้ นี้ ไม่ ต้อง เป็ด โขง แร้ง มาก และ ได้ รับ

ผล ขยาย รณ แต่ ความ รุ่ง เรือง ของ แร้ง ที่ ออก ไป นี้ ไม่ ได้ รับ

จำนวน ข้าว ที่ ได้ เป็น เกณฑ์ ความ รุ่ง เรือง ของ แร้ง ที่ ออก ไป

มี เท่าไร ต้อง อาศัย ผล ที่ สุก คือ จำนวน เงิน ที่ ขาย ข้าว ได้

เท่า นี้ อ้าง ว่า พัน ที่ นา นี้ อยู่ ห่าง จาก ตลาด มาก ไม่

มี ถนน ทาง รถไฟ หรือ ลำคลอง การ งาน ธนาคาร ก็ ไม่ มี

และ ทั้ง ตลาด ก็ เต็ม ไป ด้วย ข้าว และ ราคา ข้าว ก็ ตกต่ำ และ

อ้าง ว่า รัฐบาล เก็บ ภาษี ข้าว รุน แร้ง อีก ด้วย ชาว นา เจ้า ของ

ข้าว ก็ จะ ได้รับ ผล ใน ที่ สุก น้อย เกี้ยว คือ จะ ต้อง เสีย ค่า ขน

ค่า ส่ง ค่า ภาษี ฯลฯ ก่อน โดย เหตุ นี้ ถึง ว่า ชาว นา นี้ จะ

ปลุก ข้าว ได้ ผล ลง ออก มา โดย ไม่ ต้อง ออก แร้ง มาก มา ย ก็ ที่ จะ

นับ ว่า มีความ รุ่ง เรือง เกิด ขึ้น จาก แร้ง ที่ ออก ไป ไม่ได้

จะ กล่าว ถึง เรื่อง ที่ เกี่ยว กับ การ ซื้อ ขาย และการ แบ่ง ส่วน

ให้ เอกชน คน งาน ใน บท หลัง ๆ ตอน นี้ จะ พูด ถึง ชั้น แรก ของ

ความพอใจ (การกระทำหรือสร้างขึ้น) เท่านั้น

๒. ข้อสำคัญของประเภทภายนอกก็คือ ความชำนาญ (Efficiency) เราอาจทำการคมนาคมให้ดีขึ้นได้ เราอาจมีวิธีย้ายของเรานี้ได้ แต่ถ้าวางปราศจากความชำนาญ และสามารถในการกระทำแล้ว แรงของเราที่ออกไป ก็จะไม่ประโยชน์มาให้

คำถามประจำวัน คือ “ทำอย่างไรจึงจะได้แรงที่ออกไปได้วิเศษมากเล่า?” จะตอบได้ อย่างเดียวโดยพิจารณา ข้อความต่อไป นี้ ก่อน

เมื่อเราพูดถึงพื้นที่เราต้องนึกถึงความอุดมและอากาศ ก่อน ต่อมาก็ควรนึกถึงสถานที่และที่ต่าง ๆ ที่ จะ ลงใน ที่นั้น ก็นอาจ จะ อุดม สำหรับการเพาะ ปลูก หรือ จะ อุดมไป ด้วยแร่ธาตุต่าง ๆ อากาศก็ จะ เหมาะแก่ การ เพาะ การ หว่าน หรือ การ ขุด การ ร่อน ฯลฯ ส่วนสถานที่นั้นก็ควรดูให้เหมาะ แก่การ ส่ง การ ขน โกล่หรือ โกล่กลาต พื้นที่บางแห่งไม่เหมาะ แก่การ เพาะ ปลูก เลย เว้นแต่มี แรงน้ำ ซึ่งนับว่า เป็น เครื่อง อุปการะอัน สำคัญ อย่าง หนึ่งใน การ ทำ ไฟฟ้า หรือ ช่วย ทำให้ เครื่องจักร สีสาว หมุนได้ เหล่านี้ เป็น เครื่อง ที่ ธรรมชาติ สร้าง มา ไว้ แล้ว ทั้ง นี้

ส่วนความชำนาญในงาน (Efficiency of Labour)

ก็เป็นข้อสำคัญ ความชำนาญในงาน ต้อง อาศัย ทั้ง ลกจ้าง
และ ผู้จ้าง กับ ทั้ง การ จัด แรง ของ เอกชน ตลอดจน เครื่องมือ
เครื่องจักร ต่าง ๆ ที่ คนงาน ใช้ และ ทั้ง ฝีมือ และ ความระมัด
ระวัง ในการ ใช้ เครื่อง เหล่านี้ ด้วย เรา จะ ถาม ได้ ว่า

๑. อะไร ทำให้ เอกชน คนงาน มีความชำนาญ?

๒. ผู้จ้าง จะ เกื้อ กุล แก่ งาน ที่ ทำ โดย ความชำนาญ นี้
อย่างไร? เรา จะ ตอบ คำ ถาม ข้อ นี้ ได้ อย่าง สั้น ๆ ว่า

ก. กำลัง (Power) ทำงาน

ข. ความเต็มใจ (Will) ทำงาน

กำลังทำงาน ก็คือ ความ ปราศจากโรค คนงาน จะ
เปรียบ ถึง ทหาร หรือ นักมวย ฟุตบอล ก็ได้ หมายความว่า จะต้อง
เป็นผู้ ปราศจากโรคภัย ไม่มี อะไร เย็บคเย็บพ ทำให้ แรงหมด
หรือ กำลังไม่มี นอกจากนั้น คนงาน จะต้อง เป็น ผู้ ที่ รู้ ใช้งาน และ
ทำได้ โดย สามารถ โดย ขรรพคา คนงาน ที่ ไม่ รู้ ใช้งาน ของ
คนที่ กระทำ มัก จะ กลายเป็น คน ชั่ว ไร้ ผล ประโยชน์ ได้ รัย
ก็ เล็ก น้อย นับว่า เป็น ผู้ ไม่ มี ฝีมือ ความ ประพฤติ ก็ เกี่ยว ข้อง
ใน กำลัง ทำงาน ด้วย ถ้า คนงาน ประพฤติ ได้ เป็น ผู้ ที่ มีความ
ประพฤติ เสีย หาย กล่าว คือ เป็น คน สุจริต ก็นั่นแหละ เล่น เขย

มูลค่าไม่ซื้อ ตรงแล้ว ก็ยาก ที่จะได้ การ งาน เร็ว ไปได้

ความเต็มใจทำงาน ก็เป็น ข้อ สำคัญ ถ้า คนงาน รู้จักหน้าที่ของตน ทำงาน ของตน ได้ดี และ คิด ได้ ดี ขึ้น เสมอ ก็เป็นที่หวัง ได้ ว่า งาน การ นั้น จะ เร็ว ขึ้น เป็น ลำดับ

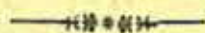
ตาม คำถาม ข้อ ๒ ถ้า เขกชน คน งาน ทำงาน โดยลำพัง กล่าว คือ คน หนึ่ง ก็ ทำงาน อย่าง หนึ่ง ไม่ เกี่ยว กับ คน อื่น แล้ว นายงาน ก็ จำ ไร ต้อง ใด ให้ เขา ทำงาน โดย เรียบ ร้อย หา เครื่องมือ ให้ บริบูรณ์ ได้ เหมาะ แก่ การ งาน ของ เขา แต่ ใน บัณฑิต ยัน ภาสกราน การ ที่ ทำ กัน ทำ กัน เป็น หมู่ เป็น พวก ความ จำ นวน (Efficiency) จะ ต้อง อาศัย การ จัด (Organization) เป็น หลัก งาน การ ที่ คณะ ทำ ไว้ ไม่ ใช่ว่า ผล รวม ของ เขกชน เลย ผู้ จ้าง จะ ต้อง ตก ลง เขา ว่า ควร จะ สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น มาก น้อย เท่า ไร? จะ ต้อง จ้าง คน งาน เท่า ไร? จะ ได้ คน งาน ทำ อะไร บ้าง? ต้อง หา ทุน อย่าง ไร? ทำ ของ อย่าง ไร? และ จะ ขาย เท่า ไร เป็น ต้น?

ทุน ก็ เหมือน กัน เป็น ข้อ สำคัญ อีก หนึ่ง ทุน มี หลาย ชนิด เป็น ได้ หลาย รูป เช่น ที่ กว้าง เว้น โรง บ้าน เครื่องจักร ของ กิจ ฯลฯ เรา ต้อง วิเคราะห์ ของ ว่า ทุน ชนิด ไหน จะ เหมาะ แก่ การ ของ เรา ถ้า การ งาน ของ เรา ไม่ ต้อง การ ที่ กว้าง หรือ เครื่องจักร ใหญ่โต เรา ก็ ควร สร้าง ควร หา ให้ พอ แก่ ถ้า ตั้ง

และ ความ ต้องการ ของเรา ของใหม่ถ้าดีกว่าของเก่าแม้แต่
แพงกว่าของเก่าบ้าง เราก็ควรใช้ของใหม่ ถ้าเรา จะได้
รับผลประโยชน์มากกว่า ในสมัยนี้มีคนคิดแข่งขันการ
ค้าขายมาก ยังมีอะไรใหม่อะไรที่ขึ้น ของเก่าก็เลิกใช้กัน.
ผู้ทำ (Manufacturers) ในสหประชาอเมริกาและแคนาดาเป็น
ผู้ที่ คอยสืบ คอยคิดใช้ของใหม่เพื่อ สะกดและเร็วขึ้น เสมอ

เราเคยได้ยินบ่อยๆ ถึงผู้ที่ทำผิด ไทยเครื่องมือที่
คนใช้ ไม่ว่า อะไร สมค จะ ก็ จะ วิเศษเพียงไร ถ้าผู้ใช้ไม่
ถนอมไม่ใช้ให้ดีแล้ว สิ่งนี้ก็ไม่ มี ประโยชน์นัก

นอกจาก ข้อ ที่ กล่าว มา เหล่านี้ ยังมี ข้อ อีก ข้อ หนึ่ง คือ การ
แบ่ง แร่ ซึ่งช่วยทำให้ การงาน เร็วขึ้น (สำหรับ การงาน ใหญ่ ๆ
การ แบ่ง แร่ ก็ จำ เป็น ยิ่ง ขึ้น)

บทที่ ๖

การ แบ่ง แร่

ได้กล่าวโดย สั้น เจม มา แล้ว ใน บท ก่อน ถึง การ แบ่ง แร่
หรือ บัณฑิต ที่ ทำ การงาน และ ทั้ง ได้ กล่าว ว่า สำหรับ การงาน
เล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ ใคร มี ผู้ ใส่ใจ ถึง การ แบ่ง แร่ ก็ มาก น้อย

ความจริง ถ้า เรา พุ่กกัน อย่าง เนิบช้าคแล้ว เรา เห็น ว่า มี การ
 แข่งแรง ใน การ งาน ทุก สิ่ง ทุก อย่าง ใน บ้าน เรา มี คน หุงต้ม ทำ
 อาหาร ซักเสื้อผ้า และ ใน โรงเรียน มี การ โรง วิชา สตาม มี คร
 ลอน วิชา ต่าง ๆ ตาม ที่ เหล่า นี้ ก็ มี ว่า มี การ แข่ง แรง ทั้ง สิ้น

เมื่อ นี้ ถึง งาน ใหญ่ ๆ การ แข่งแรง เป็น สิ่ง สำคัญ ที่ เกี่ยว
 การ งาน เรา สำ เร็จ เรียบ ร้อย ต้อง อาศัย วิช ะ แข่ง แข่ง กัน หน้า ที่ กัน ทำ
 ใน สมัย ก่อน เมื่อ ยัง ไม่ มี ผู้ ใฝ่ สู้ ถึง การ แข่ง แรง การ งาน
 ไม่ เร็ว ปรุ ก เร็ว และ สะดวก เหมือน กับ การ งาน ใน สมัย บั ษ ัน นี้

การ แข่ง แรง แยก ออก ได้ เป็น ๔ ข้อ คือ

(๑) ลักษณะสามัญ

(๒) รูปต่าง ๆ

(๓) คุณ

(๔) โทษ

(๑) ลักษณะสามัญ ท่าน อาจารย์ ชอนสแวง คิมลัน หมายความว่า
 การ แข่ง แรง เป็น รูป อย่าง หนึ่ง ของ การ ทำงาน รวม กัน แต่
 ความหมาย อย่าง นี้ รวม ความ ถึง การ ออกแรง รวม กัน ทั้ง ๒ ประการ
 คือ ประการ หนึ่ง คน หลาย คน รวม แรง กัน ทำ ก็ เพราะ คน คน เกี่ยว
 ทำ ไม่ ไหว หรือ ไม่ ได้ เช่น การ ลาก ชุง หาม หุม เป็นต้น อีก
 ประการ หนึ่ง คน หลาย คน รวม แรง กัน ทำ ก็ เพื่อ จะ ได้ ได้ รัย

ความสำเร็จเร็วและดีขึ้น เช่นพวกหนึ่งทำการ เพาะปลูกอีก
พวกหนึ่ง รัย ซื่อ พิษ มาส่งให้ พวก ขน ขน ส่งต่อไปให้ผู้ทำ ๆ ๓ ๆ
ทั้ง มี ตัว อย่าง อยู่ใน เรื่อง ปลูกฝ้าย นั้น

ในภาษาเศรษฐวิทยา แรง จะนึกหลัง คือ แรงที่รวม
กันทำให้การงานเจริญขึ้นแต่ละ (ไม่ใช่รวมกันทำเพราะ
ทำไม่ไหว) นับว่าเป็นรูปหนึ่ง ของ การ แข่ง แรง ที่เรา กล่าว ถึง

(๒) รูปต่างๆ ก. แม้แต่ในจำพวกคนฆ่า ยังเห็น
ว่ามี การ แข่ง แรง เหมือนกัน (ดู ตัวอย่างในบทแรก) คนฆ่า
ยัง รู้ จัด ทำ ของ อย่าง หนึ่ง เป็นพิเศษ เพื่อแก้ ความ คั่ง การ
ของเขาโดย ทาง อ้อม

การ ต่อเรือ การ ทำขี้ การ สี่ ข้าว ๆ ๓ ๆ เหล่านี้ เป็น
ตัวอย่าง ที่ สำคัญ การ แข่ง แรง หรือ ขัน หน้า ที่ กันทำงาน หน้า
ที่ ต่าง ๆ หรือวิชาต่าง ๆ ที่มนุษย์เราได้กระทำได้ศึกษามา
เป็น ตัวอย่าง อัน สำคัญ การ แข่ง แรง ทั้ง นั้น

ในโบราณกาล การ แข่ง แรง มีเหมือนกัน แต่เกือบ
เห็นชัดไม่ได้ ในครั้งนี้ ครอบครัวยุคหนึ่งก็มีเนื้อที่พอ ปลูกสวน
ของ ที่ ต้อง ใช้ ต้อง กิน ได้ โดย พละ ตนเอง (มี แข่ง แรง ใน คณะ
เล็ก ๆ เท่านั้น) ต่อมาในสมัยนี้ เมื่อ ครอบครัวยุคเหล่านี้ไม่
อาจเพาะปลูก ทำอะไรได้ สมแก่ ความ คั่ง การ โดยตรงแล้ว จึง

ได้เกิดมีสกุลชาวนาพาณิชย์ขึ้น

ข. การ ค่อเรือ การทำขมิ้น การสีข้าว ฯลฯ เหล่านี้ ในสมัยก่อนไทย มากทำกันเองโดยไม่ ต้อง อาศัยผู้อื่น พก ถึง การ ค่อเรือ คงอยู่หรือเลิกก็ไม่จำเป็น ต้องใช้ ไม่ก็ เลื่อย เองได้ การ สีข้าว ก็เหมือนกัน คำและสีด้วยแรงคนก็พอ แต่มาในรัชสมัยกาล มีผู้ทำตะปู ทำกง ทำเครื่องจักร ฯลฯ ขึ้น การที่เขยทำไทยลำพังคนเดียวมากก็เสื่อมลง มักอาศัย ชื้อสิ่งให้คนอื่นย สิ่งนี้เกิดมารวม ทำเป็น ประโยชน์ ตามต้องการ

การทำผ้าหุงผ้าห่มจากต้นหญ้าต้นไม้ที่ปลูกเองในประเทศ เราในสมัยนี้ เกือบสูญสิ้นไป ไทยเหตุที่ ก้าว ทำ ของอื่น ๆ หรือหา ของอื่น มา แลก กับ ผ้าไทย ทาง ช้อม สะดวก กว่า การ เปลี่ยนแปลง เหล่านี้ไม่ใช่เป็นแต่ในประเทศเรา ช้อม ปรากฏ ใน ประเทศที่เขย เป็นข่า มา แล้ว และเจริญขึ้นเป็นลำดับ มา

พวกที่ทำตะปู ก็คิดทำ ตะปู อย่างเกี้ยว พวกที่ทำเครื่อง มือ ก็ ทำ แต่เครื่อง มือ พวกที่ทำ เครื่องจักร ก็ ทำ แต่เครื่อง จักร เพราะ หว่าน ก็ ทำ แต่เพราะ หว่าน ฯลฯ

ค. ใน สมัย พณิชยกรรมนี้ เกิดมีโรงงานใหญ่ ๆ ขึ้น การ ที่ ทำ ของ สิ่งใด สิ่งหนึ่ง แต่ สิ่งเดียว ยัง ต้อง แยก ต้อง แบ่ง ออกไป อีก เช่น โรง ทำ ตะปู ก็ ต้อง มี พวก หล่อ หลอม

เหล็ก ข่างไฟ เบ็น คัน ทำอาหารย อากัมสมิอได้ ให้ตัวอย่าง
เรื่อง ทำเข็มไว้ทั้ง ต่อไปนี้

“ในการ ทำเข็ม แม้แต่ จะ เบ็น ของ เล็ก น้อย ก็ จึง
จำเนน จะต้องจ้าง คนงานที่มีวิชาติดตัว เป็นพิเศษ อย่างใดอย่าง
หนึ่ง ซึ่ง เกี่ยว กับ วิชา ทำเข็ม คนงานที่ไม่มีวิชา ทำเข็ม
เลย ยากที่ จะ ทำได้แม้แต่เล่มเดียวใน วันหนึ่ง ถ้าใช้คน
ที่เคย รู้จัก ทำมา แล้ว แะ แบ่งงาน กันทำ เช่น คนหนึ่ง ซัก
ลวด คนหนึ่ง ทำได้เส้น ลวด ตรง คนที่สาม ตัก คนที่
สี่ ทำได้ ปลายแหลม คนที่ห้า ฝน ปลาย อีกข้างหนึ่ง เพื่อเอา
ไว้เจาะรู และ ยังมี คนอื่น ๆ ที่ต้อง ทำอีก มาก ข้าพเจ้า
เคย เห็น โรงงาน ทำเข็ม แห่ง หนึ่ง มีคนเพียง ๑๐ คนเท่านั้น
แต่คนเหล่านี้ ต่างคน ต่างทำ หน้าที่ได้ ๒ อย่างบ้าง ๓ อย่างบ้าง
จำนวนเข็มขนาดกลางที่เขาทำได้ ในวันหนึ่งมีถึง ๕๐๐๐๐ เล่ม
แต่ ถ้า คนงาน เหล่า นี้ ต่างคน ต่าง ทำ ได้เข็ม นี้น สำเร็จโดย ตน
เอง แล้ว ก็ยากที่ จะ ทำได้เป็น จำนวน มาก มาย คนหนึ่ง
เชื่อว่า จะ ทำได้ไม่ถึง ๑๐ เล่ม ใน วัน หนึ่ง”

ในครั้ง ทำอาหารย อากัมสมิอ ยังทำรังชีวิตอยู่ นั้น ความ
รู้ในทาง เครื่องจักร ยัง อ่อนอยู่ แต่ใน สมัย นี้ ความรู้ ทาง นี้
เจริญขึ้น แล้ว เชื่อว่า ถ้า คัด เฉลี่ย จำนวนเข็ม ที่ คนงาน

คนหนึ่ง ทำได้ ใน สมัย ขำขัน แล้ว คน จะ เห็น ว่า คน คน หนึ่ง
 อาจทำได้ ทั้ง โกฎิ เล่ม ใน วัน หนึ่ง คำ ที่ มี วิ ชัย เกร ็ ง จักร ที่ ยิง
 ขึ้น แล้ว ยัง มี ทั ฆ อย่าง อี ก มาก ใน การ ที่ แ่ง หน้า ที่ กัน ทำ
 เช่น นี ซึ่ง ไม่ จำ เ็น จะ ต้อง กล่าว ได้ ยื ด ยาว ไป อี ก

๔. ยัง มี รูป ชะ การ แ่ง แ่ง อี ก ชะ นิด หนึ่ง คือ แ่ง
 เป็น ค้ำ บล เช่น แ่ง ข้าง ขา ทร คน ทำ ขา ทร ยืน พ้น เมือง
 เพ็ชรบุรี ก็ ทำ หน้า ตาล มาก การ ทำ ผ้า ผ้าย ก็ มี ใน มณฑล
 แล่ง คา เซอร์ ใน ประเทศ อังกฤษ ทั้ง นี เป็น ค้ำ

ตาม ที่ กล่าว มา แล้ว นี จะ สรุ ปรวม ผล ของ การ แ่ง
 แ่ง ได้ นี คือ

ได้ ผล มาก จาก การ ที่ ทำ

แยก โอกาส ได้ มี ทาง ใช้ ทุน ได้ มาก

ทำให้ คน มี ทาง หา กิน ตาม วุฒิ ๗ กัน และ ทำให้ ผล
 ที่ ได้ รับ ต้อง การ สั ษ ุ ย น้อย หรือ จะ รวม บอก ได้ สั้น ที่ สุก ก็
 จะ กล่าว ได้ ว่า การ แ่ง แ่ง ทำให้ มี ความ ขำ นาน ุ กิ ษ ใน
 การ ที่ ชอก แ่ง ได้ ยัง เกิด ผล

(๓) คุณ ควร สังเกต ข้อ คอ ้ ไป นี

๑. ถ้า บุคคล ุ กิ ษ หนึ่ง ทำ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด แต่ อย่าง เกีย ว เขา

อาทำสิ่งนั้นได้ก็ทีเดียว อย่างไร ก็คงดีกว่าที่เขา จะทำ
หลายสิ่ง

๒. เมื่อผู้ใดทำงานหลายอย่าง เวลาที่ผู้หนึ่ง จะเสีย
ไปโดยเปล่าประโยชน์ จะมีมาก ต่างว่า ก จะทำงานช่างไม้
และช่างเขียนรองเท้า ข ต้อง การให้ ก ทำหีบใบหนึ่ง
ก่อน ก จะลงมือทำหีบได้ ก จะต้องเตรียมเครื่องมือ
เตรียมไม้ให้พร้อม เมื่อ ก ทำหีบเสร็จแล้ว หีบหลัง ๆ
ที่ ก จะทำต่อไป ก็คงไม่ทำได้ ก ได้รับความ ล้ายาก มาก
เหมือน กับ หีบ แรก แล้วถ้า ค ต้อง การให้ ก ทำรองเท้า
คู่หนึ่ง ก ก็ จะต้องเก็บเครื่อง มือช่างไม้ นำเอาเครื่อง มือ
และ หีบ ทำรองเท้า ขึ้นมาอีก การ ที่ทำทั้งนี้เสียเวลา
เปล่า ๆ ทีเดียว และเมื่อ ก หอบงานนี้และ จะไปทำงานอื่น
อีกระหว่าง นั้นคงทำได้ ก รู้สึกเบื่อหน่ายงาน คงเคียด
แค้นสัสดี ขาบึก ขี้เกียจเสีย ก่อน และ บางที คง จะ หอบุคพิก
สุขบุรี เขาแรง ในที่สุด ก็เลย ซัก ขี้เกียจ

๓. ถ้าผู้ใดทำงานแต่อย่างเดียว ผู้หนึ่ง คง คิด ทำ
งานนั้นได้ สะดวกและง่าย ขึ้น และในที่สุดคง พบวิธี ประดิษฐ์
เครื่องจักร เครื่อง กล ช่วย ทำงาน นั้น ด้วย

(๔) โทษ บางคนไม่ประสงค์จะ กล่าวถึงโทษของการ แข่งแรง เลย โดยเห็นว่า การ แข่งแรง ได้คุณ มากกว่า แต่ เมื่อใคร่ครวญต่อไปแล้ว จะเห็นว่าโทษ เนื่องจากการ แข่งแรง แยกได้เป็น ๒ อย่าง คือ โทษโดย ตรง และโทษโดย อ้อม

โทษโดยตรง ๑. เมื่อผู้ใดทำงานแต่ส่วนหนึ่ง ของงาน ผู้หนึ่ง จะ ทำงาน ทั้งหมด ก็ไม่ได้สำเร็จ ที่เกี่ยวข้องไม่ได้ เช่น ก ทำ การขึ้นผ้า ยาย แก่อย่าง เกือบ ก คง จะ ทอผ้า สำเร็จ เป็น ผืนไม่ ได้ ซึ่ง จะ หมายความว่า ก ยัง ขาด พร่อง อยู่ ก็ได้

๒. ถ้า ก ทำการแต่ส่วนหนึ่ง ของงาน นั้น ก คง จะ ไม่ รู้ สัก ยิน ที่ว่า สิ่ง ที่ ตน ทำ นั้น เป็น ประโยชน์ เลย ถ้า ก ทำ สิ่ง หนึ่งสิ่งใด จน เป็น ผล สำเร็จ ใช้ เป็น ประโยชน์ ได้ ก คง รู้ สัก ยิน ที่ มาก

๓. ถ้า ก ทำงาน ส่วนหนึ่ง ของ งาน นั้น ทุก วัน ทุก เวลา ก คง เชื่อ หน้าย ไม่รู้ สัก เพลิด เพลิน ที่ มาก น้อย

โทษโดยอ้อม การ แข่งแรง นำให้เกิด โรงงาน ใหญ่ ๆ ขึ้น คนงาน พวกนี้ ก็ ทำ ส่วนหนึ่ง ของ งาน นั้น เมื่อ มี คนงาน น้อย รัช น้อย พ้น ทำการ เป็น หน้า ที่ ๆ ถิ่น ไป ก็ จำ เป็น ต้อง มี การ จัด และ การ รวม คนงาน มา ทำการ ร่วม กัน ใน โรงงาน นั้น คนงาน พวก นี้ ก็ จำ เป็น จะ ต้อง อยู่ ใกล้ โรงงาน ถ้า โรงงาน ใหญ่

มี คนงาน ทั้ง พัน ทั้ง หมื่น คน งาน ก็ จะ ต้อง อยู่ ยึด เขียว กัน
ทำให้ สถาน ที่ สกปรก เกิด โรค ภัย เขียว เขียว พื ษาก ที่ จะ มี
การ สุขาภิบาล ให้ ก็ ได้ ความ เกียว ซ้อง ระหว่าง นาย งาน กับ
ลูกมือ ก็ ไม่ ใคร มี

ถ้า พวก งาน ที่ ทำ ส่วน หนึ่ง ของ งาน นั้น ไม่ พอ ใจ จะ ทำ เพราะ
ไม่ ได้ รับ ค่าจ้าง มาก สม ประสงค์ หรือ มีความ ซัก கேือง อย่าง ไດ แล้ว
และ พร้อม ใจ กัน หยุต งาน เสีย การ งาน ใน โรงงาน นั้น ก็ จะ ต้อง
หยุด หมก เว้น แต่ จะ มี คนงาน ทำ การ แทน พวก ที่ หยุต นั้น ได้

ต่าง ว่า พวก ขี้บ่ รด รวง และ เกีย ค่า โขย สาร พว กัน
หยุด งาน หมก บริษัท รด รวง ก็ จำ เป็น ต้อง งค การ เดิน รด รับ
ส่ง คน โขย สาร าน กว่า พวก นั้น จะ คีน กลับ มา ทำ งาน หรือ
บริษัท หาค คน ทำ แทน ได้

จะ รวบ ยอด ของ คุณ และ ไทย เนื่อง จาก การ แข่ง แรง ได้ ดัง นี้

คุณ { ทำให้ คน งาน ว่องไว ฉลาด ขึ้น
ไม่ เปลือง เวลา
รู้จัก ใช้ เครื่อง จักร มาก ขึ้น
ไม่ต้อง เปลือง แรง มาก
ทำให้ คน งาน คึก ประทับ รั เครื่อง จักร ใช้

โดยตรง { ในการทำแต่ละส่วนหนึ่ง แห่งของสิ่งหนึ่ง วัตถุ
 ที่ ต้อง การไม่มีมาก
 ทำให้คนงาน มีความ รู้แคบใน การงาน
 ทำให้เสีย หมายในการงาน ส่วนนั้น
 โดยอ้อม { ทำให้มี สิ่งไม่เกิด ขึ้นใน วิถีของโรงงาน
 ทำให้การ ถิ่น ขยะ ของคนงาน บัคเบียดกัน
 ทำให้ความ เกี่ยวของระหว่างผู้จ้าง กับ ลูกจ้าง
 หดหายไป

—*—*—*—

บทที่ ๗

งานใหญ่

การงานในสมัยนี้ใหญ่กว่า ครั้งก่อน ๆ มาก ไม่ว่า
 การค้าขาย หรือการ อะไร ๆ ทั้งหมคมมี ผู้คิด ขยายให้โตขึ้น
 เสมอ ตัวอย่าง ซึ่ง ปรากฏ แก่จักมู ของเราใน ชีวิตเรา
 ในกรุงเทพ พระมณฑล ก็มี อยู่ มาก เช่นแต่ก่อน ค้าง
 แยกถนน บริษัทไฟฟ้า ก็ เบ็น ที่เล็ก ๆ เกือบนี้ เบ็น คึก
 ใหญ่โต หลาย ขึ้น ขยายงาน การ มากขึ้นเสมอ เมื่อพูด
 ถึง ร้านขาย ของเล็ก ๆ หรือขาย ของย่อย ใน สมัยโบราณ

มักขาย แต่ ของ บาง สิ่ง บาง อย่าง แต่ ใน สมัย นี้ มี ของ
เบ็ดเตล็ด ขาย ด้วย โดย มาก ใน ประเทศ ที่ นับ ว่า เจริญ ใน
ทาง พาณิชยกรรม อย่าง ยิ่ง แล้ว โดย มาก มี ร้านใหญ่ ขาย
ของ สารพัด นับ ตั้งแต่ เข็ม เข็ม ไป จนถึง รถยนต์ คน ขาย
ของ ห้าง ใน ร้าน นับ ด้วย ร้อย ด้วย พัน นอกจาก ห้าง ใหญ่
เท่า ๆ ยังมี สาขา ของ ห้าง ดัง ราย ไป บาง แห่ง อีก ด้วย งาน
เล็ก ๆ มัก รวม กัน เป็น บริษัท ใหญ่ เสีย มาก เงิน ทุก ๆ มี
สำรวจ ขึ้น เป็น ลำดับ ตาม กัน ไป

อาจกล่าวได้ว่า การ งาน จะ เจริญ ใหญ่ โต ขึ้น ต้อง
อาศัย เหตุ ๒ ประการ

(๑) การ แข่งขัน ในการ ค้าขาย มาก ขึ้น พวก ค้าขาย
เล็ก ๆ ห้อย ๆ สู้ พวก มาก ไม่ ได้ ก็ จำ เป็น ต้อง รวม กัน
ทำ เป็น หมู่ เป็น คณะ ใหญ่ ขึ้น หรือ เมื่อ มี ทุก ๆ สำรอง ไป ได้
บริษัท ใหม่ ๆ ใจ

(๒) การ งาน ใหญ่ ๆ ทำให้ มหาชน เชื่อถือ เห็น ที่
อุ้มใจ ในการ งาน นี้ ๆ

การ งาน ใหญ่ ๆ ได้ คำ เน้น ถึง ที่ สุด แล้ว ใน ปัจจุบัน นี้
ประเทศ สหรัฐ อเมริกา เป็น ตัวอย่าง ที่ ดี ที่ สุด เข็ม มี บริษัท
น้ำมัน เล็ก ๆ ใหญ่ ๆ มาก แต่ มา ใน สมัย นี้ ได้ รวม ทุก กัน

เป็นก้อนเดียวให้ชื่อว่า ทรัสต์ (Trust) ก่อนจะมี ทรัสต์
ขึ้นก็มีบริษัทเล็ก ๆ ใหญ่ ๆ หลายแห่ง แต่เมื่อมีผู้คิดตั้ง
ทรัสต์ขึ้นแล้ว บริษัทเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็จำใจที่จะรวมทุน
กัน โดยเหตุที่ถ้าขึ้นก็อยู่โดยลำพังไม่สมทบด้วย ก็
ขาดทุน สู้อการ แข่งขันกับพวกตนมาก ๆ ไม่ได้ ความ
จริงการที่มี ทรัสต์ ขึ้นขึ้น นั้นว่าเห็น ประโยชน์แก่ ประชา
ชนไม่น้อย ถ้า ทรัสต์ จะ ค้าขาย พืช ควร กล่าวคือทำให้
ราคาของ ย่อมเขา ลง แต่ถ้า ทรัสต์ จะ โกง ราคาขึ้น คิดเอา
กำไร มาก ก็เห็น การ ชั่วร้าย อย่างยิ่ง โดยเหตุว่า ทรัสต์ มี
อำนาจ เกิดจาก อาจปิด สิ้นค้าได้ ตามชอบใจ

คุณของการทำมาหากินอย่างรวมกันใหญ่ ๆ ไต ๆ ก็
เพื่อประหยัดแรงที่ให้เกิดผลบังเกิด เท่านั้น กล่าวคือ ผลที่
จะได้ รั้นนั้นไม่ ต้อง การ แรง มาก หรือ จะ พก ชัก อย่าง หนึ่ง
ว่า ไม่มีความเปลืองมาก งานใหญ่ ๆ มีทาง ประหยัด
มากกว่างานเล็ก ๆ ทาง ประหยัดเหล่านี้ อาจสรุป ความ
ได้ กัง ข้อ ต่อไปนี้

(๑) ในทาง ดำเนินของการงานนั้น

(๒) ในทาง ขวนให้มีผู้ซื้อของมากมาย กัง ทั่ว อย่าง
ต่อไปนี้จะ ทำให้ เข้าใจ ความ แน่น แน่ง ขึ้น คือ ถ้าเขาบริษัท

ทำ ปุณฺธิมกต์ เป็น ตัวอย่าง จะเห็นได้ว่าใน การ ดำเนินของ
การงานนั้น มี

ก. การ ระวัง รักษา เครื่องจักร โรง งานต่าง ๆ

ข. การ สะสม สัมภาระ ที่ ต้อง ใช้ ใน การ งาน นั้น

ส่วนการ ชวนให้ มี ผู้ซื้อ ของ มาก ๆ ก็มี

ก. การ ออก ประสงค์ แจ้ง ความ ตาม โรง ภาพยนตร์ ใน
หนังสือพิมพ์ ราย วัน ราย ชัฏน์ ตาม วัน ถนน หิน ทาง ฯ ฯลฯ

ข. การ เชื้อเชิญ คน ต่าง ๆ ที่ สัมควร ได้ ไป ตรวจ ไป ดู

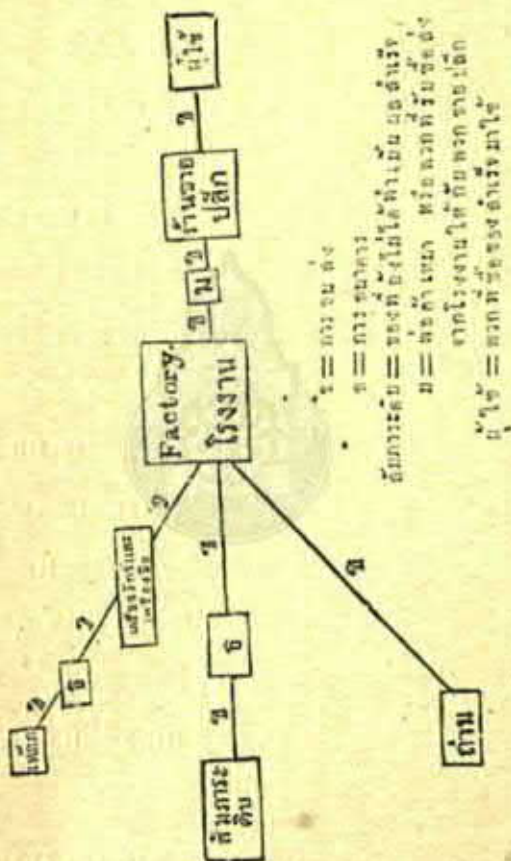
โรงงาน

ถ้า จะ เอา ห้าง ขาย ของ เป็น ตัวอย่าง จะ เห็น ว่า ส่วน
การ ดำเนิน ของ การ งาน นั้น ก็ มี การ ระวัง รักษา เครื่อง ใช้ และ
โรง ร้าน ต่าง ๆ ส่วนการ ชวนให้ มี ผู้ซื้อ มาก ๆ ก็มี การ
ลง แจ้ง ความ ออก โย ปลิว ทำ ตะลอก ขาย ของ ตก
ราคา หรือ มี รางวัล แดมพล เป็นต้น

การ ประชัฏก ใน แผนก ต่าง ๆ เหล่า นี้ ผิด กัน ตาม แก่
ชะฏก ของ ประเภท นั้น ๆ

ข้อ ไป นี้ จะ กล่าว ถึง โสคัฏย หรือ การ ใช้ จำย ของ โรง งาน
(Factory) และ ร้าน ขาย ปลัฏก (Retail Store)

ลำดับ การ ทำ มา หากิน

โรงงานและร้านขายปลีก ก็คือ 'สะพาน' เชื่อม แรงที่
ออกไปได้ยังเกิดผล (เช่น การ เพาะ ปลูก ไร่ ของ ภัย หรือ
การ ชุก แร่ เป็น คั้น) ภัย ความ พอใจ ซึ่ง เป็น ผล สำเร็จ ที่ สุด
ของ ผู้ ที่ ต้อง การ ใช้ หรือ รับ ประทาน การ ประหยั ก ทรัพย์
ใน การ ใช้ จำ ย อด น ึ่ง อด ไท ใน ลำ คับ การ ทำ มา หา ภัย นี
อาศัย การ จัก และ การ อื่น ๆ อีก เช่น การ ขน การ ส่ง
สัมภาระ ต่าง ๆ ถ้า การ คมนาคม สะดวก, การ ส่ง การ ขน
ก็ ถูก เป็น ขรร มคา ทั้ง นี้ จึง เห็น ได้ ว่า โรงงาน ต้อง อาศัย

(๑) พวก ที่ เพาะ ปลูก ของ ภัย ชุก ไร่ ๐ ๐ ๐

(๒) พวก ที่ จำ ย อด น ึ่ง เช่น พวก ขาย เหม มา,
ขาย ปลีก, พวก ส่ง ของ, พวก ขน าคา ๐ ๐ ๐

(๓) ความ นิยม ของ ผู้ ที่ ะ ชื้อ ะ ใช้ และ ทั้ง เกี่ยว
ถึง ทุน ของ ผู้ ที่ ะ ชื้อ ะ ใช้ ภัย

ราย จำ ย ของ โรงงาน แยก ออก เป็น ประเภท ๆ ได้ ภัย นี

(๑) ตอนต้น	สำหรับ	{ สัมภาระ ภัย เชื้อไฟ เครื่องจักร, และ เครื่อง มือ การ ส่ง ของ
------------	--------	---

(๒) ตอนกระทำ

ใน

ห้อง เครื่องจักร
ห้อง หรือโรงทำงาน
แผนก บรรจุ หรือห้อง
ที่ทำการ
การถ่ายเทของที่ไม่ใช่ไปที่ยื่น

(๓) ตอนจำหน่าย

ในการขนส่ง
สำหรับผู้แทน และผู้เร่ขาย*
ในการโฆษณา

ใส่หีบในคอนตัน เป็นธรรมดา ถ้าซื้อข้าวของ มาก ๆ
ก็พบว่าซื้อได้ย่อมเยา ผู้ทำใหญ่ ๆ โต ๆ อาจประหยัด
ทรัพย์ได้มากในการที่ซื้อสัมภาระและเชื้อเพลิงครั้งละมาก ๆ
ผู้ที่เพาะปลูก หรือ ช่างของ คับ หรือ เชื้อเพลิงก็ที่จะขายให้ครั้ง
ละมาก ๆ โดยคิดราคาถูกกว่าธรรมดา เพราะว่าขาย
มาก ๆ ครั้งเดียว สะดวก กว่าขายครั้งละเล็ก ๆ น้อย ๆ พวก
ที่ทำเครื่องจักร เครื่องมือ ก็เหมือนกัน มีความประสงค์
จะขายให้ราคาถูกกว่า ราคาธรรมดา ถ้ามีผู้ซื้อครั้งเดียว
เป็นจำนวนมาก บริษัทรถไฟ เรือไฟ ก็เหมือนกัน ถ้ามีผู้ส่ง

* ผู้เร่ขายในที่นี้ หมายถึงผู้ที่ได้รับฉันทะจากผู้ทำหรือ
ผู้ขายเหมา ไปเพื่อเดินบอกขายของตามสถานที่ต่าง ๆ เท่านั้น (Commercial
traveller)

ของบรรดาทุกไปครั้งละไม่น้อย คำสั่ง คำบรรดาทุกก็ติดถูกลง
การซื้อและขายครั้งเกือบมาก ๆ ทำให้มีประโยชน์แก่ผู้ซื้อ
และผู้ขายทั้งคู่ กล่าวคือไม่เปลืองเวลา และไม่เปลืองเงิน
ในสมัยนี้การค้าขายยิ่งใหญ่โตขึ้น ก็ยิ่งหมายความว่า “เวลาเป็น
ทรัพย์” มากขึ้น

สัปดาห์ในตอนกระทำ ในตอนสำหรับโรงงานใหญ่
จะเห็นได้ว่ามีทางประหยัดทรัพย์ได้มาก ในห้องเครื่องจักร
เช่น แม้ว่าจะเพิ่มเครื่องจักรเครื่องยนตร์ขึ้นอีก ก็ไม่จำเป็น
ที่จะต้องจ้างช่างกลอีกมากมาย แต่ผลที่ได้จะทวีมากขึ้น
แม้แต่จะทดลงใช้เครื่องจักรหรือเครื่องมือใหม่ ๆ
ได้ทันสมัย รายจ่ายก็จะไม่ทวีมากขึ้นก็มากนัก ถ้า
เปรียบกับการทดลงของโรงงานเล็ก ๆ จะเห็นว่าโรงงาน
เล็กรู้สึกเปลืองมากถ้าทดลงอะไรใหม่ ๆ ขึ้น ส่วน
การก่อการบรรดาของในโรงงานใหญ่ ๆ ก็มักทำเองเสร็จ
ใช้เครื่องจักรเครื่องยนตร์ มีแผนกซ่อมแผนกบรรดาเป็นพิเศษ
ที่เดียว เช่น ตัวอย่าง ในโรงทำซ็อกกาแลต มีแผนก
ทำหีบกระดาษแข็ง หีบเหล็กไวตก หีบไม้สำหรับบรรดา มี
แผนกพิมพ์พิมพ์กระดาษ ปักหีบปักท่อ ทำเป็นรูปลวดลาย
สวยงาม ทำใบแจ้งความแจ้งหรือปักโฆษณา ชวนให้

ฝูงชนอยากซื้อ อยากลองชิม ๆ ล ๆ การ ที่ ทำ อะไร ได้ เอง
เสร็จ เป็น ทาง ที่ ประหยัด ทรัพย์ ได้ มาก

ส่วน การ งาน ใน ที่ ทำ การ ก็ เหมือน กัน การ ทำ ได้
ใหญ่ ๆ โต ๆ เป็น ทาง ที่ ประหยัด ทรัพย์ ไม่ น้อย เสมือน
ที่ใช้ ก็ ล้วน แต่ จำ นาน เครื่อง มือ เครื่อง ใช้ ก็ ยาว าว แม้
แต่ การ ขวด การ กุณ ก็ ใช้ เครื่อง จักร ช่วย ทำ ได้ ทำให้ การ
งาน สำ เร็จ รวด เร็ว และ เรียบ ร้อย ส่วน ขยะ เศษ ที่ เป็น เศษ
เป็น ชิ้น เล็ก ชั่ม น้อย ก็ ทำ ได้ เป็น ประโยชน์ ได้ ถ้า เป็น โรงงาน
เล็ก ๆ ไม่มี เครื่อง มือ เครื่อง ใช้ พอ ขยะ เศษ มูล ฝอย ก็ เก็บ
ไม่มี ประโยชน์ กล่าว คือ ใน ที่ สุก ๆ ก็ เก็บ ตั้ง เสีย เปล่า ๆ เช่น
ตัว อย่าง ใน โรงงาน ทำ ท่อ เหล็ก กล่าว ก่อน ที่ จะ เคลือบ ท่อ
เหล็ก เขา เขา ท่อ นั้น ได้ ลง ใน อ่าง ใหญ่ ซึ่ง มี กรก เหล็ก อยู่
เพื่อ จะ ได้ ถัก สนิม ที่ ตึก อยู่ ออก เสีย แล้ว จึง เขา ท่อ นั้น ไป
เคลือบ ใน อ่าง ใหญ่ อีก ใบ หนึ่ง ใน อ่าง ใบ แรก มี สนิม เหล็ก นอน
อยู่ ที่ ก้น และ ใน อ่าง ใบ ที่ ใช้ เคลือบ เหล็ก ก็มี สังกะสี ปน กับ
ธาตุ อื่น ๆ ตึก ก้น อยู่ สิ่ง ที่ เหลือ นอน กัน อ่าง เหล่า นี้ ใช้ ทำ
เป็น สี แกง หรือ แยก ธาตุ เขา สังกะสี คืน ได้ อีก ถ้า เป็น
แท่ง งาน ของ โรงงาน ย่อม ๆ สิ่ง ที่ นอน รัย อยู่ ก้น อ่าง ก็ คง
ไม่มี ประโยชน์ แต่ เมื่อ เมื่อ นำ มา จาก โรง ทำ ท่อ เหล็ก กล่าว

ใหญ่ ๆ แล้ว ชะเยื่อเหล่านี้ก็ จะเป็น สัมภาระ สำหรับทำ
สี่ หรือ สักกะสีได้อีกต่อไป

โสหุ่ยในตอนจำหน่าย ของที่ทำในโรงงาน เหม เป็น
ของ สำเร็จ เพื่อ จะขายไปให้ผู้ใช้ แต่ ก่อน ที่ จะ ถึง มีผู้ใช้
ของ นี้ จะต้อง ผ่าน มือคนต่าง ๆ อีก ถ้า พวกที่ ทำ หน้า ที่รับ
ของ จาก โรงงาน ไป ให้ แก่ ผู้ ใช้ ได้ ทำงาน ตาม หน้า ที่ เป็น การ
ใหญ่ ริง ๆ ค่าโสหุ่ยใน การ ส่งของ ออก จาก โรงงาน เหม ถึง
มือคนใช้ก็ จะ น้อย ลง มาก ถ้า จำนวน ของ ที่ ส่ง จาก โรงงาน
เป็น จำนวน ครั้ง ละ มาก ๆ ผู้รับ ส่งใหญ่ ๆ ก็คิดค่าส่ง น้อย
ลง นัยว่าถูก กว่า ที่ จะ ส่ง ครั้ง ละ เล็ก ละ น้อย

ค่าส่ง เป็น ปัญหา สำคัญข้อหนึ่งของผู้ ทำ ผู้ สร้างขึ้น ถ้า
ค่าส่ง แพง มาก ผู้ทำ ก็ไม่ ถิ่น ส่ง ของ ไป ขาย เพราะ กว่า
จะ ไป ถึง ตลาด ราคา ของ ก็ จะ แพง มาก และ จะ ขาย ยาก
การงานใหญ่ ๆ บางแห่ง ถึง กับ มี รถไฟ เรือไฟ ของ ตนเอง คอย
รับ ของ ที่ สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น ไป ส่ง จนถึง ผู้รับซื้อ เหม หรือ ถึง ตลาด
ที่ เกือบ ส่วน ระยะ ทาง ระหว่าง โรงงาน ที่ ทำ ของ กับ ตลาด
ที่ ขาย ของ ไม่ ใช่ เป็น ปัญหา สำคัญนัก สำหรับ ของ ที่ ไม่ เสีย
ไม่ เน่า ถ้า ระยะ ทางไกล แต่ ราคา ค่าส่ง ถูก ผู้ทำ ก็ คง
ทำ ของ ขาย เรื่อยไป ถ้า ค่าส่ง แพง ก็ คง ไม่ ถิ่น ทำ ขึ้น

นอกจากคำสั่งยังมีคำสั่งซื้อในทางที่จะให้คนซื้อนิยม
 ทั้งการซื้อของนี้ อีก คำสั่งซื้อในทางนี้จะตกอยู่กับผู้แทน
 หรือเอเยนต์ ผู้เร่ขายของ (Traveller) และค่าโฆษณา
 ต่าง ๆ

‘ผู้เร่ขายของ’ เป็นผู้ที่ จะ นำของ ที่ ทำไป สู่ ตลาด ได้ ที่
 ถ้ามี รบ คอบให้ มี คำสั่งซื้อ ของ (Order) มา ถึง จึง จะ ส่ง
 ของไป แล้ว การงาน นั้น ก็ จะ ไม่ ทัณ สมัย โดย มาก เกี่ยว
 มี การ งานใหญ่ ส่ง ผู้เร่ไป เกี่ยว พรรณนา คุณ สมบัติ แห่ง ของ ที่
 ทำ และ แนะนำให้ ร้านรับ ซื้อไว้ ขายต่อไป อีก ผู้เร่ นี้ จำเป็น
 ต้อง เทียวไป ตาม เมือง ตาม ที่ ต่าง ๆ และ หน้า ที่ ของ เขา ก็ มี
 อย่าง เทียว ที่ จะ ให้ ได้ รับ คำสั่งซื้อ ของ มา ให้ ขาย มาก ๆ
 เท่านั้น นอกจาก ผู้เร่ ได้ พรรณนา คุณ ความ ดี ของ ของ นั้น
 ต่อ ร้าน ขาย แล้ว ยังมี การ ลง แรง ความ โฆษณา ให้ ประชาชน
 ทราบ อีก ว่า ของ ชนิด นี้ มี ขาย ณ ที่ นั้น ก็ อย่าง นั้น และ
 ราคา ถูก เป็น ต้น การ งานใหญ่ ๆ ถ้า เสีย ค่า แรง ความ ทั้ง
 ห้มนี้ ทั้ง แสพ ขา ทไทย มิ ได้ รู้ สึก เปลือง ก็ มาก น้อย เรา จะ ถือ
 ว่า ของ เรา ก็ แล้ว ข้อม มี คน รู้ อยู่ เอง ไม่ได้ ใน ขั้ว ทัณ สมัย
 การ แรง ความ โฆษณา เป็น สิ่ง สำคัญ สิ่ง หนึ่ง สำหรั้ง การ คำขาย
 ทำ มา หา กัน,

ห้างขายปลีกใหญ่ ๆ ห้างขายปลีกใหญ่ ๆ มีทาง
ดีกว่า ห้างขายย่อยเล็ก ๆ มาก ของที่ซื้อมาไว้ในร้านเป็น
คราวละมาก ๆ ซื้อได้ราคาถูก และค่าขนก็เขากว่า ใน
แผนกข้อแผนกบรรจุก็ไม่เปลืองมาก การส่งของให้แก่ผู้
ซื้อก็ทำได้เอง โดยไม่ต้องจ่ายค่าใส่หีบมากนัก ถ้าร้าน
เล็ก ๆ ขายของย่อยมีขึ้น เจ้าของร้านก็ต้องมีข้าวของ
ต่าง ๆ อย่างละเล็กอย่างละน้อยเก็บไว้ในร้าน ต้องมีทุน
สำรอง ของบางอย่างไม่มีใครค่อยซื้อ ก็ต้องเก็บหนหนึ่ง
อยู่ในร้าน ทำให้เป็นทุนที่หาประโยชน์ได้ ส่วนห้างใหญ่ ๆ
ไม่ต้องวิตกนัก ถ้าของในร้านหมดก็ไปรับมาใหม่คราวละ
คราวละมาก ๆ เสมอ หาของใหม่ ๆ มาเพิ่มในร้านได้สะดวก
ทั้งนี้เห็นดังนี้

จะสรุปความได้ว่า :-

(๑) การงานใหญ่ ๆ ทำของได้ถูกกว่าการงานเล็ก ๆ
สิ่งของของการงานใหญ่จะขายได้ราคาเขากว่าสิ่งของของการงานเล็ก
ก็ได้ และไม่จ้างงานเล็กนั้นก็ต้องแพ้ไปเอง

(๒) การลดใส่หีบตอนกระทำได้น้อยลงนั้นหมายความว่า
เพื่อให้ได้กำไรผลมากโดยออกแรงน้อย ทั้งนี้ราคา
พลอยลดลงด้วย เห็นว่านี่สิ่งที่ผู้ซื้อชอบ (แต่ไม่จำเป็น

ที่ผู้ทำ จะต้อง ชอบด้วย)

(๓) รายได้ก็คิดเป็น ร้อย ละไม่จำเป็น จะต้อง มากกว่า หรือไม่ แต่สำหรับงานใหญ่ ๆ ย่อมมีทุนมาก และเจ้าของ ทุนก็ไม่ถึคน รายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ รวมกันก็เข้ากันใหญ่ได้

(๔) งานการใหญ่ ๆ ต้องการ ผู้ที่มีความชำนาญ วุฒิ ฝีมือก็ ผู้จัดการ มักได้เงินเดือนแรง

เมื่อกล่าวมาถึงเพียงนี้ บางทีจะมีผู้ถามว่า เมื่อ การงานใหญ่ ๆ มีทางที่ดีกว่าการงานเล็ก ๆ แล้ว 'จะมี กำหนดขนาด' ของ การงานใหญ่ ๆ หรือไม่ ? หรือยิ่งใหญ่ ได้เท่าไร ยิ่งดี ? จะตอบได้ว่า 'ต้องมีกำหนดขนาด'

กำหนด ขนาดของงานใหญ่ ๆ แบ่ง ออกได้เป็น ๓ ลักษณะ คือ:-

(๑) งานบาง อย่าง ถ้าทำแต่เล็ก ๆ จะได้ผลก็ กว่าทำอย่างใหญ่โต

(๒) การที่ ทำขึ้น สร้าง ขึ้นให้มี ข้าวของมาก บางที ทำให้ได้ส่วนได้ น้อย ลง

(๓) ต้องแล้วแต่การ ซื้อขายในตลาด

มี กฎ ๒ ข้อที่ควรกล่าวถึง คือ 'กฎของการที่ทำให้ ผลบังเกิด น้อย' กับ 'กฎ' ของ การให้ผลเพิ่มขึ้น'

กฎของการ ที่ทำให้ผลบังเกิด น้อย นี้นั้น เล็งถึงการ
กตกรรม และการ ชุบช้อนไว้ จะ ขยาย ความหมาย ของ กฎนี้
ได้ดังนี้คือ:-

“ถ้าใช้ ทุนและใช้แรงทำงานเพิ่มขึ้น สำหรับ เนื้อที่ แห่ง
หนึ่ง แห่งใด ผล ซึ่ง ที่ดิน นี้ จะให้ จะมี ถึง จำนวน มาก ที่ สุด
เข้าวันหนึ่ง และ ต่อๆ ไป ก็ จะไม่ให้ผลบังเกิด เกิน กว่านี้
ไป บางที จะ ยิ่ง น้อย ลง ก็เป็นได้”

ส่วน ความหมาย ของกฎของการให้ผลบังเกิด เพิ่มขึ้นนั้น
คือ:-

“ถ้าใช้ ทุนและเครื่องใช้ (เครื่องจักร) มากขึ้น สำหรับ
การ หักถถรรวม ผล ที่ จะได้รับ นี้ แต่ จะ ทวีคูณ เสมอ”

ตัวอย่าง ต่อไป นี้ จะ ทำให้เห็น ความหมาย กระ้าง ขึ้น:-

(๑) ค่าง ว่า ก ทำนาใน พื้นที่นา แห่งหนึ่ง โดย ใช้ พัง
ได้รับ ผล ๑๐ เกวียน ต่อมา ก เปลี่ยนวิธีทำ จ้าง ลูกมือ
มา คน ๑ และ เพิ่ม ทุน อีก เท่าหนึ่ง คราว นี้ ก ได้รับ ผล
๒๕ เกวียน (เพิ่มขึ้น) ภายหลัง ก เห็น ชอบ จ้าง ลูกมือ
เพิ่ม อีก คน ๑ และ เพิ่ม ทุน ขึ้น อีก ด้วย คราว นี้ ก ได้รับ ผล
๓๖ เกวียน ต่อมา ก จ้าง คนเพิ่ม อีก ทวี ทุน ขึ้น อีก และ ได้

รับผล ๔๕ เกวียน ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าผลที่ได้รับ ตอนหลัง ๆ ไม่สู้ทวีมากเหมือนครั้งแรกแรก ๆ เหตุนี้ผลที่ได้รับนี้จึงอยู่ในจำพวก กฎข้อแรก คือ กฎของการที่ทำให้ผลยังเกิดขึ้น

ถ้าใช้แรงทำงานแค่ ๑ กับทุน จะได้ผล ๑๐ เกวียน
 คิคเฉลี่ยแรงงานละ ๑๐ เกวียน

ถ้าใช้แรงทำงานแค่ ๒ กับทุน จะได้รับผล ๒๕ เกวียน
 คิคเฉลี่ยแรงงานละ $๑๒\frac{๑}{๒}$ เกวียน

ถ้าใช้แรงทำงานแค่ ๓ กับทุน จะได้รับผล ๓๖ เกวียน
 คิคเฉลี่ยแรงงานละ ๑๒ เกวียน

ถ้าใช้แรงทำงานแค่ ๔ กับทุน จะได้รับผล ๔๕ เกวียน
 คิคเฉลี่ยแรงงานละ $๑๑\frac{๑}{๔}$ เกวียน

ตามที่คิคเฉลี่ยข้างบนนี้ จะเห็นว่า ก ควรใช้แค่แรงทำงานเพียง ๒ คนเท่านั้น

(๒) ในโรงงาน (Factory) ถ้าใช้แรงทำงานมากลงทุนมากมีเครื่องจักรมาก ผลที่ได้รับย่อมทวีมากขึ้นเสมอ

ส่วนข้อที่ว่า “ต้องแล้วแต่การซื้อขายในตลาด” นั้น พ่อค้าต้องระวังสังเกตให้ดี รู้สถิติแห่งของ และคนซื้อได้ละเยือกต่างว่าพ่อค้าผู้หนึ่ง คิคว่า

การซื้อ การ ขาย

๔๑

ถ้าทำผ้าขึ้น ๕๐๐๐ หลา ขายได้ หลาละ ๓ บาท

„ „ ๑๐๐๐๐ „ „ ๒.๕๐ „

„ „ ๒๐๐๐๐ „ „ ๒ „

และถ้าว่า ถ้าเขาซื้อขาย หลาละ ๓ บาท จะขายได้
เพียง ๔๐๐๐ หลาเท่านั้น

ถ้าเขาซื้อขาย หลาละ ๒.๕๐ บาท จะขายได้เพียง
๑๐๐๐๐ หลาเท่านั้น

ถ้าเขาซื้อขาย หลาละ ๒ บาท จะขายได้เพียง
๑๕๐๐๐ หลาเท่านั้น

ทั้งนี้ พ่อค้าผู้หนึ่งคงไม่คิดทำผ้าถึง ๒๐๐๐๐ หลา
โดยเหตุว่า ถ้าทำขึ้นขายไป ก็ไม่ได้กำไรก็ หรือ จะได้ก็
น้อยลง เป็นลำดับ.

— ๐๐๐๐ —

บทที่ ๘

การซื้อ การ ขาย

ในบทที่ ๒ ได้กล่าวถึง

(๑) ความหมายของบุคคล ออก กำไล ไป ก็ เพื่อ รับ
ผลประโยชน์

(๒) แรงที่บุคคลออกไปในปัจจุันสมัยเป็นแรงทางอ้อม เพราะที่แรงที่ออกไปนั้นไม่ได้นำมาซึ่งสิ่งที่เขาต้องการโดยตรง

(๓) บุคคลทำการ รวม เป็น หมู่ เป็น คณะ ผลที่ได้ จากแรงที่ออกไปนี้ ต้องแจกจ่ายออกไป ก่อนที่ จะ ทำให้ความ คั่ง การ ของ จนพวก นั้น สำเร็จได้

ในขณนี้ จะ กล่าว ถึง การ ซื้อ การ ขาย ซึ่ง นับ ว่า เป็น ลำดับ ของ การ ที่ ออก แรงไป ก็ได้

การซื้อการขาย ก็คือ การ แลกเปลี่ยน นั้นเอง แต่ การแลกเปลี่ยน จักเป็น ประเภท ต่าง ๆ กัน คือ (๑) แลก เปลี่ยน ของ ต่อ ของ (๒) แลกเปลี่ยน อย่างวิธี ซื้อ ขาย ตาม ที่ เข้าใจ กัน

แลกเปลี่ยนของต่อของ

ถ้า ไม่ คนเรา ึง ได้ แลกเปลี่ยน ของ ต่อ ของ ต่อ กัน และ กัน คำว่า ชน พวก นั้น ทำ การ เพาะ ปลูก สิ่ง ที่ เป็น อาหาร อย่าง เกียว อีก พวก นั้น ทำ เครื่อง มือ ภาชนะ ใช้ สอย ต่าง ๆ เมื่อ พวก แรก อยาก ได้ เครื่อง มือ เครื่อง ใช้ และ พวก หลัง อยาก ได้ อาหาร ก็ตกลง มีการ แลกเปลี่ยน ซึ่ง กัน และ กัน หรือ เช่น ตัวอย่าง อีก อย่าง หนึ่ง คือ เท็ก ก มี มีก พืช ซึ่ง เพื่อน ข อยาก ได้ แต่ ข มี คัม ไบร ซึ่ง ก ออกซอม ก กับ ข

จะแลก มีก กับ คัมแบ็ก กับ ก เมื่อ

(๑) ข อยากได้ มีก มากกว่า อยาก มี คัมแบ็ก

(๒) ก อยาก มี คัมแบ็ก มากกว่า อยาก มี มีก

เมื่อ ก และ ข มีความพอใจ ทั้งนี้แล้ว ก็ จะ แลก
เปลี่ยน ของ สอง สิ่ง นั้น

เมื่อใคร่ควรดูคู่ ต่อไป จะ เห็นว่า มี สิ่ง ชื่น ๆ อีก ที่ ทำ
ให้เกิด มีความ แลก เปลี่ยน ขึ้น สิ่ง เหล่า นี้ คือ :-

(๑) ความ อยาก ได้ ของ ที่ เป็น ของ ผู้ ชื่น

(๒) ความ ยินยอม ที่ จะ ยก ของ ของ ตน ให้ เพื่อ จะ ได้
ของ สิ่ง นั้น

(๓) ความ เปรียบเทียบ ระหว่าง ความ พื่อใจ ใน สิ่ง ที่ ตน
อยาก ได้ และ ความ พื่อใจ ใน สิ่ง ที่ ตน มี ซึ่ง จะ ต้อง ยอม ยก
ได้ไป เพื่อ จะ ได้ สิ่ง ที่ ตน ต้อง การ

ตาม ตัวอย่าง เรื่อง เด็ก ก ที่ กล่าว มา แล้ว จะ เห็นว่า ก มี

(๑) อยาก ได้ คัมแบ็ก ของ ข

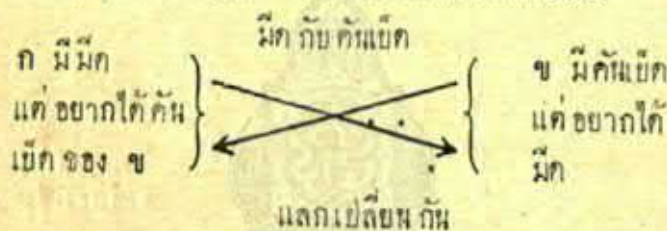
(๒) ความ ยินยอม ที่ จะ ให้ อะไร แก่ ข สำหรับ คัมแบ็ก นั้น

(๓) ความ เปรียบเทียบ ระหว่าง ความ พื่อใจ ที่ จะ ได้ คัม
แบ็ก และ ที่ จะ ต้อง เสีย มีก พ้นไป

ตาม ภาษา เศรษฐกิจว่า อำนาจ ที่ จะ ทำให้ ความ ต้อง

การสำเนาเรียกว่า บุคลิกิตี จะพูดได้ว่าถ้าเกิดมีการแลกเปลี่ยน
มีกับกันแน่แล้ว ก จะถือว่าคัมแบ็กของ ข มี บุคลิกิตี มาก
กว่ามีคของทน และ ข ก็ถือว่ามีคของ ก มี บุคลิกิตี มาก
กว่าคัมแบ็กของ ทน หรือจะพูดว่า ก คิดว่าคัมแบ็กของ ข
มีค่า (Value) มากกว่ามีคของ ทนก็ได้ (คำว่า "ค่า"
จะอธิบายใน ตอน หลัง)

ตัวอย่างที่ ๑ แลกเปลี่ยนของต่อของ

แลกเปลี่ยนโดยวิธีซื้อขาย

ตามตัวอย่างที่ ๑ นี้ จะเห็นว่ามีการ แลกเปลี่ยน ของ
ต่อของได้โดยตรง เพราะ ก อยากได้คัมแบ็ก และ ข อยาก
ได้มีคโดยตรงที่เคียว แต่สมัยปัจจุบันนี้ ความอยากได้โดย
ตรง ของ มนุษย์เรามีน้อย เกือบที่ ต่างว่า จ มีม้าอยู่ตัวหนึ่ง
แต่อยากได้ของ หลาย สิ่งเช่น เสื้อ, ม้าหนึ่ง, ข้าว, ยี่ห่วย เป็นต้น
จ จะหาใครที่มีของทุกสิ่ง ทุกอย่างเหล่านี้ แลกกับม้าของเขา
คงไม่มีเลย ต่างว่า ฉ มีขึ้น แต่ จ คงไม่ยอม แลกม้าของ

เขาทั้ง ^๕ตัว กับ ^๗ขันธ์กระบอกเขียวเลย หรือแม้ที่ ^๕สุกกงไม่ยินยอม
แย่ง ^๕ม้า ของเขาส่วนหนึ่ง เขาไปแลกกับ ^๗ขันธ์ที่เขาต้องการเลย
ต่างว่าคนอื่น ๆ ^๕ช และ ^๗ญ มี ^๕เสื่อมี ^๗เครื่องเรือน หรือมี ^๕อาหาร
จ ก็คงไม่กล้าเอา ^๗ม้าไปแลกเขา ^๕เสื่อ หรือ ^๗อาหาร มา อย่างเดียว
เขาต้องการ ของต่าง ๆ ทุกอย่าง ทั้งนี้เขาจะต้องทำอย่างไร
จึงจะสมประสงค์? ในสมัยนี้ใช้เงิน แลกเปลี่ยนของ แทนทั้ง ^๕สิน
ใน คอมนันยบท นี้ได้พูดถึงคำว่า “ ^๕ค่า ” แห่งของ แต่ทั้ง ^๕แต่
มีการใช้เงิน แทนของ ที่แลกเปลี่ยนกันแล้ว จะกำหนดว่า
ของ ^๕สิ่งนี้ ^๗สิ่งนี้มี ^๕ราคา (Price) เท่านี้เท่านี้ได้ทีเดียว

ตัวอย่างที่ ๒ แลกเปลี่ยนโดยวิธีซื้อขาย

จ ^๕ มี ^๗ ม้า	} ^๕ ขาย ^๗ ม้าไป ๑๓๐ บาท ^๕ ซื้อ	เสื่อ จาก ^๕ ช ๒๖ บาท
แต่ต้องการ		เก้าช จาก ^๕ ญ ๓๔ „
^๕ เสื่อ, ^๗ เก้าช		ข้าว จาก ^๕ ญ ๑๓ „
^๗ ข้าว, ^๕ ขันธ์		ขันธ์ จาก ^๕ ฉ ๕๒ „

โดยวิธี ^๕ซื้อขาย ทั้งนี้ จ จะได้รับ ^๕เสื่อ, ^๗เก้าช, ^๕ขันธ์, ^๗ข้าว
แทน ^๕ม้า ของเขาที่มีอยู่ ^๗ค่า ของ ^๕ม้า ที่มีอยู่ก็เท่ากับ ^๗ค่า ของ
ของต่าง ๆ ที่ได้รับ หรือจะพูดว่าราคาของ ^๕ม้า ๑๓๐ บาทนั้น
เท่ากับราคาของ ของต่าง ๆ ที่ ^๕ซื้อ มา ก็ได้

ลัทธิแห่งค่า (The Theory of Value)

ถ้าพอเข้าใจคำว่า “ค่า” หมายความว่า อะไร แล้ว
เราอาจวินิจฉัยได้ต่อไปว่า “ค่านี้มีกำหนดได้อย่างไร”

ในตัวอย่างที่ ๒ เราเห็นว่า ชาย ม้า ไป ราคา ๑๓๐ บาท,
เสื้อ ๒๖ บาท, เก้าอี้ ๓๔ บาท, ข้าว ๑๓ บาท, บิ๊น ๕๒ บาท
ทำไมของเหล่านี้จึงได้มีค่าเพียงเท่านั้น? จะตอบคำถามนี้
ได้ก็เมื่อศึกษาลัทธิแห่งค่า (Theory of Value) ได้ตลอดก็
ยกเอาตัวอย่าง จ ชาย ม้า ไป - ต่างว่า จ มีม้าแต่อยากได้
ของเหล่านี้ ถ้าของเหล่านี้จะ พอกับม้าของเขา แม้เขา
ไม่ได้รับ ของเหล่านี้ ตามจำนวนที่เขาต้องการ อย่างไร ๆ
เขาก็คงไม่เอาม้าของเขาไป หรือยิ่ง จ จะได้รับของมาก
กว่าที่เขาต้องการโดยบริภาษม้าตัวนี้ เขาก็จะ ยิ่งดีใจ ถ้า
จะพูดให้ฉ้งผู้ขาย (คือ จ ตามตัวอย่าง) จะเห็นได้ว่า

ก. ผู้ขาย มี กำหนด ราคา อย่าง น้อย ที่ จะได้รับไว้แล้ว

ข. ผู้ขายจะ ยินดี หรืออยาก ได้รับ ราคา แห่งของ ที่ จะขาย
ได้ มากกว่า จำนวนอย่าง น้อย ที่ กำหนดไว้ นั้น แต่ผู้ขาย จะ ต้อง
หาผู้ซื้อเสีย ก่อน กล่าวคือ ผู้ที่ จะ ยินยอมรับ ของ และให้ ราคา
ตามที่ผู้ขาย กำหนดไว้ อย่าง น้อย หรือ มากกว่า มิฉะนั้น ก็ จะมี
การซื้อขายแลกเปลี่ยนไม่ได้เลย เป็นธรรมดา ผู้ที่ จะรับซื้อก็ต้อง

การซื้อ การขาย

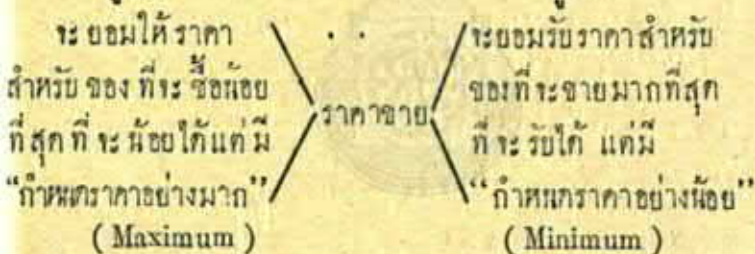
๔๘๗

พิจารณาว่าราคาของสินค้านั้น สมกับของที่จะขายแล้วหรือ ถ้า
จะพูดให้ชัดขึ้น คนซื้อ จะเห็นได้ว่า

ก. ผู้ซื้อย่อมมีกำหนดราคาอย่าง มากไว้แล้ว ที่จะให้
สำหรับของที่จะซื้อ

ข. ผู้ซื้อ ย่อมปรารถนาจะ เสียเงินให้น้อย กว่า จำนวนที่
กำหนดไว้ อย่าง มาก สำหรับของนั้นเสมอ

ตัวอย่างที่ ๓ ผู้ซื้อคนเดียวและผู้ขายคนเดียว
ผู้ซื้อ ผู้ขาย

ตามที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าราคาที่สูงที่สุด ก็คือ
ราคา กำหนด อย่าง มาก ของผู้ซื้อ และ ราคาต่ำที่สุด ก็คือ
ราคา กำหนด อย่าง น้อย ของผู้ขาย ทว่า กำหนดราคาอย่าง
มากของผู้ซื้อเท่ากับ ๑๐ บาท และ กำหนดราคา อย่าง น้อย
ของผู้ขายเท่ากับ ๑๒ บาท การซื้อ ขาย จะมีต่อ กันและกัน

ไม่ให้เลย แต่ถ้าราคา อย่าง มาก ของ ผู้ซื้อ กำหนดไว้ ๑๒ บาท และกำหนดราคาอย่าง น้อย ของ ผู้ขาย ๑๐ บาท ทั้งนี้ราคาขาย หรือราคา ที่ จะ ตก ลง กัน ก็คง เป็น ๑๐ บาท หรือ ๑๒ บาท หรือระหว่าง ๑๐ ถึง ๑๒ บาท

๑. { กำหนดราคาอย่าง มาก ของ ผู้ซื้อ — ๑๐ } ไม่มีการซื้อขาย
 { กำหนดราคาอย่าง น้อย ของ ผู้ขาย — ๑๒ }
๒. { กำหนดราคาอย่าง มาก ของ ผู้ซื้อ — ๑๒ } ขายได้ ระหว่าง
 { กำหนดราคาอย่าง น้อย ของ ผู้ขาย — ๑๐ } ๑๐ ถึง ๑๒ บาท

เมื่อถึง ตอน นี้ แล้ว จะ เห็น ได้ ว่า มี ขีด จำกัด (Limit) ขึ้น แต่ อะไร แล้ว ที่ จะ ตัด สิน ให้ เกิด ราคา ซื้อ ขาย กัน จริง ๆ ไ้ ?
 นี้ ต้อง อาศัย หรือ แล้ว แต่ การ แข่งขัน ใน การ ค่อ และ การ โกง
 ราคา ของ ผู้ซื้อ และ ผู้ขาย ทั้ง คู่ ต่าง ก็ ไม่ได้ เปิด ความ ได้ กัน
 และ กัน ทราบ ว่า คน มี กำหนด ราคา อย่าง มาก เท่าไร และ
 กำหนด ราคา อย่าง น้อย เท่าไร ต่าง ก็มี ประสงค์ แต่ จะ ซื้อ และ
 จะ ขาย เท่านั้น แล้ว แต่ จะ ตก ลง ราคา กัน ได้ เท่าไร ถ้า ผู้ขาย
 ขยากขาย ของ ของ คนจริง ๆ และ คาด ว่า ผู้ซื้อ คง ไม่ ต้องการ ซื้อ
 ของ ของ คน นั้น มากนัก ราคา ที่ จะ ตก ลง กัน ก็คง จะ ใกล้ ข้าง
 ๑๐ บาท มากกว่า ใกล้ ข้าง ๑๒ บาท แต่ ต่าง ว่า ผู้ซื้อ ขยาก
 ใจ ของ ที่ ขาย นั้น มาก และ เข้าใจ เสีย ว่า ผู้ขาย จะ ไม่ ขาย ให้นอก

การซื้อการขาย

๘๘

จากใบราคางาน ๆ ราคาแท่งที่ จะตกลง กันก็ค่อนข้าง จะ
ใกล้ ๑๒ บาท มากกว่า ๑๐ บาท ถึงแม้ จะเห็นได้ว่า

(ก) ความอยากได้และ

(ข) ความไหวพริบในการ ต่อและ โกงราคาของผู้ซื้อและ

ผู้ขาย นั้นเอง ทำให้เกิด ราคาแท่ง หรือ ราคาที่ ซื้อขาย ขึ้น

ตัวอย่าง ที่ให้มา นี้ เป็น ตัวอย่าง อย่างง่าย เพราะมีผู้ซื้อ
คนเดียว และ ผู้ขาย ก็คนเดียว ต่อไป นี้ จะให้ ตัวอย่าง ที่
แปลกขึ้นไปอีกหน่อย

ตัวอย่าง ที่ ๔ ผู้ซื้อคนเดียว และผู้ขายสองคน

กำหนดราคาอย่างมากที่สุด	ก — ๑๒	} ราคาขายของเป็นระหว่าง ๑๐ และ ๑๑ บาท
กำหนดราคาอย่างน้อยของ	ข — ๑๑	
กำหนดราคาอย่างน้อยของ	ค — ๑๐	

ถ้า ว่า ก ต้อง การ ซื้อของ สิ่งหนึ่ง ข และ ค ต่างก็
มีของ ที่ ก ต้องการ กำหนดราคา ต่าง ๆ นี้ ตามแผนที่ข้าง
บนนี้ ราคาที่จะตกลง ซื้อขายกันได้ก็แล้วแต่ผู้ขาย ข และ ค
จะ แข่งขัน กันไป เพราะ ก ต้องการ ซื้อของ นี้แค่ สิ่งเดียว ผู้
ขายคนหนึ่งไม่ ข ก็ ค ต้อง ไปได้เอง ตามกำหนดราคา นี้
จะเห็นได้ว่า ข ต้องยอมลงมือไปเอง เพราะว่าอย่างไร ก
ก็ต้อง การ ให้ราคาด้อยที่สุด และ ค ก็ จะ ยินดีรับ ของ

ของ คน เสี้ย เมื่อ ราคา ขึ้น กว่า ๑๐ บาท ขึ้น ไป แล้ว ทั้งนี้
ราคา แท้ ที่ ๖ ซึ่ง ขาย กัน คง เป็น ระหว่าง ๑๐ และ ๑๑ บาท

ตัวอย่าง ที่ ๕ ผู้ขาย คน เดียว และ ผู้ซื้อ สอง คน

กำหนด ราคา อย่าง มาก ของ จ — ๑๒	} ราคา ขาย อยู่ ใน ระหว่าง ๑๒ กับ ๑๓ บาท
กำหนด ราคา อย่าง มาก ของ ฉ — ๑๓	
กำหนด ราคา อย่าง น้อย ของ ช — ๑๑	

ถ้า ว่า จ และ ฉ ต่าง ก็ ต้อง การ ผัก ใหม่นี้ และ
ช มี ผัก ที่ ต้อง การ นั้น ขาย แล้ว เสีย เสีย กำหนด ราคา มาก น้อย
มี แจก ตาม แผน ที่ ข้าง บน นั้น ราคา แท้ หรือ ราคา ที่ ๖ คง ลง
ซื้อ ขาย กัน คราว นี้ ต้อง แล้ว แต่ การ ประมูล มาก น้อย ของ ผู้ซื้อ
คือ จ และ ฉ สอง คน นั้น ช เป็น ขรรพการ อยู่ เอง ต้อง การ ใ้
มากที่สุด ที่ ๖ ได้ ส่วน จ เติ้มใจ กำหนด ไว้ แต่ เพียง ๑๒ บาท
เท่านั้น ช ก็ คง ขาย ใ้ จ เสีย แล้ว ระหว่าง ๑๑ กับ ๑๒ บาท ถ้า
ไม่มี ฉ เข้า มา ต้อง การ อีก ด้วย ทั้งนี้ จ จำ เป็น ต้อง ออก ไป
เอง ซื้อ ไม่ได้ ส่วน ฉ อยาก ใ้ ของ นั้น คง เติ้มใจ ขึ้น ราคา
ถึง ๑๓ บาท ถ้า ช จะ ลง แล ทำ เป็น ที่ ไม่ อยาก ขาย ราคา ค่า ๆ
ที่ มาก (Demand) * หาก ตัวอย่าง เหล่า นี้ จะ เห็น
ใ้ ว่า ค่า และ ราคา แห่ง ของ สิ่ง หนึ่ง สิ่ง ใด คง ลง กำหนด ได้ โดย

‘แรง’ สองแรง แรงหนึ่ง ก็คือความอยากได้ของผู้ซื้อและความพัวพัววัง ของผู้ขายไม่ปรารถนาจะสละของที่ตนขาย เว้นแต่จะได้ราคาสมควร สำหรับของนี้ ‘แรง’ สองชนิดนี้เรียกกันว่า ความต้องการ (Demand) และ สัพพล (Supply) ศัพท์สองศัพท์นี้ เป็นศัพท์ที่เข้าใจกันง่ายตามคำพูดสามัญ แต่ในภาษาเศรษฐวิทยา จำจะต้องจำกัดความของศัพท์นี้ให้เด็ดขาด เพื่อจะได้ความหมายที่แน่นอน เด็ด ก เห็นลูกฟุตบอล อยู่ในร้านมีความอยากได้ แต่ถ้าเด็ก ก ไม่มีเงินให้คำฟุตบอล ตามราคาที่เจ้าของร้านขอ ก็จะมีผู้ว่าไม่มีปริมาณเลย ปริมาณจะมีได้ก็เมื่อมี องค์ ทั้ง ๓. นี้บริบูรณ์ คือ

(๑) ความอยากได้ของ สิ่ง นั้น

(๒) กำลัง (Means) ที่จะซื้อของ สิ่ง นั้นได้

(๓) ความเต็มใจ ที่จะใช้กำลัง นั้น ซื้อของ นั้น

เมื่อพูดถึง ปริมาณ สำหรับของ สิ่งหนึ่งสิ่งใด มักหมายความว่า ถึงปริมาณของ ของ ทั่วไป ปริมาณ ต้อง อาศัย ราคาที่ ตั้ง ขึ้น คนเราจะเต็มใจ ซื้อของสิ่งหนึ่ง สิ่งใดต้องอาศัย กำหนดราคา ที่จะต้องใช้สำหรับของ นั้น ปริมาณกับราคาเป็น คู่กันเสมอไป ถ้าพูดว่า “สิ่งนี้มีปริมาณสำหรับ รดยแพร่ มาก” ก็หมายความว่า มีคนชอบ ซื้อ รดยแพร่ มากตามราคา

ที่ซื้อกันด้วยเงิน บางทีก็เคยได้ยินว่า 'ถูกหนวปี' นี่มีคน
ซื้อผ้าสักหลาดมาก' ก็หมายความว่า 'มีปริมาณสำหรับผ้า
สักหลาดมาก'

สำหรับสัมภาระโดยมาก ปริมาณเปลี่ยนแปลงเมื่อ
ราคาเปลี่ยนแปลง นี่หมายความว่าถ้าราคาสักหลาดมีปริมาณที่
มากขึ้น ถ้าราคาสูงขึ้น ปริมาณก็ลดลง ของที่มนุษย์เรา
ต้องการใช้ บ่อมเงินของที่จะทำให้ความต้องการของมนุษย์
สำเร็จไปได้ แต่คนไม่มีความต้องการของอย่างเดียวกัน
ทั้งสิ้น และกำลัง (Means) ที่จะซื้อบ่อมมีไม่เท่ากัน ทุก
คน ความต้องการของมนุษย์จะสำเร็จได้ก็เมื่อเขาได้ خرج
ไป และในการซื้อขาย แรงที่ดึงออกไป ก็คือการใช้เงิน
ตามราคาของที่จะซื้อ นั่นคือผลิตภัณฑ์ของที่จะซื้อจะมีแก่ผู้
ซื้อ มากน้อยเท่าใด เป็นเครื่องช่วยกำหนดราคาอย่างมาก
ของผู้ที่จะซื้อของสิ่งนั้น ถ้าขายสินค้าบ่อม สละเงิน ๑๐ บาท
สำหรับของสิ่งหนึ่ง ซึ่งเขาต้องการ แต่เขาจะไม่ยอมสละเงิน
เกินกว่า ๘ บาท สำหรับของสิ่งนั้นก็ได้ บางคนก็จะยอม
เสียถึง ๒ บาท มากกว่าที่จะต้องเดินไปหาถนน ตกถึงท่าช้าง
แต่บางคนก็จะไม่ยอมเสียเงินกว่า ๓๔ สตางค์เลย บางคนก็
จะไปโดยรถยนต์ บางคนก็จะไปโดยรถรางหรือรถลาก ถ้า

ราคาเงาะ ๑๐๐ ผล ต่อ ๕ บาท ก็จะมีผู้ซื้อน้อยเต็มที หรือจะ
พูดว่ามีปริมาณที่น้อยก็ได้ แต่ทว่าราคาผลเงาะลดลงเพียง
ร้อยละ ๑ บาท ก็จะมีผู้ซื้อเงาะกันมากขึ้นคือมีปริมาณที่
มากขึ้น เมื่อปริมาณเปลี่ยนแปลงได้ดังนี้จึงมีอีกว่าปริมาณที่น้อย
ในขณะใดไม่คงที่ หมายความว่าขึ้น ๆ ลง ๆ ได้ แล้วแต่
ราคาสูงหรือต่ำ

แต่มีบางอย่างซึ่งปริมาณไม่เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลด
ลงมากเลย แม้แต่ราคาจะสูงขึ้นหรือต่ำลงก็ได้ ต่างว่า
ก็เคยกินข้าววันละสาม ถ้วย ไม่เกินถึง ๒ สามเลย แม้ข้าว
นั้นจะมีราคาต่ำลง และ ถ้วยนั้นก็กินแค่ครึ่งถ้วย ถ้า
ข้าวนั้นมีราคาสูงขึ้น ขเคยใช้เกลือเกือบจะหมด ข ก็คง
จะใช้เกลือเท่าจำนวนนั้น ไม่ว่าเกลือจะมีราคามากน้อยเท่าใด
เมื่อปริมาณไม่เปลี่ยนแปลงเลย หรือไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก
กว่าปรกติเลย ปริมาณที่ซื้อนั้นก็คงอยู่ในจำนวนที่คงที่

พวกค้าขายคอยจับตาเรื่องปริมาณเสมอ การค้าขาย
จะเป็นผลสำเร็จได้ต้องอาศัยความสอดคล้อง ไม่ทำของขาย
ให้เกินกว่าจำนวนที่คนจะซื้อ ความราคาที่คงไว้ ต่างว่าพ่อค้า
รดาบศรศึก จะสร้างรดาบศรขาย เขาอาจกำหนดจำนวนรดา
และราคาที่จะคงไว้ตามบัญชีต่อไปนี้ :-

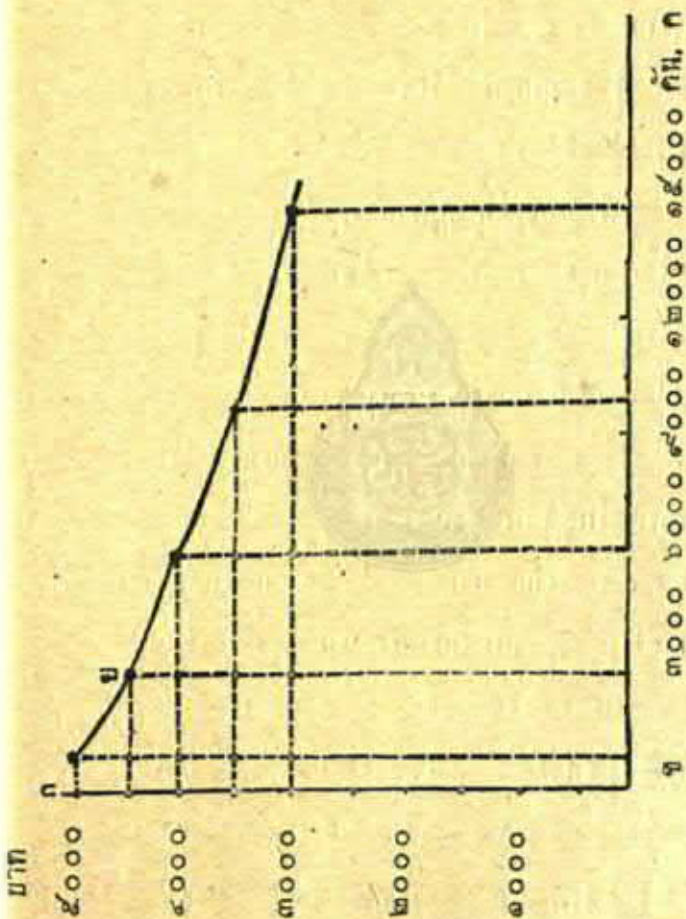
ถ้าราคาขายเพียงคันละ ๕๐๐๐ บาท ในปี ๑ จะมีรถที่ขายได้ ๑๐๐๐ คัน

๑	๕๐๐๐	๓๐๐๐
๒	๔๐๐๐	๖๐๐๐
๓	๓๕๐๐	๑๐๐๐๐
๔	๓๐๐๐	๑๕๐๐๐

และ ต่อ ๆ ไป

ตามภาษาเศรษฐวิทยา มีบัญชีที่กล่าวมาแล้วนี้ ชื่อว่า
 ทรัพยากรความต้องการ (Demand Schedule)

เราจะเขียนเป็นแผนภูมิ แสดงความสัมพันธ์ของทรัพยากรนี้
 กับราคา และ แผนภูมินี้ได้อีกชื่อว่า ทรัพยากรเส้นโค้ง (Demand Curve)
 หรือเส้นโค้งของทรัพยากรดังนี้ :-

ตามเส้น ^๕ ก ข มีชีวิตแบ่งเป็นราคาจำนวน พันหนึ่ง
สองพัน ฯลฯ ขึ้นไป

ตามเส้นผอน หรือเส้น ๖ ก ข มีชีวิตแบ่งเป็นจำนวน
คันของรถ ที่ขายได้

ทุกทั้งหลายที่ อยู่ในเส้นโค้งนั้น แสดงให้เห็นว่า จำนวนรถ
เท่าไร เป็นราคาเท่าไร เช่น รถ ๖. ซึ่ง อยู่เหนือจำนวนรถ
๓๐๐๐ คัน และ ซึ่ง ใต้ระดับ กับ จำนวนเงิน ๔๕๐๐ บาท
หมายความว่า รถ ๓๐๐๐ คัน มีราคาคันละ ๔๕๐๐ บาท

ถ้า จะ ชีคเส้นหนึ่ง เส้นใด ๆ หนึ่ง กับ ข ค จาก จุดหนึ่ง
จุดใดใน ก ข และ จาก จุดที่ คัด กับ เส้นโค้งนั้น ลากเส้น
ได้ ไข่มุมฉาก กับ ข ค หรือได้ ขนาน กับ ก ข ก็จะได้จำนวน
รถที่ จะ ขายได้ ตามราคา ที่ คัด ของ การ

สัพโพล (Supply) ใน ตัวอย่าง ที่ ๔ ผู้ซื้อ คนเดียว
และผู้ขาย สอง คน ถ้า ของ มี ราคา ต่ำ กี่ ๑๑ บาท ด้วย
ก็ หมายความว่า มี สัพโพล ๒ แต่ ถ้า ราคา เพียง ระหว่าง ๑๐ และ
๑๑ บาท สัพโพล ก็จะมี แค่ หนึ่ง และ ถ้า ราคา ต่ำ กว่า ๑๐ บาท
ก็ จะ ไม่มี สัพโพล เลย คือ จะ ไม่มี ผู้ขาย เลย ตาม ราคา นั้น

ทั้งนี้ จะพูดได้ว่า สัมผัส กับ ราคา เกี่ยว กัน เสมอไป

ความอยากได้ของผู้ซื้อ และ ทางการเงิน (Means) ที่
จะซื้อได้ เป็นเครื่อง ตัดสิน หรือกำหนด ราคา อย่างมาก ของผู้ซื้อ
นั้น แต่อะไรเล่า ที่กำหนด ราคา อย่างน้อย ของผู้ขาย? ความ
ประสงค์แรกของผู้ขาย ที่จะ ตั้ง ราคา ของขาย ก็เพื่อจะให้
ได้ราคามากๆ เท่านั้น ผู้ขายหาได้ไม่ถึงยุติธรรม (ประโยชน์)
แห่งของ นั้นไม่ ผู้ขาย จะยอม สละ ของที่ จะขาย นั้น แต่ จะ
ไม่ยอมขาย ฝากทุน เมื่อพูดถึง ผู้ทำ ผู้ทำ จะต้อง คิด ค่าทำ
รวมใส่ห้อยค่าๆ ค่าเช่าที่ ค่าคิดค่าเครื่องมือ เงินเดือน ค่า
จ้าง ค่าสัมภาระค้ำ รวมในราคาของที่จะ ตั้ง ขึ้น ถ้าพูด
ถึง พ่อค้า (Merchant or tradesman) พ่อค้าก็จะ คิด ค่าของ
ค่าช่วย การ ของเขา รวม เสริม ไป ด้วย ราคาของที่จะ ตั้ง ขึ้น
สำหรับขาย ก็คือ ราคาค่าทำ ค่าใส่ห้อย เบ็ดเตล็ด ตลอดจน
ถ้าไรที่เขาจะได้น้อยที่สุด ราคาชนิดนี้เรียกว่า “ราคาทุน”
(Cost price) หรือราคาอย่างน้อยของผู้ขาย (Seller's minimum)

เหมือนกับ คีมาณท์, สัมผัส กับ ราคา เป็นคู่ กันไป แต่
ตรง กันข้าม กับ คีมาณท์ และ ราคา ถ้าราคา ยิ่ง สูง ก็มีผล

ต้องการ ขาย มาก ถ้าราคาต่ำ ก็มีคนขายได้ น้อย

คำว่า สัพโพล หมายถึงจำนวนของที่จะขายได้มีกำหนด
ราคา * สัพโพลที่เปลี่ยนแปลงได้ทั้งนี้ (แล้วแต่ราคา) ได้
ชื่อว่า อยู่ในจำพวก ไม่คงที่ แต่ถ้าวสัพโพลไม่เปลี่ยนแปลง
ก็มากน้อย ก็หมายความว่า อยู่ในจำพวก คงที่

สัพโพลแห่งของที่เกิดแก่การช่างหรือหัตถกรรม (Manu-
factured goods) โดยมาก นัยว่าอยู่ในจำพวกไม่คงที่ เพราะ
ว่าถ้าของนั้นได้ราคาดี ก็คงมีผู้ทำขึ้นมาก แต่ถ้าวจะทำ
ได้ก็คงต้องการเวลา ถ้าจะพูดสำหรับระยะเวลาแล้ว สัพโพล
โดยมากคงที่ทั้งนั้น ถ้าไม่หนักถึงเวลาที่ จะต้องเพิ่มขึ้น และ
ฝูงชน ที่ต้องการ ของ จะ คอขายได้ ก็เกิดมีสัพโพลไม่คงที่ทันที

แต่สำหรับพืชผล ที่เกิด แก่การ ผลิตกรรม หาเป็นทั้ง
นั้นไม่ ต่างว่าเกิดทุกปีก็ขึ้น ราคาข้าว ก็ จะ สูง ขึ้นเป็น
ธรรมดา และจะไม่มีข้าวบริบูรณ์ขึ้น อีกจนถึงคราวเก็บเกี่ยวใน
ปีใหม่ คนเรา ต้อง การ ข้าว เป็น อาหารก็ รว นได้ข้าวในปีใหม่
ทั้ง นี้เรียกว่า สัพโพลคงที่

• จำนวน ของที่ ดำเนิน ขายไม่กำหนด ราคาเรียกว่า สต็อก (Stock)

ค่าทำของต่าง ๆ เปลี่ยนไม่เท่ากันทุกแห่ง ของบาง
อย่าง ที่ทำขึ้น ทำให้ผู้ทำในที่แห่งหนึ่งได้กำไร งาม แต่ไม่
อาจทำให้ผู้ทำในที่อีกแห่งหนึ่งมีกำไร ก็ได้ ราคาสูง อาจทำให้
ผู้ทำที่มีกำไร น้อย ขายได้ แต่ถ้า ราคาลด น้อยลง ผู้ทำ
ที่มีกำไร น้อยก็สูญเสีย ไม่กล้า ทำของ มาสู่ ตลาดแข่งขันกับ
พวกที่มีกำไร มากกว่าได้ ของที่ จะขายได้มีกำหนด มาก
น้อยเท่าใด คงแล้ว แต่ราคา

สัพโพล จะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร? จะแสดงได้โดย
บัญชี หรือ สัพโพลเชกดูล (Supply Schedule) ดังต่อไปนี้:—

จำนวนวันที่จะขายได้ ราคาต่อหน่วย ๕๐๐๐ บาท มี ๑๖๐๐๐ คัน

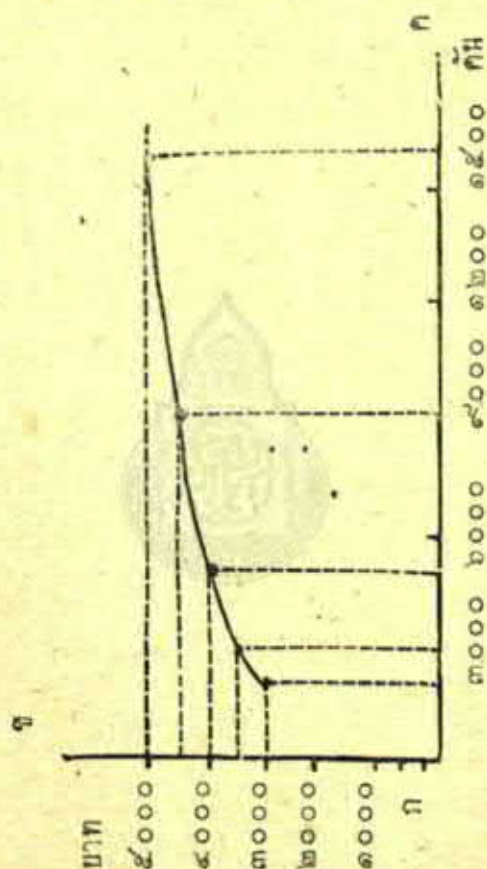
“ “ “ ๔๕๐๐ “ “ ๙๐๐๐ “

“ “ “ ๔๐๐๐ “ “ ๕๐๐๐ “

“ “ “ ๓๕๐๐ “ “ ๓๐๐๐ “

“ “ “ ๓๐๐๐ “ “ ๒๐๐๐ “

หรือ จะแสดง ความไม่คง ที่ของ สัพโพล โดยวิธีแผนที่
ให้เห็นเส้นโค้ง ของ สัพโพล (Supply Curve) ตามบัญชี
ข้างบน ก็ได้ดังนี้:—

วิธีทำและคำอธิบาย . . . คล้าย กับเส้นโค้ง ของปริมาณ
(Demand Curve)

วิธีกำหนดราคาขาย ตามที่ได้พิจารณาถึง

ก. ความหมายของปริมาณและสัฟไฟต์

ข. กำหนดราคาอย่างมากของผู้ซื้อ และ กำหนดราคา
อย่างน้อยของผู้ขาย

ค. ผลของราคาเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับปริมาณและสัฟไฟต์
อย่างไร มาแล้วนั้น บัดนี้เราอาจเลยไปถึงปัญหาสำคัญว่า
ด้วย “จะกำหนดราคาขายได้อย่างไร”

เมื่อมีปริมาณ มากกว่าสัฟไฟต์ (ราคาคงที่) ผู้ขายก็
อาจขึ้นราคาของให้สูงขึ้นได้ กล่าวคือถ้ามีผู้ต้องการซื้อของ
มาก ของนั้นก็จะขึ้นราคาได้ ถ้าราคายังสูงขึ้น ก็
ย่อมมีผู้ต้องการขายมากขึ้น แต่ถ้าสัฟไฟต์มากกว่าปริมาณ
(ราคาคงที่) ผู้ขายบางคนก็จะลดราคาของนั้น ราคายัง
ต่ำก็ยังมีผู้ต้องการซื้อมากขึ้น จะมีเปลี่ยนแปลงทั้งนี้
เรื่อยไป จนกว่าจะถึงศูนย์ที่มีสัฟไฟต์ กับปริมาณพอเหมาะ
ถ้าถึงกันเข้า ราคาตอนที่มีปริมาณกับสัฟไฟต์เท่ากันพอดี
นี้เรียกว่า ราคาสถาบัน และ ราคานี้แหละเป็นราคาที่ซื้อขาย
กันชั่วคราวหนึ่ง และในที่สุดหนึ่งเท่านั้น

ถ้าเรานำบัญชี (Schedules) ทั้ง ๒ อย่างคือ Demand

และ Supply Schedules เทียบเคียงกัน จะเข้าใจความหมาย
ข้างบนนี้ดีขึ้น

ปริมาณ	ราคา	สัพพล	
จำนวน รด	บาท	จำนวน รด	
(ผู้ซื้อ)	(กัณณะ)	(ผู้ขาย)	
๑๐๐๐	๕๐๐๐	๑๖๐๐๐	
๓๐๐๐	๔๕๐๐	๙๐๐๐	
[๕๕๐๐	๔๑๐๐	๕๕๐๐]	
๖๐๐๐	๔๐,๐๐	๕๐๐๐	
๑๐๐๐๐	๓๕๐๑	๓๐๐๐	
๑๕๐๐๐	๓๐๐๐	๒๐๐๐	

ถ้าราคา รด เพียง กัณณะ ๔๕๐๐ บาท, จะมีผู้ทำขาย
ถึง ๙๐๐๐ กัณ แต่จะมีผู้ซื้อได้เพียง ๓๐๐๐ กัณ เท่านั้น
เพื่อจะขาย รด พวกผู้ทำที่มีกำลังมาก (พวกที่เปลืองสัคดิ์
น้อยในการทำ เพราะว่ามีโรงงานใหญ่) จะตั้งราคาให้
น้อยลง ต่างว่าราว ๔๐๐๐ บาทเท่านั้น ต่อ กัณ หนึ่ง การเปลี่ยนแปลง
ของราคา ทำให้ สัพพลาย น้อยลงเพียง ๕๐๐๐ แต่ว่า
จะมีปริมาณที่ซื้อถึง ๖๐๐๐ กลับตรงกันข้ามเสียแล้ว คือมี
ผู้ต้องการซื้อ มากขึ้น ทั้งนี้ ผู้ขาย อาจ จะขึ้นราคาได้ให้เป็น

๔๑๐๐ บาท เมื่อราคาขึ้นถึงนี้แล้วจะมีรถสำหรับขาย
เพียง ๕๕๐๐ คันเท่านั้น และผู้ที่ต้องการก็มี ๕๕๐๐
เหมือนกัน ทั้งนี้สัพพัลลภที่มากนี้ จะถ่วงกันและราคาลดลง
ก็อีก ๔๑๐๐ บาท

มีปัญหานี้ ๒ ข้อที่จะต้องคอย ก่อหิมที่จะสรุปรวม
ความเรื่องค่า * ไว้เป็นครั้งที่สอง :-

(๑) ถ้าลดราคาคันละ ๔๑๐๐ บาท ทำไมจะขาย
รถได้มากกว่าจำนวน ๕๕๐๐ คันไม่ได้หรือ?

เพราะว่ายุติติ (ประโยชน์) ของรถชนิดราคาขึ้นสำหรับ
พวกที่ไม่ได้ซื้อ มีราคาขึ้นกว่า ๔๑๐๐ บาท พวกที่ซื้อไปบาง
คนก็จะยินดีเพิ่มเงินขึ้นอีกสำหรับรถนั้น ถ้าจำเป็น แต่ต่าง
ว่าพวกที่ถ้าหมดใจอย่างมากจะยอมเสียเงินเพียงนี้ (๔๑๐๐ บาท)
มีจำนวนเท่านี้ไม่มากนักกว่านี้อีก ยุติติของรถนั้นก็จะ

* เพื่อจะแสดงให้แจ่มแจ้งถึงเรื่องยุ่งเหยิงที่กล่าวมานี้ ต้องขอให้
เข้าใจว่า

- (๑) ของที่ขายนั้นเป็นของที่ขายเหมา มีการแข่งขันกันเป็นธรรมดา
- (๒) ผู้ซื้อและผู้ขายต่างก็มีความประสงค์ตรงกัน กล่าวคือผู้ซื้อจะ
ไม่ซื้อของนั้น เว้นแต่ผู้ซื้อจะคิดว่าของนั้นสมควรกับราคาแล้ว และผู้ขาย
จะไม่ขายของนั้น เว้นแต่จะได้รับค่าทำกำไรที่พอต่าง ๆ ตลอดจนค่าป้อน
การ (กำไร) จากของที่ขายนั้น

คิดเป็นราคาได้เพียง ๔๑๐๐ บาท พวกที่ซื้อรถตามราคานั้น
 นิยว่า อยู่ในฐานะที่จะซื้อหรือไม่ซื้อ ทั้งมีราคา^{นี้} (๔๑๐๐)
 นิยว่า เป็น "แกนขาย" หรือเจดท์ ยุกติติ (Marginal) ของ
 รถชนิด^{นี้} สำหรับคนพวก^{นี้}

(๒) ถ้าไม่ จะสร้าง รถได้มากกว่าจำนวน ๕๕๐๐ คัน
 ขึ้นไม่ได้ หรือ เมื่อจะขายได้คันละ ๔๑๐๐ บาท

เพราะว่า ผู้ที่ทำการได้มากกว่าจำนวน ๕๕๐๐ นั้นต้อง
 ลงทุนทำสำหรับรถคันหนึ่ง มากกว่าราคา^{นี้} (๔๑๐๐ บาท)
 เสียแล้ว พวกที่ทำการขาย ขาย ราคา^{นี้} ได้จริง แต่ต่าง
 ว่า พวกที่ทำการขาย จะขายได้^{นี้} น้อยกว่า ราคา ๔๑๐๐ บาท คือ
 คันไม่ได้ ผู้ขาย^{นี้} ก็ นิยว่า อยู่ในฐานะ แ่งจะขายหรือไม่ขาย
 ทั้งมี ราคา^{นี้} (๔๑๐๐ บาท) ได้ชื่อว่า "เจดท์ ราคาของการ
 กระทำ" (Marginal cost of production)

ต่อไป ^{นี้} จะสรุปความ ของบท^{นี้} ได้ว่า :—

ราคาของของ สิ่งหนึ่ง สิ่งใด (นี่คือค่า ที่คิดเป็น จำนวน
 เงิน^{นี้}) ถ้าหนักได้ โดย แรง ๒ แรง คือ คีมาณต์ กับ สฟไฟด
 หนึ่งเห็นว กับอยู่ หนักกว่าจะประสพ^{นี้} กล้วย เหมาะจะ พอกล้ว
 เกลย กับ กล้วย หนัก^{นี้} คือ ราคาตลาด สำหรับที่ แ่งหนึ่ง
 และ ชั่วโมง หนึ่งเท่านั้น และทั้ง ราคา ตลาด เป็น เครื่อง วัด

“แทนขาย” หรือเชตต์ ยุติลิตี ให้แก่ผู้ซื้อและ “เชตต์ราคา
ของการกระทำ” สำหรับผู้ขาย ด้วย

บทที่ ๙

เครื่องจักรของการแลกเปลี่ยน

ท่านอาจารย์ มาแซล กล่าวว่า “เงินเย็น แทน สำหรับ
เศรษฐกิจเกาะ”

มีผู้ศึกษาใช้เงินเย็นเมื่อใกล้พบความล้มเหลวของการแลกเปลี่ยน
ของท้องถิ่นแล้ว. ที่จริงก็ยังมีผู้ที่คงแลกเปลี่ยนของท้องถิ่นอยู่
เหมือนกัน เช่น ถัดจากรถจักรยานยนต์ของคน กับ เครื่องพิมพ์
ปักของ ข แต่ในสมัยนี้เราแลกเปลี่ยนของที่เรามีอยู่ กับ
ของที่เรากำลังต้องการโดยวิธีซื้อขายกัน. การซื้อขายต้องมี
ของสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีอำนาจจะแลกเปลี่ยนอะไร ๆ ได้หมดราว
กับแก้วสารพัดนึก ฉะนั้น ของสิ่งนี้ก็ชื่อเงิน (Money) ที่จริง
เงินนี้โดยลำพังตัวเองก็ไม่มีประโยชน์อะไร เราต้องการ
เงินก็เพื่อจะฟังอำนาจซื้อของเท่านั้น จะเห็นว่าเงินเย็นเครื่อง
จักรของการแลกเปลี่ยนชนิดหนึ่งก็ได้.

คุณพิเศษของเงิน (Money).

เงินมีคุณพิเศษหลายอย่าง แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ :-

- (๑) เป็นเครื่องจักรของการแลกเปลี่ยน
- (๒) เป็นเครื่องวัดค่าต่างๆ

เหตุที่มีเงิน (Money) เกิดขึ้นก็เพื่อใช้แทนการแลกเปลี่ยนของต่อของเท่านั้น. ผู้ขายยอม สละของ ขายไปก็เพื่อต้องการการรับเงิน และผู้ขายนี้ ก็รู้ว่า คนอื่น ก็ยินดีรับเงินแทนของที่เขา จะ ต้อง การ ต่อไป. โดย อำนาจของ เงินแท้ ๆ ของ หริองาน (Service) ของ คน หนึ่ง จะ แลกของ หริองาน ของ คนอื่นได้. สำหรับ คุณ พิเศษ ข้อ หึง ของ เงิน นี้ จะ เห็นได้ว่า จำเป็น แท้ ๆ ที่ จะ ต้อง ใช้เงินเปรียบ เทียบ ค่าของ วัตถุ ใด เป็น ราคา เท่า นั้น เท่า นี้ได้. ตัวอย่าง ขา ราคา ห่อละ ๕๐ สตางค์ กาแฟ กระป๋อง ละ ๓๐ สตางค์ และ น้ำตาล ห่อละ ๒๕ สตางค์ เรา จะ พบได้ว่า กาแฟ ๕ กระป๋อง มีราคา เท่า กับ ขา ๓ ห่อ และ เท่า กับ น้ำตาล ๖ ห่อ หรือ น้ำตาล ๒ ห่อ มีราคา เท่า กับ ขา ๑ ห่อ. ทั้งนี้ เห็นว่า เงิน เป็น เครื่อง วัดค่า แห่ง สิ่ง ของ ได้ อย่างไรก็ดี เรา อาจ เปรียบ เทียบ ค่าของ สิ่ง หนึ่ง กับ อีก สิ่ง หนึ่ง ได้ โดย วิธี คิด ได้ เป็น ราคา ขึ้น หรือ ใช้ เงิน เป็น เครื่อง วัดแทน. ตัวอย่าง ก ได้ ค่าจ้าง เดือน ละ ๓๐ บาท • และ ใช้ สอย ใน การ เลี้ยง บุตร

ภรรยา ด้วย เงิน นั้น. ก็ จะคิดได้ว่า เขา จะ ต้อง ออก แรง ก็ มาก
น้อย เพื่อ จะ ได้รับ เงิน นั้น มา ใช้ ตาม ที่ ต้อง การ ต่าง ๆ.

รูปของเงิน (Money)

เมื่อ พูด ถึง เงิน มัก ก็ ถึง เหรียญ กระดาษปอนด์ กับ โทย มาก
(บาง แห่ง ก็ หมาย ความ ถึง ธนบัตร). แต่ กระดาษ และ เหรียญ
กระดาษปอนด์ ไม่ใช่ เงิน ที่ ใช้ กัน ทั่วไป บาง แห่ง ใน ข้าง ข้าง นั้น
ก็ยัง ใช้ ของอื่น เป็น เงิน ก็ได้.

เกม ที่ เกี่ยว เมื่อ ใช้ เงิน ครั้ง แรก ความ หวัง มี อยู่
คือ จะ ให้ การ แลก เปลี่ยน สะดวก ได้ มี อะไร แทน ของ ต่าง ๆ
ซึ่ง ไม่ว่า ใคร ก็ เล่น ใจ รับ ของ กลาง สิ่ง นั้น แทน ของ อื่น ๆ. ของ
เช่น ใน โบราณ สมัย มัก เป็น ของ ประดับ ประดา, พืช ข้าง และ
ของ ที่ ทำ สำเร็จ แล้ว ข้าง แม้ แต่ ใน สมัย นี้ ใน ประเทศ เรา ก็ คง
ยัง มี การ แลก ข้าง กับ สิ่ง ของ อื่น ๆ อยู่. ใน ประเทศ อเมริกา
เหนือ ก็ เคย มี ผู้ ใช้ ธนบัตร หนึ่ง สัปดาห์ แลก สัมภาระ ต่าง ๆ และ
ชาว ชน ใน ประเทศ เวสต์ อินเดีย ก็ เคย ใช้ โขยา แลก ของ อื่น เหมือน
กัน. รูป เงิน เปลี่ยน แปลง ไป ตาม สมัย ความ เจริญ ของ โลก
ใน แถบ อาฟริกา กลาง ลูก บัก เขียว ๆ แดง ๆ หรือ หอย ต่าง ๆ
ก็ยัง คง ใช้ เป็น ตัว เงิน อยู่ ก็ได้.

แม้ แต่ รูป ของ เงิน แปลก ๆ ต่าง ๆ กัน ก็ ก็ ความ

ประสงค์ ที่ใช้ ลง รอย เหมือกัน กันหมด คือ ต้อง เป็น สิ่ง ที่ ทุกคน
 ยินดี วย แทน ของ ต่าง ๆ ที่ จะ ต้อง เสีย ไป แต่ เงิน ชะนิค ที่ คน ไบราณ
 ใช้ หรือ ที่ พวก ชาว ป่า คง ยัง คง ใช้ อยู่ หัน ซัก กับ สมัย มาก เมื่อ
 พุถึง เวลา นี้ บาง ชะนิค ก็ เป็ย เก่า เร็ว ทำให้ มี กัด สัน เหม็น
 (เช่น เบื่อ หอย) - บาง อย่าง ก็ หัก จน ไป มา ลำบาก และ แพง.
 ใน ประเทศ ที่ ถึง สมัย รุ่ง เรือง แล้ว จึง ได้ คิด ใช้ แร่ ต่าง ๆ ที่มี
 ค่า เช่น แร่ ทอง แร่ เงิน ทำ เป็น เหรียญ ใช้. คุณ สมบัติ ของ
 แร่ เหล่า นี้ นอกจาก ที่ ผ่อง จน ยืน ด้รับ ทัว ไป ยัง เป็น เครื่อง ที่
 ทำให้ การ ขน ไป มา สะดวก ไม่ ต้อง เป็ย สิ่ง ค่าย ทรทุก เพราะ
 ก้อน หัก ที่ หนึ่ง ก็ มี ราคา มาก เสีย แล้ว และ ทั้ง เป็น สิ่ง ที่ ทน ทาน
 มี อายุ ยืน มาก ไม่ ใ้ ไร สึก หรือ ใ้ ง่าย ๆ กับ เป็น ของ ที่ ไม่ เป็ย
 เป็ย. ไม่ว่า จะ เกิด จะ ทรทุก ใ้ ที่ ไหน ก็ คง มี คุณ สมบัติ
 อย่าง เค็ม อยู่ และ เป็น วัตถุ ที่ มี ค่า เพราะ ว่า จะ เป็น ก้อน หรือ
 เป็น แท่ง ก็ ใ้ ค่า ของ แร่ เหล่า นี้ ก็ มี อยู่ เท่า กับ เหรียญ ทร
 เหมือกัน. จะ หล่อ หลอม ก็ ง่าย เมื่อ ไม่ ต้อง กาว ใช้ เป็น รูป
 เหรียญ แล้ว จะ ขุด ไป ใช้ เป็น รูป อื่น ก็ ไม่ คัด ซัก กับ ทั้ง น้ำ เนื่อ
 ของ แร่ เหล่า นี้ ก็ คง ที่ ทอง ก็ คง เป็น ทอง เร็ย ไป เงิน ก็ คง
 เป็น เงิน เสมอ ไป. จะ ปลอม ก็ ยาก. โดย คุณ สมบัติ เหล่า นี้
 จะ เห็น ว่า ทำให้ การ ทำ เงิน ปลอม ยาก ขึ้น มาก.

การทำเหรียญกระดาษปอนด์

เมื่อแรกใช้ซากุเงินซากุทองเป็นเงิน (Money) สำหรับ
แลกเปลี่ยนของกัน นั้น รูปของเงินเป็นแท่ง หรือเป็น ก้อน
ต้องเอามาซึ่ง คัดใช้กัน ตาม น้ำหนัก และทั้งต้อง ลอง ตรวจดู
เพื่อจะแน่ใจ ว่า จะ เป็นของจริง บัดนี้ทั้งนี้ทั้ง นี้ก็ คือ การหรือ
ไม่ ต่อมา มีผู้คิด ประดิษฐ์ทำ ออกกับ ก้อน หรือแท่ง ซากุที่ แท้
เพื่อผู้ที่ จะ รับใช้ จะไม่ ต้อง เสีย เวลา ทด ลอง แะ ชั่ง น้ําก้อน นั้น
อีก. ต่อมา ก็มีผู้ คิดทำ ก้อน หรือแท่งซากุเหล่านี้ไว้ ตาม น้ำหนักที่
ต้องการ จะ ใช้กัน ทำให้ เกิด ความ สะดวก ขึ้น มาก โดยไม่ ต้อง
มาชั่ง แะ ก้อน นั้น ๆ อีก. โฉนเงินบาท พก พก ของ เรา เป็น ตั๋ว,
ลักษณะ มา มี ผู้ เห็น ว่า การ ทำเงิน ได้ เป็น ก้อน หรือ แท่ง นั้น อยู่ ข้าง
จะ หัก และ เตะ ตะ จึง ได้ ประดิษฐ์ ทำ เป็น เหรียญกระดาษปอนด์
ขึ้น. ใน ตอน นี้ เกิด มี พวก คน โกง จด รับ ทำ เหรียญกระดาษปอนด์
ที่ ละ เล็ก ละ น้อย จน น้ำหนัก ของ เหรียญ นั้น ไม่ เท่า กัน. เพื่อ กัน
โกง ใน ทาง นี้ ชาว ฝรั่งเศส ได้ คิด ขอบ รับ ของ เหรียญกระดาษปอนด์
ให้ เป็น จัก ๆ. เมื่อ เหรียญ นั้น ไม่ มี รอย จัก อยู่ ก็ ทราบ ทันที ว่า
เหรียญ นั้น ไม่ มี น้ำหนัก เต็ม ตาม กำหนด. ใน ที่ บาง แห่ง ก็ ใช้
ตัวอักษร หรือ อยู่ รอบ ขอบ เหรียญกระดาษปอนด์ แทน จัก ๆ.

ประเทศที่เรารู้จักใช้เงิน ทอง ขรอนซ และ นิกเกิล

ทำเป็นเหรียญกระดาษก็ได้ การที่เลือกใช้แร่เหล่านี้ก็เพื่อ
ความสะดวกเท่านั้น ถ้าจะใช้ธาตุทองคำทำเป็นเหรียญ
สตางค์ เหรียญนั้นก็คงเล็ก แขนงข้างเต็มที จะหาขาย
รักษายาก ฯลฯ โดยเหตุนี้จึงใช้แร่ที่หาไม่ใคร่ได้ง่าย ๆ
ทำเป็นเหรียญมีราคา มาก ๆ แร่ที่หาได้ง่าย ทำเป็นเหรียญ
ราคาต่ำ ตามลำดับ

ในเรื่องที่เกี่ยวกับเงิน (Money) มีศัพท์บาง ศัพท์ที่
ควร ต้องรู้ไว้ คือ :-

(๑) เงินตรา คือ เงินที่กฎหมายบังคับให้เจ้าหนี้รับโดย
ไม่จำกัดจำนวน ในประเทศสยามเหรียญทอง (ทอง) และ
เหรียญบาท (เงิน) เป็นเงินตรา แต่เหรียญปลอก เงินเป็นเงินตรา ซึ่ง
เจ้าหนี้จำต้อง รับแค่เพียง จำนวน ที่มี ราคาไม่เกินกว่า ๕ บาท
เหรียญ ปลอก ทองขาว ทองแดง เพียงราคาไม่เกินกว่า ๑ บาท.
ในประเทศ อังกฤษ เหรียญทอง เป็นเงินตราไม่จำกัดจำนวน แต่
เหรียญเงิน เหรียญทองแดงนั้น กฎหมาย อังกฤษบังคับให้เจ้าหนี้รับ
สำหรับเหรียญเงินไม่เกินกว่า ๔๐ ชิลลิง และ ทองแดงไม่
เกิน ๑ ชิลลิง ในประเทศฝรั่งเศส เหรียญทอง และ เหรียญ
เงิน ๕ ฟรังก์ เป็นเงินตราทั้งคู่ แต่เหรียญเงินอื่น ๆ ถ้าหาก
ให้ใช้หนี้สินกันไม่เกินกว่า ๕๐. ฟรังก์ เท่านั้น.

(๒) การทำเหรียญกระดาษปอนด์ ในข้าบั้นสมัย

รัฐบาลมีอำนาจทำเหรียญกระดาษปอนด์ ออกจำหน่ายได้ใช้ในบ้านเมืองนั้น ผู้ใดจะนำเนื้อทองคำบริสุทธิ์มาส่งให้ทำขึ้นเป็นเหรียญกระดาษปอนด์ก็ได้ หรือเจ้าของทองคำจะขอรับแลกเปลี่ยนเหรียญกระดาษปอนด์ทอง ตามพิภักดิ์เนื้อทองคำบริสุทธิ์หนัก ๑๐๐ บาท เป็นราคา ๒๖๘๐ บาทถ้วน (สำหรับประเทศสยาม) หรือหนัก ๑ ออนซ์ เป็นราคา ๓ เปนนท์ ๑๗ ซิลลิง ๑๐ $\frac{๑}{๒}$ เป็นนี้ (สำหรับประเทศอังกฤษ) ก็ได้ โดยไม่ต้องเสียค่าทำเลย.

ในประเทศอังกฤษ . ผู้ที่ต้องการเหรียญทองมักตรงไปธนาคาร คลัง ของประเทศ (Bank of England) มากกว่าที่จะส่งเนื้อทองไปให้โรงกระดาษปอนด์ทำได้ เพราะว่าเมื่อตรงไปฝากที่คลัง จะได้รับเหรียญทันทีโดยเสียค่าช่วยการได้แก่คลังเพียง ๑ $\frac{๑}{๒}$ เป็นนี้เท่านั้นทุก ๆ ก้อนทองคำหนักหนึ่งออนซ์. (หมายความว่าสำหรับทองคำหนักหนึ่งออนซ์ . ธนาคาร คลัง ประเทศอังกฤษ จะจ่ายได้เพียง ๓ เปนนท์ ๑๗ ซิลลิง ๙ เป็นนี้เท่านั้น) ถ้าส่งเนื้อทองไปให้โรงกระดาษปอนด์ทำ บางทีจะต้องเสียเวลาคอยถึง ๓ สัปดาห์กว่าจะได้รับเหรียญกระดาษปอนด์

(๓) Brassage หรือ ค่าทำเหรียญกระษาปณ์.
 รัฐบาล รับ ทำ เหรียญกระษาปณ์ ให้แก่ผู้ทำเนื้อทองไปให้ โดย
 คิดเอาค่าทำ คือ หักเนื้อทอง ออกเสียเท่ากับราคาค่าทำ.
 เนื้อธาตุที่รัฐบาลหักออกนี้ เรียกว่า ค่าทำเหรียญกระษาปณ์
 (Brassage)

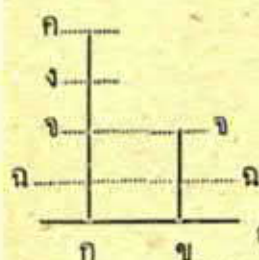
ในประเทศฝรั่งเศส จำนวนหักออก ทุก ๆ เหรียญทอง
 คิดเป็นราคา ๔ ซองตีม. เหรียญของ ฝรั่งเศส อันหนึ่ง จะมี
 ราคาจริงเพียง ๑๙๙.๙๖ ฟรังก์ เท่านั้น.

(๔) Seigniorage บางรัฐบาลหากำไรในทางที่กำหนดยก
 อัตราเงินตราอย่างต่ำ จำนวนที่หักออกนี้ (นอกจาก Brassage)
 เรียกว่า Seigniorage เหรียญเงินอังกฤษมี Seigniorage อย่าง
 หนักทีเดียว เหรียญซิลลิงมีเนื้อเงินคิดเป็นราคาไม่ถึงหนึ่ง
 เยน แต่รัฐบาลได้ใช้เป็นราคาถึง ๑๒ เยนนี่ !

(๕) Debase-ment บางที หัวหน้า ของ ประเทศ (เช่น
 ครั้งแผ่นดินหงส์ ทิวเคอร์ ของ อังกฤษ) ทำเงิน มีจำนวนธาตุ
 แท้ น้อยกว่า อัตรา ที่ กำหนดไว้. ผล ลึกระหว่าง อัตราค่าที่
 กำหนดไว้ กับ ค่าของเหรียญนั้นจริง ๆ เรียกว่า Debasement
 (คุณภาพที่ต่ำไปนี้)

เครื่องจักรของการแลกเปลี่ยน

๑๒๓

ให้ กค = ค่าของเหรียญตามที่ใช้กัน

กจ = จำนวนแร่ ที่ต้องมีในเหรียญ
ตามอัตรา

ขฉ = จำนวนแร่จริงที่มีอยู่ในเหรียญ

ทั้งนี้ กง = Brassage (ค่าทำ)

งจ = Seigniorage

จฉ = Debasement

เงินกระดาษ หรือธนบัตร.

ในประเทศเรา การใช้ธนบัตรถ้าจะเปรียบเทียบกับประเทศ
อื่นบางประเทศแล้ว เห็นว่าแพร่หลายและ ทำความ สะดวก
ให้ ปาน กัน เพราะ ว่า ธนบัตร อย่างต่ำ ของเรามี ราคา ถึง
๑ บาท แล้ว ตามปรกติเราเอง ก็ยัง คงใช้เหรียญ กระษาปณ์
อยู่ มาก แต่ตามประเทศ ที่มีการ ขนการ เจริญ เวลา ซื้อขาย
มักชำระกันด้วย เช็ก เป็น หัก. ที่จริง เช็ก ไม่ใช่ เงิน (Money)
เป็น แต่เครื่อง แสดง ความ เชื่อถือ ซึ่ง เกี่ยว กับ เงิน เท่านั้น (จะ
ได้กล่าวถึง เช็ก ในตอนหลัง.)

ตาม ประเทศ ที่ใช้ ธนบัตร ราคา น้อย ๆ เหรียญเงินไม่ใคร่
มีใช้แพร่หลายนัก เช่นใน มณฑล ของ อังกฤษ และ สหประชา

อเมริกา เช่น กัน สยามเราเก็บภาษีก็รู้สึกละอายใจว่าไม่มีใครเก็บ
 ภาษีอากรที่มาก น้อยแล้ว ยิ่งเสียภาษีของ ยิ่งมีผู้ใช้น้อย
 มาก เพราะเก็บภาษีไว้ดีกว่าเก็บกระดาษ.

เงินกระดาษ มีหลาย ประเภท แต่จะรวมเรียกว่ามี
 แต่สอง ประเภท ก็ได้ คือ

(๑) ชนิดที่อำนาจนำเหรียญแร่มาได้เมื่อต้องการ

(๒) ชนิดที่ไม่อาจนำเหรียญแร่มาได้ตามประสงค์

เงินกระดาษชนิดที่อำนาจนำเหรียญแร่มาได้เมื่อต้องการ

เงินชนิดนี้ ถ้าเจ้าของ ต้อง การ เหรียญเมื่อไร นำไป
 บังคลา หรือธนาคาร ที่ทำเงินกระดาษนี้ขึ้น ก็จะได้รับเหรียญ
 เต็ม ตาม จำนวนที่พิมพ์ ไว้บน กระดาษ นั้น. ธนบัตร ของ
 ประเทศเรา อยู่ในจำพวกนี้ เพราะว่า กระทรวง พระคลังมหา
 สมบัติผู้สร้าง ธนบัตร สยามขึ้น สัญญา จะจ่ายเงินให้แก่ผู้ที่
 นำไปขึ้น ตามราคาของ ธนบัตร นั้น ๆ โดยเหตุนี้คลัง หรือ
 ธนาคารใดที่ทำเงินกระดาษ ชนิดนี้ขึ้น จำต้อง มีเงิน หรือ
 ทอง นอนอยู่ มาก ๆ เพื่อมีผู้นำ กระดาษเงินมา ขึ้นเป็นเหรียญ
 แร่ไป แต่ไม่จำเป็นจะต้อง มีเงินนอน สำรองไว้เต็มตามจำนวน
 ที่ได้ ออก ธนบัตร ไป เพราะว่า คง จะเขียนไปไม่กี่ที จะมีผู้นำ
 เงิน กระดาษ ทั้ง หมก มาขึ้น พร้อม กันในวันเดียว. จำนวนเงิน

เครื่องจักรของการแลกเปลี่ยน

๑๒๕

กระดาษที่ธนาคารของประเทศอังกฤษ ซึ่งมีว่าเป็นธนาคารที่มีคงและใหญ่ที่สุดในโลก สร้างขึ้นไว้ใช้หนี้รวมกันคิดเป็นราคามากกว่าจำนวนเหรียญทองที่สำรองไว้ ๑๘๖ ล้านเหรียญทอง (เปาห์) เสมอ. เงินที่มีอยู่ในคลังเก็บของธนาคารนี้มีอยู่ราว ๔ โกฏิเปาห์

ทองและธนบัตร

ของ ธนาคาร ณประเทศ อังกฤษ

(๑) ถ้า ธนบัตร ที่ออกใช้คิดเป็นราคา ๕๘๖ ล้านเปาห์

ทอง	ธนบัตร
๔๐ ล้าน เปาห์	๕๘๖ ล้าน เปาห์

(๒) ถ้า มีทองเข้ามาสู่ธนาคารอีกถึง ๒ ล้านเปาห์

ทอง	ธนบัตร
๔๒ ล้าน เปาห์	๖๐๖ ล้าน เปาห์

* จำนวนจริงมีแจ้งอยู่ในหนังสือพิมพ์ รายวัน ประจำวันศุกร์ทุกๆ สัปดาห์
กระทรวงพาณิชย์ มีทางมีคี่ ซึ่ง เรา ก็ได้ ทำ บัญชี และลง ประกาศในหนังสือ
พิมพ์ เหมือนกัน เงิน แต่ มีเงิน ราย เดือน

แต่ว่า มี อัตรา จำนวน ทองและเงินที่เก็บ สำรองไว้ นั้นของ กว่า ก่อนแล้ว

(๓) ถ้า มีผู้นำชนบัตรมาขึ้นเป็นจำนวนเงิน ๕ ล้านเปาท์

ทอง	ชนบัตร
๓๐๗ ล้าน	๕๕ $\frac{๑}{๒}$ ล้าน
เปาท์	เปาท์

เมื่อชนบัตรออกไปจากธนาคาร ต้องมีทองกลับมาแทน และเมื่อทองออกไปจากธนาคาร ชนบัตรก็ต้องแทนตามจำนวน

จะเห็นได้ว่า วิธีนี้มีประโยชน์ อย่าง สำคัญ ๒ อย่าง คือ

(๑) การ ที่ จะ ออกชนบัตร ได้มากขนาดนี้ ต้อง ออกกฎหมาย ที่ วาง บังคับไว้ ไม่ให้เกินจำนวน ที่ กฎหมายอนุญาตให้

(๒) ทอง สำรองไว้ในคลัง หรือในธนาคาร ย่อมมีอยู่เสมอ ตามที่ กฎหมาย บังคับไว้ เหมือน กัน.

เงินกระดาษชนิดที่ขึ้นเป็นเหรียญแร่ไม่ได้.

ผู้ ที่ ออกชนบัตร ชนิดนี้ ไม่รับรองใช้เงินเป็นเหรียญให้แก่ผู้ ที่ นำมาขึ้น. ที่จริง เงินชนิดนี้ ก็คือรูปของเงิน ที่ใช้กันอย่างหนึ่ง เป็น กระดาษ ต่าง ว่า ทำ คั่วแล้วเป็นเหรียญ.

จะ ออกชนบัตรเป็นจำนวน มากน้อยเท่าไร ก็แล้วแต่รัฐบาล

จะเห็นควร และ ทั้งไม่คั่งมีทอง หรือเงิน สำรองไว้ด้วย. คำทำนองนี้ก็ไม่แพงที่มากนักน้อย โดยเหตุนี้รัฐบาลที่ค่อนข้าง อึดคักจึงได้คิด สร้าง ขึ้น ทำได้แก่ พนักงาน ทหาร พลเรือน ต้องไม่ผิด ว่าชนชั้น ชะนิค นี้หา ราคาไม่ได้ เพราะว่า รัฐบาล ได้ทำ ขึ้น และ ราษฎร ต้อง รั้งไว้ใช้ จ่าย กัน ฉะนั้น เกี่ยว กับ เหรียญ ต่าง ๆ เหมือนกัน. นับว่า เป็นเครื่อง แทน การ แลก เปลี่ยน หรือ ช้อขาย เหมือนกัน. แต่มีข้อ ที่ไม่ ดี สำหรับเงินกระดาษ ชะนิคนี้คือ

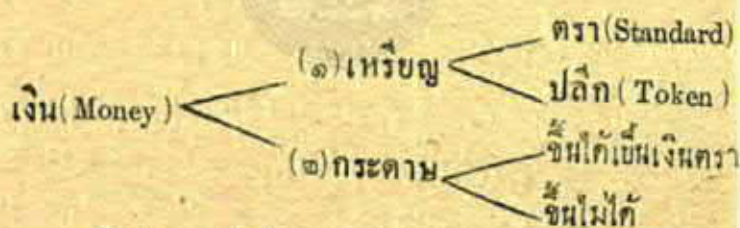
(๑) มัก ละเลง ออกชนชั้นเกินกว่า จำเป็น ที่ จะ ต้องใช้ สำหรับ การ งาน ของ ประเทศ ซึ่ง ทำให้ ราชการ การ กิจ อยู่ แพงขึ้นทุก ๆ คราวที่ ออกเงิน กระดาษใหม่

(๒) เงิน ชะนิคนี้ นอก จากใน ประเทศ ที่ ออก แล้ว ที่อื่นไม่มีราคาเลย. จะใช้ ระหว่าง ประเทศ ต่อ ประเทศไม่ได้. พ่อค้าใน ประเทศอื่น จะไม่ยอมรับเป็นอันขาด เพราะว่า เขา จะเขาไปขึ้นเป็น ตัวทอง มาไม่ได้

ตามที่พูดมา แล้วว่า ประเทศ ที่ เขาทำ นั้นจึงได้ สร้าง ชนชั้นชะนิคนี้ขึ้น เช่น รัฐบาลกรีก และรัฐบาลในอเมริกาใต้. แม้แต่ ประเทศใหญ่ ๆ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส และสเปน รัฐบาลอเมริกา เมื่อ ถึง คราว ชะนิค เข้าคาจนเข้า ก็ต้อง หันใช้วิธี

ทำธนบัตรชนิดที่ขึ้นเป็นแร่ทองไม่ได้เหมือนกัน. ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๓๙ จนถึง ๒๓๖๓ ธนบัตรของธนาคารใหญ่ของ อังกฤษเป็นธนบัตรชนิดนี้ เพราะว่าเวลานั้นยังนิยมหาแร่ ทองยาก เกี่ยวตัวมีการสงครามใหญ่กับฝรั่งเศส. รัฐบาล ฝรั่งเศสก็เหมือนกัน ครึ่งเกิดกระดุมระหว่าง พ.ศ. ๒๓๓๑ จนถึง พ.ศ. ๒๓๓๘ ต้องสร้างเงินกระดาษให้ชื่อว่า Assignats ใช้กัน. เมื่อ พ.ศ. ๒๔๐๓ รัฐบาลสหพันธรัฐ อเมริกา ครวาเกิดรบกันเอง ต้องทำเงินกระดาษชนิดนี้ขึ้นใช้ได้ ชื่อว่า 'หลังเขียว' Greenbacks

จะสรุปขอสรุปต่าง ๆ ของเงินได้ดังนี้—

ความเชื่อกัน ที่เกี่ยวกับเงิน

เงิน ไม่ใช่เป็นเครื่องช่วยการแลกเปลี่ยนอย่างเดียว. เช็คหรือ บิลออฟเอ็กซเชน (Bill of Exchange) ก็ใช้แทน เงินได้เหมือนกัน แต่ที่จริงเช็คกับบิลออฟเอ็กซเชนนี้ไม่ใช่เงิน

เครื่องจักร ของ การ แลกเปลี่ยน

๑๒๘

เป็น แต่เครื่อง หมายถึง สัญญา จะ ใช้ กับ เท่า นั้น ถึง
กระนั้น ก็ พอดี กับ นิยม รับ ชย เสมอ จะ อธิบาย ได้ ทั้ง ต่อ ไป นี้

(๑) ผู้รับ มีความ เชื่อถือ ใน ผู้ที่ ให้ เช็ก หรือ บิล และ
เชื่อว่า เมื่อ เขา ต้องการ ผู้ส่ง หรือ ผู้ให้ ก็ คง ให้ เงิน ให้ เขา
ตาม สัญญา

(๒) ความ ที่ ผู้ให้ เช็ก หรือ บิล สัญญา ว่า จะ ใช้ เงิน ให้
แก่ ผู้รับ เมื่อ ผู้รับ ต้องการ เงิน นี้ ทำให้ ผู้รับ อาจ ทำ สัญญา
ต่อ ๆ ไป กับ คนอื่น ได้

บุคคล บาง พวก เห็น ว่า การ ชื้อซื้อ ของ เป็น สิ่ง ที่ ควร
อย่าง ชิง. คนค้าขาย บาง จำพวก ก็ ขอม ให้ ผู้ซื้อ ชื้อซื้อ ไป มี
กำหนด ทั้ง สาม เดือน กล่าว คือ ไม่ จำเป็น จะ ต้อง ใช้ เงิน ที่ ค้าง
กัน จนกว่า จะ ครบ สาม เดือน. ถ้า ผู้ซื้อ ใช้ เงิน สัก ก็ มัก จะ ได้
ข้อดี เช่น พิเศษ. กำหนด เวลา ที่ ขอม ให้ ติด ค้าง กัน มี ต่าง ๆ
แล้ว แต่ จะ ตก ลง หรือ เคย ทำ กัน

บาง พวก ก็ เห็น ว่า การ ขาย ของ เชื้อไม่ สมควร ที่ เกี่ยว
คนขาย ต้อง บริจาค ของ ไป แต่ หา ได้ รับ อะไร ตอบ แทน ไม่ จะ
นับว่า ไม่ มีการ แลกเปลี่ยน หรือ การ ชื้อขาย ก็ได้ หรือ จะ นับ
ว่า ผู้ที่ หัก ว่า คน ชื้อนี้ เป็น ผู้ ยืม ของ จาก ผู้ขาย ก็ ไม่ ผิด.

การ ชื้อซื้อ ของ นี้ จะ ต้อง มี ลาย ตั๊กแตน อักษร เป็น พระบาท

หรือเพียงแต่ ตก ลง กัน ด้วย ปาก ก็ใช้ได้. สำหรับ เวลา สั้น ๆ เช่น ๓ เดือน และ สำหรับ ของ นิด หน่อย มักไม่ใคร่ ต้องใช้ ลาย ลักษณ อักษร อะไร เป็นหลักฐาน. เมื่อ ผู้ ขาย บอมนทราบนิสัย ของ ผู้ ซื้อ ได้ ก็ แต่เมื่อ ผู้ ซื้อ ผู้ ขาย อยู่ ต่าง ประเทศ กัน แล้ว ก็ จำเป็น ที่ จะ มีใบ สัญญา จะ ใช้เงิน กัน ที่เดียว ใบ สัญญา นี้ ได้ชื่อว่า บิลออฟเอ็กซเชน (Bill of Exchange)

บิลออฟเอ็กซเชน

เรื่อง บิล เชค นี้ เป็น เรื่อง ที่ ชอก จะ ยาก อยู่ สัก หน่อย จะ กล่าว ให้ ละเอียด ใน ที่ นี้ ก็ ไม่ สม กับ ความ มุ่งหมาย ของ เรื่อง เศรษฐวิทยา จะ กล่าว ได้ แค่น้อย ๆ พอ เป็น เค้า ให้ เข้าใจ ได้ ว่า หมายความว่า อย่างไร เท่านั้น

ในการ พาณิชยกรรม ที่ เกี่ยว กับ ต่างประเทศ การ ใช้เงิน ให้ กัน และ กัน ไม่ง่าย เท่า กับ ผู้ ซื้อ ผู้ ขาย อยู่ ใน ที่ เดียว กัน เพราะ เครื่องมือ ระบาย หนี้ ที่ ใช้ ก็ ย่อม ผิด แปร กัน และ ทั้ง คำ ส่งเงิน ไป มา ก็ เปลือง ด้วย. ถ้า ว่า ก พ่อค้า เขมร มี อยู่ ใน เมือง แคมเบอรก ชาย ของ ใต้ แอ่ ข ผู้ซื้อ ที่ กรุงลอนดอน จะ ต้อง ใช้เงิน กัน อย่างไร เล่า ? เป็น จรรวมคา อยู่ เอง ที่ ข อาจ ส่งเงิน อังกฤษ ไป ให้ ก ได้ แต่ (๑) ก จะ ใช้เงินตรา อังกฤษ ใน เขมร ไม่ได้ และ (๒) คำ ส่งเงิน จะ ทำให้ ราคา ของ นี้น แพง ขึ้น อีก. บิลออฟเอ็กซเชน นี้แหละ จะ ช่วย แก้

ปัญหานี้ได้สะดวกขึ้น. เพื่อจะให้ง่าย สมมุติว่ามี ก อีก
คนหนึ่งในกรุงลอนดอน ส่งของไปขายให้ ง ในกรุง
แฮมบอร์ก

ก ในประเทศเยอรมันขายของให้ ข ในประเทศอังกฤษ
ค ในประเทศอังกฤษขายของให้ ง ในประเทศเยอรมัน
และเพื่อจะให้สะดวก ต่างว่าเงินค่าของ ๒ รายนี้ ต่าง
ก็มีราคา ๑๐๐๐ เปนนท์ ก จะทำใบบิลให้ ข สัญญาไว้
ใช้ในเวลาข้างหน้า ต่างว่า ๓ เดือน ตั้งแต่วันรับใบบิลนั้น
เมื่อ ข รับสัญญาตามใบบิลที่ ก ส่งมาให้ โดยวิธีเซ็นชื่อ
ที่มุมขวามือบิลนั้น ข จะต้องใช้เงินให้ ก เมื่อถึงกำหนด.
ในระหว่าง ๓ เดือนนี้ ข ก็จะมีโอกาสจำหน่ายของนั้นได้เงิน
พอใช้ได้แก่ ก โดยไม่ต้องชักทุนของตนออกเลย.

แต่ยังมีการซื้อขายอีกรายหนึ่ง คือ ง จะต้องใช้ให้
ค ๑๐๐๐ เปนนท์. ง ไม่ต้องการเสียค่าพาหนะส่งของ
หรือเงินไปใช้ให้ ค และ ค ก็ไม่ปรารถนาอยากได้เงินตราของ
ประเทศเยอรมัน จะทำให้สะดวกได้อย่างไร? คราวนี้ บิล
ที่ ก ใ้ให้ ข รับไปนั้น จะมีประโยชน์ขึ้นทันที. ก มี
อำนาจอันชอบธรรมที่จะได้รับเงินอังกฤษ ๑๐๐๐ เปนนท์ตาม
ใบบิลที่ใ้ทำให้ ข รับนั้น และเงินจำนวนนี้แหละเป็นของ
ที่ ง ต้องประสงค์ใช้หนี้ ค. ดังนั้น ง จะรับซื้อ บิล ของ ก

และ ส่งไปให้ ค ใน ประเทศอังกฤษ ในที่สุด ก ก็จะได้รับ
เงินราคา ๑๐๐๐ เปนนกอังกฤษ จาก ง เป็นเงินตราเยอรมัน
และ ค ก็จะได้รับเงิน ๑๐๐๐ เปนนกจาก ข ผู้ซื้อผู้ขาย
ทั้ง ๒ รายนี้ก็จะใช้หนี้สินกันไ้ อย่างสะดวกโดย อาศัยบิล
ออฟเช็กเชนโยเกียว โดยไม่ต้อง ส่งเงิน ส่งทอง ออกนอก
ประเทศเลย

บางทีแผน ที่ต่อไปนี้ จะ ทำให้เข้าใจแจ่มแจ้งขึ้นอีก

ประเทศเยอรมัน

ก.....ขายบิล, ที่ทำให้ ข สัญญารับใช้, ให้แก่.....ง
(เจ้าหนี้) ← (ลูกหนี้)

เงินเยอรมัน

บิล

เงิน อังกฤษ

ข.....รับบิลของ ก และใช้เงินให้แก่.....ค

(ลูกหนี้)

(เจ้าหนี้)

รับ

ประเทศอังกฤษ

ข้อที่ควรจำสำหรับเรื่องบิลออฟเอ็กซเชน คือ :-

(๑) เจ้าของบิลมีอำนาจอันชอบธรรมที่จะได้รับเงินตามจำนวนใน ที่แห่งหนึ่ง และในเวลา ที่แห่งหนึ่ง ตามกำหนด และที่แห่งอื่น หรือขายอำนาจอันชอบธรรมนี้ได้ *

(๒) บิลออฟเอ็กซเชนเป็นเครื่อง ที่ ทำให้ การ ใช้เงินได้ กัน และ กัน ระหว่าง ประเทศ ต่อ ประเทศ สะดวก ขึ้น และไม่เปลืองค่าบรรทุก ส่งเงิน กระจายไป ที่ใช้กัน นั้น

(๓) ทำให้ ผู้ขายได้รับเงินของ ประเทศตนเอง สำหรับของ ที่ ตนส่งไปขาย ประเทศอื่น.

การใช้หนวดขี้ก

ถ้าคุณเห็น ๆ แล้ว จะ เห็น ว่า เช็กเป็นรูปของเงินชนิดหนึ่ง. ก ชื่อ ของ แล้วเขียน เช็กให้แก่เจ้าของร้าน ก็ นับ ว่า ก ได้ใช้เงิน สด สำหรับ ของ นั้น. ชาวร้าน ทั้งหลาย นับ ว่า เช็กเป็น ตัวเงิน สด ที่จริง เช็ก คือใบสั่งให้นายธนาคาร จ่ายเงินให้แก่ผู้ที่มีเงิน อยู่ในธนาคาร หรือผู้ใดผู้หนึ่ง ตามแต่ผู้ที่มีเงินฝาก อยู่ในธนาคาร นั้น จะ สั่ง และ ถึงแม้ไม่มีกำหนดเวลา ก้วย ยื่นเมื่อไร นายธนาคาร ต้อง จ่ายให้เมื่อ นั้น ไม่เหมือน

* ในประเทศอังกฤษ การซื้อ ขาย บิลออฟเอ็กซเชน ทำ กับใน กรุงลอนดอน ที่ สตาม วอลของเอ็กซเชน (Royal Exchange)

กับบิลออฟเอ็กซเชน ซึ่งผู้ จะได้รับเงิน ต้อง รอจนกว่า จะ ถึง วัน
กำหนด.

แต่ จริง เช็กไม่ใช่เป็นรูปเงินอย่างหนึ่ง ทั้ง จะ ชี้แจงได้
ต่อไป นี้:—

(๑) เจ้าหนี้จะไม่ยอมรับเช็ก ก็ได้ เพราะ กฎหมาย
ไม่ได้บังคับ

(๒) เช็ก ใบเดียวโดยมากใช้ครั้งเดียวเท่านั้น ไม่
ออกไปหลายมือเช่นตัวเงินชนิดอื่น

(๓) ผู้ที่รับเช็ก รับไว้ก็โดยเชื่อถือผู้ที่เขียนเช็ก
ได้ โดยเชื่อแน่ว่าผู้นั้น มีเงิน อยู่ในธนาคาร จึงไม่ตกใจ.
แต่ ส่วนเงินตราหนี้ ไม่ว่าใคร รับทั้งนั้น โดยไม่ต้องมี
ปัญหาอะไรเลย

(๔) การ ซื้อขาย นับว่าสิ้นเขตต์ เมื่อผู้ ใช้เงินและ
ผู้รับได้ใช้และได้รับ กันแล้ว. แต่เมื่อใช้เช็ก นายธนาคาร
ยัง จะ ต้อง ทำธุระอีก.

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่า เช็ก ไม่ใช่รูปเงินตราหรือเงินย่อยเลย
เป็น รูปหนึ่ง ของ ความเชื่อ ถือ ต่าง หาก.

ประเทศ อังกฤษ เป็น ประเทศที่ นิยม การ ใช้เช็ก มาก ที่
สุด ประเทศอื่น ๆ ในยุโรปก็ หามีการใช้เช็กแพร่หลายนักไม่.
การใช้เช็กมี ประโยชน์หลายอย่าง ไม่จำเป็นต้องมีเงินติด

ว่าด้วย การ แจก จ่าย หรือ แบ่งปัน ผล ประโยชน์ ๑๓๕

ตัว มาก มาย ทันทีของ สมุทเช็ก ก็เป็นบัญญัติใช้ จ่าย ได้ ดี ๆ
ทำให้ การ คำขาย ใน ประเทศ ไม่ ต้อง การ เหยี่ยงเงิน เหยี่ยงทอง
มาก มาย ๆ ล ๆ

บท ที่ ๑๐

ว่า ด้วย การ แจก จ่าย หรือ แบ่งปัน

ผล ประโยชน์

ท่าน อาจารย์ เซลิกแมน ณสถาน วิทยาลัยโคลัมเบีย
ประเทศ สหรัฐอเมริกา เป็นผู้ ได้ กล่าวไว้ว่า “ทรัพย์
สมบัติทั้งหลาย ที่ สมาคม ได้ สร้าง ขึ้น บ่อมหา ทางไป อยู่ ใน
มือ ของ เอกชน ซึ่ง เป็น ผู้ ใช้ ได้ เสมอ ”

ตามที่ ได้ กล่าว มา แล้ว แต่ ก่อน ว่า คนเรา ออกแรง ไป
ก็ เพื่อ จะ หา ผล ประโยชน์ แต่ เมื่อ หลาย คน รวมแรง ทำ งาน
เป็น คณะ ๆ แรง ที่ ออก ไป ก็ เป็น แรง รวม และ ผล ที่ ได้ รับ ก็
คือ ผล ประโยชน์ รวม เช่น กัน สำหรับ ทุก ๆ คน ที่ มี ส่วน อยู่ ใน
งาน นั้น เมื่อ เป็น กัน นี้ จะ แจก จ่าย หรือ แบ่งปัน ผล ประโยชน์
กัน ได้ อย่างไร ? ใคร จะมี ส่วน อยู่ ใน งาน นั้น เท่า ไหร่ ? และ ควร
จะ ได้ รับ ผล ประโยชน์ เท่า ไหร่ ? จะ คอย ใจ ง่าย ๆ ที่ เห็น ว่า ใคร
ออกแรง มี ส่วน มาก ใน งาน นั้น ก็ ควร ได้ รับ ผล ประโยชน์ มาก

ตามคุณวุฒิของผู้หนึ่ง แต่เมื่อใคร่ควรวญท้อไปอีก จะเห็นว่า
การ ถ้าหนักแรงหรือ คุณวุฒิของเอกชนในหมู่ในคณะหนึ่งไม่ใช่
ของง่ายเลย คนหนึ่ง ออกแรง เป็น ช่างกล อีก คนหนึ่งเป็น
เสมียน อีก คนหนึ่งเป็นคนทำ อีกคนหนึ่งเป็นผู้ขนส่งของที่
ทำแล้ว เป็นการยากที่ จะ ถ้าหนักว่าใครช่วยทำงานให้สำเร็จ
ที่สุดได้เพียงใด จะพูดได้อย่างเดียวว่า “คนงานทุกคนในคณะ
นี้มีมีส่วน อยู่ในผลสำเร็จของงานนั้นทั้งสิ้น” แต่ถ้าจะ สังเกต
ท้อไปอีก จะเห็นว่าคนงานจะมีสิทธิหรือแยกตามไม่ยากว่าเป็น
ผู้ที่ ทำงาน มีส่วนสำเร็จมากน้อยเลย การคัดสรรคนในสมัย
รุ่งเรือง มี คนงานชั้น ฎี จะขอว่า คุณเป็นผู้ ได้ทำของ สำเร็จ
โดยไม่มีความช่วยเหลือมาจากทางอื่นไม่ได้ ทั้งนี้จะเห็นว่า
เป็นการยาก อย่างยิ่ง ที่จะซึ่ง หนักหนักได้แน่ได้ว่า เอกชนคนงาน
คนหนึ่งทำประโยชน์ ให้แก่งานนั้นเท่าใดอีกคนหนึ่งเท่าใด ฯลฯ
แต่ เมื่อพูดถึงการกสิกรรม ความลำบากเรื่องนี้ไม่สู้จะมี นัก
ชาวภาคหนึ่ง อาจไดนาโดย คนเองได้ และ ทำงานต่าง ๆ ที่
เกี่ยวกับการเพาะปลูกโดยลำพัง มีเครื่องมือ มีพันธุ์เมล็ดพืชบริบูรณ์
ความ เกี่ยวข้อง ระหว่าง แรง กับ ผล ประโยชน์ของ ชาว นา ผู้หนึ่งก็
จะเห็นได้ง่าย ชาวนาผู้หนึ่งขาย ข้าว หรือ พืชพันธุ์ ใน นาได้แบ่ง
ไปซื้อพืชพันธุ์ ซื้อเครื่องมือเพิ่มเติม และใช้ไปในการ ซ่อม

ว่า ด้วย การ แยก จำ หรือ แบ่งปัน ผล ประโยชน์ ๑๓๗
แถม เครื่อง ต่าง ๆ บ้าง เหลือเท่าไร ก็ คือ ผล ประโยชน์ หรือ
รายได้ ของ ชาว นา นั้น โดย ตรง แต่ การ ที่ ทำ อะไร โดย ตัว พัง
ตนเอง นั้น ใน สมัย นั้น หมายความว่า เกือบ ไม่มี เลย ยิ่ง ใน ภาวะ
ประเทศ แล้ว การ งาน ทั้ง แผนก ผลิต กรรม และ ผลิต กรรม ก็
ยัง ทำ กัน เช่น พวก ๆ คือ หลาย แรง ช่วย กัน ทำ ไม่ เป็น คณะ
ใหญ่ ก็ คณะ น้อย. ยิ่ง ใน โรง งาน ใน การ ชุบ ขั้ว แร่ ก็ ยัง มี คน
รวม แรง กัน ทำ มาก อยู่ ใน บัง คับ ขั้ว ฐาน ของ คน ผู้ ห้าง คือ หัว
หน้า หรือ ผู้ จัด การ เจ้า ของ ที่ กั้น ผู้ ได้ ก็ ยืม เงิน เป็น ทู
ลูกจ้าง นาย งาน เช่น พวก ที่ มี ส่วน อยู่ ใน งาน นั้น ทั้ง สิ้น และ
เป็น พวก ที่ ควร ได้ รับ ผล ประโยชน์ ราย ได้ จาก งาน นั้น ทุก คน.

ก่อน เวลา ที่ การ ผลิต กรรม ได้ เจริญ ถึง เพียง นี้ ปัญหา
ของ การ แยก จำ หรือ แบ่งปัน ผล ประโยชน์ ราย ได้ ไม่ สู้ ลำบาก บัง
เขียง นึก ข้าง ฝีมือนัก ๆ ใน สมัย ก่อน เป็น ผู้ ที่ ทำ ของ สำ เร็จ เอง
ขาย เอง และ จำ ลูกจ้าง ลูก มือ ช่วย เอง เสรี แต่ คง แต่
เกิด มี การ ให้ หุ ยืม ยืม ทุน ใช้ ชิน ข้าง ฝีมือนัก ๆ กลาย เป็น ผู้
ที่ มี เงิน เกิน หรือ ผู้ ทำ ค่าจ้าง ไป เสีย แล้ว สมาคม ผลิต กรรม
ต่าง ๆ ทำให้ คน งาน นั้น แยก ออก เป็น สอง พวก คือ ผู้จ้าง กับ
ลูกจ้าง ปัญหา ของ การ แยก จำ ก็ ยัง ทวี ความ ขาด ข้น.

ท่านอาจารย์ อาคัมสมิธ ได้เขียนตำราเศรษฐวิทยาไว้ก่อน พณิชนกรรม และ ศักตกรรม ได้เจริญถึงเพียงนี้ และท่านหาได้กล่าวถึงเรื่อง แรก จำย ผล ประโยชน์ รายได้ ใ้ไว้มากมายไม่ แต่ ท่านยชนสัจจตมิลล์ ผู้เขียนตำราขึ้น ภายหลัง จักเขาปัญหา ของ การ แรก จำย นี้ เป็น ปัญหา สำคัญ อย่าง ชิง.

การ ที่ ะ ทด ลง แรก จำย ผล ประโยชน์ รายได้ ให้แก่ใครเท่าไร อาศัย หลัก ของ งาน (Service) ที่ ผู้ นั้น ได้ ะ ทำ ไป. งาน เหล่า นี้ ไม่ เหมือน กัน หก ไม่ สำคัญ เท่า กัน หก และ โดย เหตุ นี้ ไม่ ใช่ ทุกคน ควร ได้ รับ ผล ประโยชน์ รายได้ เท่า กัน นี้แหละ มัก ทำให้ เกิด ความ ไม่ พอใจ ขึ้น ใน แขนง ทุก หมู่ ทุก คณะ บางคน ก็ คิด ว่า ตน ควร ได้ รับ มากกว่า หรือ เท่า กับ คนอื่น บางคน ก็ คิด ว่า ผล ประโยชน์ ที่ ตน ได้ รับ นั้น ไม่ สมควร กับ งาน ที่ ตน ทำ ฯลฯ ทำให้ เกิด ะ หอง ะ แหง ไม่ พอใจ กัน ขึ้น ที่ เกิด ะ ความรู้สึก เช่น นี้ มี ทั่ว ไป ใน โลก ยิ่ง ประเทศ ที่ รุ่ง เรือง มาก ก็ ยิ่ง เกิด เรื่อง ไม่ พอใจ มาก ขึ้น ถึง แก่ เกิด การ “หยุดงาน” ซึ่ง เรา เคย ได้ ยิน ะ เรียก กัน ว่า “สไตรค์” บ่อย ๆ ซึ่ง หมาย ความ ว่า คนงาน ชวน กัน หยุดงาน หก โดย ความ ไม่ พอใจ ะ ตัก สนิ ได้ เป็น บุค คิ ะ รร ม ลง ไป ว่า ความ ไม่ พอใจ ของ คน นั้น พวก นั้น ถูก หรือ ไม่ ถูก ยาก ถ้า เกิด ะ หอง ะ แหง ะ หวัง ผู้ ้าง กับ ลูก ้าง แล้ว

ว่า ด้วย การ แยก จำ หรือ แบ่งปัน ผล ประโยชน์ ๑๓๘
ไม่ตกลง ประเด็นประหม่อมกัน ก็อาจทำให้เสียการถึงแก่ความ
เสียหาย และ ความวิพากษ์ก็เห็นได้ ในที่นี้ไม่ได้ตั้งใจจะกล่าวถึง
ความยุติธรรมหรืออรรถธรรมของความไม่พอใจเลย ประสงค์
แต่จะตอบปัญหาว่า ควรแบ่งปันกันอย่างไรจึงจะดี เท่านั้น?
ต้อง พยายามตอบปัญหาเหล่านี้ เป็น ข้อ ๆ เสีย ก่อน คือ

(๑) อะไร ที่ จะ แบ่งปัน กัน ได้?

(๒) ใคร เป็น ผู้ ได้รับ ส่วนแบ่ง ปันบ้าง?

(๓) อะไร ที่ จะ ถ้าหาก ส่วน มาก น้อย ของ รายได้ ของ
เอกชนผู้ ที่ควร จะ ได้รับ?

(๑) ปัญหาข้อที่หนึ่ง จะตอบได้สองสามคำว่า ทำขึ้น
ได้เท่าไร ก็แบ่งกันไปเท่านั้น ได้ อธิบาย มา แล้วในบทที่ ๓ ว่า
สิ่งที่เกิดขึ้นทำขึ้นไม่ใช่ของใหม่ที่เคี้ยว คือ บุคลิกใหม่เท่านั้น
เช่น ตัว อย่าง ทำไม้ให้เย็นได้เย็น คั้น จะพูดเป็น ราคา
เงินก็ได้ คือ ต่างว่า ไม้ที่ทำเป็นโต๊ะราคา ๑๕ บาท และ
ขายโต๊ะไปราคา ๔๐ บาท. สิ่งที่ทำขึ้นในที่นี้ถ้าคิดเป็น ตัว
เงินก็คือ ๒๕ บาท นั่นเอง. ถ้าหลาย คน ช่วย กัน ทำโต๊ะ ตัว นี้
รายได้ ที่ จะ ต้อง แบ่งกันระหว่างคนที่ทำด้วยกันก็คือ ๒๕ บาทนั้น
แหละ, ส่วน ๑๕ บาทนั้นก็คือทุนเดิมที่ซื้อไม้ ซื้อน้ำมันตะปู ฯลฯ

ควรสังเกตตัวอย่างพิสดารต่อไปนี้อีก โรงงานแห่งหนึ่ง

ทำของขายได้ ในปีหนึ่งคิดเป็นราคา ๕๐๐๐๐ บาท สัมภาระคิย
เชื้อไฟ ฯลฯ ที่ต้องใช้ในโรงงาน นี้สำหรับปี ๑ คิดเป็นราคา
๑๐๐๐๐ บาท ซึ่งจะต้องยืมไว้เป็นทุนอีก เครื่องจักร เครื่อง
มือ สำหรับใช้ สอย ก็ ย่อม จะ สัก หรือ เป็น ขรรพณา จำ จะต้อง
ซื้อ มา ใหม่ หรือ ซ่อมแซม ขึ้น บาง อย่าง ก็ จะต้อง ทั้ง เพราะ
ใช้ ไม่ได้ อีกต่อไป จำจะต้องมีเงินก้อนหนึ่งอีกค่าต่างไว้ สำหรับ
ความสัก หรือ เพื่อให้ สะทก ค่าว่าเงินก้อนนี้สำหรับความ
สัก หรือ ในปีหนึ่ง คิดเป็น ราคา ๕๐๐๐ บาท ทั้งนี้ จะ เห็น ว่า
จะต้อง ยืม เงิน ๑๐๐๐๐ บาทไว้ เป็น ทุน หมุนเวียนต่อไป อีก สำหรับ
ปี หน้า และ ๕๐๐๐ บาท สำหรับ ทุน ประจำ ยังมีเงินคง
เหลือ อีก ๓๕๐๐๐ บาท ซึ่ง เป็นเงิน ที่จะ แยกจ่าย แบ่งปัน ให้แก่
ผู้ที่มีส่วนทำขึ้น ตามเรื่องที่มีเงิน ๕๐๐๐๐ บาท ได้ ชื่อว่า ผลประโยชน์
รวม ยังมีได้ คิด หัก ค่าต่าง ๆ ออก และ ๓๕๐๐๐ บาท คือ
ผล ประโยชน์แท้ คิด หัก ค่าต่าง ๆ ออก หมก แล้ว

ผลประโยชน์รวม

ที่ ทำขึ้น ยังไม่ได้ หัก ค่าต่าง ๆ ออก

ทุน ที่ จะต้อง ยืมไว้ สำหรับ ทุน หมุนเวียน และ ทุน ประจำ	ผลประโยชน์แท้ ที่ ทำ ขึ้น หัก ค่าต่าง ๆ ออก หมก แล้ว
--	--

ว่าด้วยการ แจกจ่าย หรือ แบ่งปัน ผล ประโยชน์ ๑๔๑

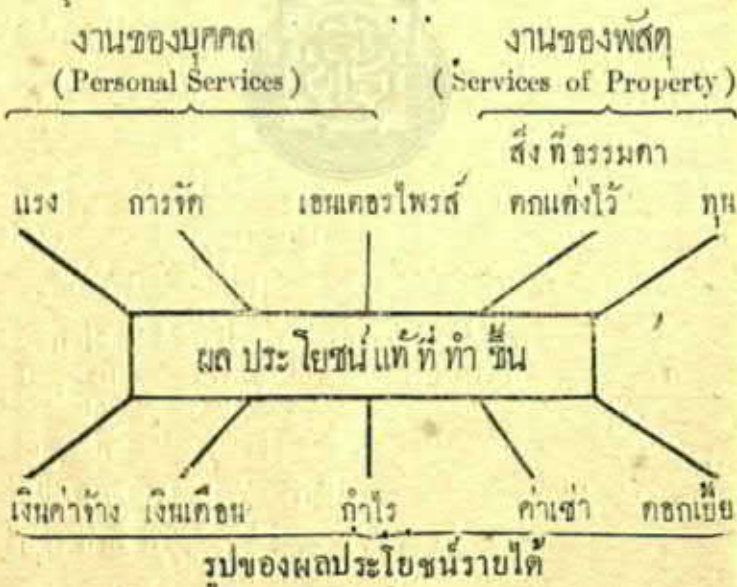
จะ รวม ยอด ตอบ ขัณฑ์ นี้ไว้ว่า จำนวนที่จะแจกจ่าย
ให้เป็นผลประโยชน์ รายได้ ของผู้ที่ได้ทำขึ้น ทั้ง หมก
คือ ผลประโยชน์ แท้ที่ใดทำขึ้น คือ หัก ค่า อะไร ต่าง ๆ ออก
หมก แล้ว จาก การ งาน นั้น.

(๒) คำ ตอบ ขัณฑ์ ข้อ สอง คือ ผู้ที่มีส่วน จะได้รับ
ผล ประโยชน์ แท้ที่นี้ คือ ผู้ที่ได้ ออกแรง ทำให้ ผล ประโยชน์ นั้น
ยัง เกิด ขึ้น.

ยัง มีความ เห็น ต่าง ๆ กัน ไปอีก บ้าง ก็ คิด ว่า พวก ที่
ควร ได้รับ ส่วน แบ่ง คือ พวก ที่ เห็น ว่า ทำงาน นั้น จริง ๆ จะ เห็น
งาน ใน ที่ ทำ การ ไม่ ว่าง งาน หรือ ใน นา ก็ ตาม เห็น ว่า เห็น
พวก ที่ ได้ ช่วย เหลือ ให้ ผล ประโยชน์ นั้น ยัง เกิด ขึ้น ทั้ง นั้น บ้าง
ก็ คิด ว่า พวก ที่ ได้ ช่วย เหลือ ทาง อื่น เช่น พวก ออก ขัณฑ์
ความ คิด ต่าง ๆ พวก ที่ ออก ทน พวก ที่ ได้ เข้า ที่ ทาง โรง เรือน
เห็น ต้น ก็ เห็น ผู้ ที่ จะ ได้รับ ส่วน แบ่ง ผล ประโยชน์ นั้น เหมือน กัน
แต่ ถ้า หวน นึก ถึง เรื่อง ที่ กล่าว ใน บทที่ ๔ เรื่อง “การ ออกแรง
ให้ ยัง เกิด ผล ต้อง มี เครื่อง ประกอบ” จะ เห็น ได้ ว่า พวก ที่ ทำ
ให้มี เครื่อง ประกอบ ของ การ ออกแรง เป็น พวก ที่ ได้ ช่วย เหลือ
ใน การ ที่ ทำให้ เกิด ขึ้น มี ขึ้น จริง ๆ ก็ ควร ให้ พวก นั้น มี ส่วน แบ่ง
ทั้ง นั้น ผล ประโยชน์ ราย ได้ จาก การ งาน อะไร ทั้ง หมก ย่อม
เนื่อง มา จาก การ งาน (Service) ของ บุคคล ที่ ได้ กระทำ ไป ทั้ง นั้น.

อะไรบ้างที่การ ออกแรงให้ยังเกิดผลต้องการ? มีอยู่
 ห้า อย่าง คือ เนื่อง จาก มนุษย์ ๓ อย่าง ได้แก่ แรง (Labour)
 การ จัก และ ความ อดริ่หรือรื้อ (Enterprise) และ เนื่อง
 จากอุปการะภายนอก ๒ อย่าง คือ สิ่ง ที่ธรรมชาติสร้างมา
 ให้ และ ทุน เช่น ตัวอย่าง ในบริษัท รมใหญ่ๆ ในสมัยนี้
 จะเห็นว่า การงานในบริษัท นั้น สำเร็จได้ ด้วย ผู้จ้าง ลูกจ้าง
 ผู้มีหุ้น เจ้าของ ที่ เป็นต้น.

งาน (Service) ถัด ผล ประโยชน์ที่รายได้ เกี่ยวกัน
 เป็นคู่ ทั้ง จะ แสดงได้ ด้วย แผน ที่ ต่อไปนี้

ว่า ด้วย การ แยก จ่าย หรือ แบ่ง มี ผล ประโยชน์ ๑๔๓

(๓) นักปราชญ์ทางเศรษฐวิทยาเก่า ๆ มีความเห็นใน

ปัญหา การ แยก จ่าย นี้ผิด กับ นักปราชญ์ สมัย นี้ มาก.

ความเห็น อย่างเก่า คือ ควรแบ่งผลประโยชน์ที่ประเทศ
ได้ จาก การ ทำ ชน สร้าง ชน ใน ปี หนึ่ง ให้แก่ พวก ที่ สร้าง ชน
ทำ ชน ส่วนหนึ่งสำหรับเจ้าของพื้นที่ อีกส่วนหนึ่งสำหรับคนงาน
ที่ได้ออกแรงไป และอีกส่วนหนึ่งสำหรับเจ้าของทุน. อาจารย์
อาทิมสมิขกล่าวว่า ผล ที่ได้รับทั้งหมด “ ต้อง แบ่งให้แก่มน
ต่าง ๆ ทั่วไป ” และท่านอาจารย์ ยอนส์เวิร์ทมิลล์ ก็เขียนไว้ว่า
ผลที่ได้รับทั้งหมดนั้น “ จะแบ่งส่วนให้แก่มนต่าง ๆ ของไทย
ไม่ต้อง มีใครไม่พอใจ ” . แต่คำอธิบายทั้งสองนี้ยังนับว่าไม่พอ
ใช้ได้เลย ในสมัยนี้เห็นว่าผลประโยชน์แท้ที่ได้รับนั้น ต้อง
แบ่งไปให้แก่ผู้ ที่ได้กระทำ ชน สร้าง ชน จริง ๆ ผลรวมของผล
ประโยชน์แท้เหล่านี้แหละ คือจำนวนที่เรานำมาให้เขียน
ไว้ของชนในประเทศนั้น และเขียนจำนวนรวมของรายได้ทั้งตลาด
ด้วย เราหาจำนวนรวมของรายได้ ในหมู่คนชนชั้นหนึ่งจะเกิดได้
ทั้งสิ้น คำนวณหา รายได้ (ค่าจ้าง) ของพวกคนงาน ถ้านำ
รายได้ ของ คน จำพวกนี้ทั้งหมด มาผสม กัน เข้า เท่านั้น แต่
ไม่ควรลืมว่า การ แยก จ่าย จริง ๆ ที่เกิดขึ้น ก็คือ การ แบ่ง
ระหว่างชนในคณรงานนั้น ซึ่งทำให้ผลยังเกิดขึ้นโดยรวมแรง

กันทำ หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งว่า การแจกจ่าย คือ การ
 คัดกันกำหนด รายได้ ของเอกชนไม่ใช่ของ พวก หรือ คณะ

ได้กล่าวมาแล้วว่า ผลประโยชน์แท้ที่ ทำขึ้นโดย
 แรงของหมู่ หรือ คณะ คือ จำนวนที่ จะต้อง แบ่งไปให้เอกชน
 คนงานต่าง ๆ ในงานนั้น แต่อย่าเข้าใจว่า เมื่อ สหียุค จะ
 ให้แจกจ่าย เข้มข้น ไปได้ สำหรับ แรง ที่ ได้ ออก ไป ตลอดปี นั้น
 คน ทำ ของ ขึ้น ขยาย ของไป และ ต้อง ใช้ ของ นั้น ทุกวัน หรือ ทุก
 สัปดาห์ ทุกเดือน มิใช่ ว่า เมื่อ สหียุค ไปแล้ว จะมี ของ ที่ ทำ ขึ้น
 ปรากฏว่า มากกว่า จำนวนเดิม ก็หา มิได้ ใน ระหว่าง ปี นั้น
 คนใน ประเทศหนึ่ง ก็ ได้ ใช้ ของ ที่ ทำ ขึ้น สร้าง ขึ้น เปลืองไป เท่า
 กับ ที่ ทำ ขึ้น เหมือน กัน บาง คน ก็ ได้ รับ ผล ประโยชน์ รายได้
 เข้ม รายวัน บ้าง ก็ เข้ม ราย สัปดาห์ ราย เดือน ราย ปี
 บาง คน ต้อง ใช้ รายได้ นั้น ทุกวัน เพื่อให้ ความ ต้อง การ ของ
 เขา สำเร็จ และ เพื่อ จะ ได้ มี แรง ทำให้ ผล ยัง เกิด ขึ้น อีก

อา พวก ได้ ว่า วิถี แจกจ่าย แบ่งปัน คือ ผู้ที่ ตั้ง
 การ งาน ขึ้น เข้ม ผู้จ่าย ก่อน ที่ จะ ลง มือ ออกแรง ทำงาน
 ผู้ นั้น ได้ คัดไว้ แล้ว ว่า ผล ที่ จะ ได้ รับ สัก เท่าไร และ จะ
 ขยาย วา คา อย่างไร ขยาย ได้ เท่าไร แล้ว อา จะ กำหนด ได้ ว่า
 ผล ประโยชน์ แท้ ที่ จะ ได้ รับ นั้น สัก เท่าไร (โดย ความ ขำขำ)

ว่า ด้วย การ แยก จำ หรือ แบ่ง ขึ้น ผล ประโยชน์นี้ ๑๔๕

และ คู่สมรส การ กำหนด ทั้ง นี้ ไม่ ผู้ จะ พลาด (นัก) ที่อื่น
ไป ก็ จะ ต้อง ตก ลง กับ เจ้า ของ ที่ โรง ร้าน ลูกจ้าง และ เสนอ
ผู้ ให้ ยืม เงิน เข็ม ทุน ระวัง แต่ ที่ จะ ได้ ราย ได้ เหลือ สำหรับ
ตนเอง (ค่า บ่วย การ ใน การ จัด) * เมื่อ ใช้ หัสน์ ต่าง ๆ
เสร็จ แล้ว ทั้ง นี้ จะ เห็น ได้ ว่า

(๑) การ แยก จำ อาศัย ผล ที่ ประมาด ไว้ ว่า จะ ได้ คือ
ผล ที่ จะ ได้ จาก แรง ที่ ออก ไป เท่านั้น

(๒) ราย ได้ ที่ แยก จำ ไป ไม่ ได้ แยก จำ ครั้ง เดียวหมด
แยก เป็น ราย วัน ราย สัปดาห์ ราย เดือน หรือ ราย ปี ไม่
จำ เป็น ต้อง คอย ราย ได้ แต่ เมื่อ สิ้น ปี

การ แยก จำ ราย ได้ ใน งาน ชะนิค ที่ เรียกว่า เฮนเตอร์ ไฟรส์
นี้ ไม่ มี กำหนด ทั้ง งาน อื่น ๆ ผู้ จัด การ ใน งาน ชะนิค นี้ ไม่ ได้
รับ เงิน เดือน ประจำ ถ้า ปี ไหน กำไร งาม มาก ผู้ ที่ มี ส่วน ใน
การ ออก แรง สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น ก็ จะ ได้ รับ ผล ประโยชน์ มาก
ถ้า ปี ไหน ขาด ทุน จำนวน ที่ ขาด อยู่ เท่าไร ก็ ตก หัก แก่ ผู้ ที่ มี
ส่วน จะ ได้ รับ ผล ประโยชน์ มาก เมื่อ คราว กำไร งาม

* ใน บริษัท รม ไชย ๗ ผู้ จัด การ มัก เป็น ผู้ ที่ ได้ รับ เงิน เดือน
เป็น จำนวน ประจำ หรือ จำ กั อยู่ เสมอ.

รายได้ที่ผู้จัดการ สัญญาว่า จะได้ก็เท่ากับรางวัล
สำหรับงาน (Service) ที่ได้กระทำไป งาน (Service)
มีราคาตลาดเหมือนกับสัมภาระต่างๆ และราคานี้กำหนด
ได้โดยแรงสองแรงคือ ก็มานต์ กับ สัฟไฟล. กับที่
ก็มานต์ กับ สัฟไฟล. นี้ใช้กันบ่อย ๆ เมื่อพูดถึงที่ดิน งาน
ทุน หรือ ความสามารถในการงานใด ๆ ผู้จัดการไม่ใช่
ผู้ที่กำหนดราคาของงานใด ๆ แต่เขามี กำหนดราคา
อย่างมาก เหมือน กับผู้ซื้อเหมือน กัน เขา จะไม่ยอมว่า
จ้างใคร มา รับผิดชอบเขาเลย ถ้าเขา ต้อง เสีย ค่าจ้างเกิน
กว่า กำหนด อย่าง มาก ของเขา แล้ว . ผู้ที่ จะ มา รับผิดชอบ
เหมือน กับ คน ขาย ย่อม มี กำหนด ราคา อย่าง น้อย ถ้าไม่ได้
ค่าจ้าง อย่าง น้อย ตามที่ กำหนด มา แล้ว ก็ จะไม่รับจ้าง เลย
ระหว่าง กำหนด ราคา อย่าง น้อย อย่าง มาก ๒ อย่าง นี้แหละ
งานชนิดใด จะ มี ราคา กำหนดได้ ย่อม แล้วแต่ก็มานต์ กับ
สัฟไฟล. ในเวลา นั้น

ยังมี รายได้ อีก อย่าง หนึ่ง ซึ่ง เห็นว่า แปลก ก็ได้ คือ
รายได้ หรือ ผล ประโยชน์ ที่ได้ รับเนื่อง มา จาก หลาย ทาง เช่น
เกี่ยวข้องกับ แรง ที่ จะ ทำให้ยังเกิดผล ก็ ย่อมมี อยู่ หลาย ทาง คือ
จะเป็น แรง ของ เขกชน ก็ได้ หรือ เป็น แรง ของ หลาย คน รวม

ว่าด้วย การ แยก จำ หรือ แบ่ง ขึ้น ผล ประโยชน์ ๑๔๗

กัน ก็ได้ ผล ประโยชน์ ที่ เอกชน ะได้ ด้ว เป็น ผล ประโยชน์
ที่ คน ทำ โดย ลำพัง หรือ โดย อาศัย หมู่ อาศัย คณะ ก็ได้

ที่ ริง ผล ประโยชน์ รายได้ ของ เอกชน ซึ่ง ทำ โดย
ลำพัง ตน เอง นั้น เนื่อง มา จาก หลาย ทาง แต่ ยาก ที่ จะ แยก ได้
ด้ว อย่าง ที่ ดี ที่ สุด ก็ คือ ชาว นา (ตอน ต้น บท นี้) ทำ
นา คน เกียว ได้ ด้ว ผล ประโยชน์ คน เกียว ไม่ ต้อง แยก จำ ไป
ให้ ใคร แต่ เมื่อ นึก ถึง ว่า ชาว นา ผู้ นี้ ต้อง มี นา ต้อง มี ทุน
ต้อง มี แรง ต้อง มี ความ กระเสือก กระสน กระตือ วัช วัน ทำ
ก็ จะ เห็น ได้ ว่า ผล ประโยชน์ รายได้ ของ เขา เนื่อง มา จาก ๔ อย่าง
คือ ค่าเช่า คอก เบี้ย ค่าจ้าง และ กำไร แม้ แต่ จะ แยก
ให้ ชัด เจน ไม่ ได้ ก็ ก็ ว่า เนื่อง มา จาก ค่าเช่า เท่าไร ค่าจ้าง
เท่าไร คอก เบี้ย เท่าไร และ กำไร เท่าไร

เมื่อ หวน กลับ ไป พุ่ ถึง ผล ประโยชน์ รายได้ ทาง พหุ ชัย กรรม
อีก จะ เห็น ได้ ง่าย เหมือน กัน ว่า รายได้ ของ เอกชน ใน ทาง
พหุ ชัย กรรม ก็ เนื่อง มา จาก หลาย อย่าง เหมือน กัน เช่น ชาว
ร้าน เป็น ด้ว อย่าง นอก จาก แรง ที่ เขา ได้ ออก ไป และ การ จัก
ที่ เขา ได้ จัก ขึ้น เขา ยัง ต้อง ทำ งาน และ ลง ทุน อีก รายได้
ที่ เขา ได้ ด้ว ก็ คือ คอก เบี้ย + กำไร + เงิน เดือน หรือ เงิน
ค่าจ้าง. แต่ จะ แยก ได้ ชัด ที่ เกียว ว่า สิ่ง นั้น เท่าไร สิ่ง

เท่าไร ก็ยากเหมือนกัน

รายได้หรือผลประโยชน์ของเอกชน ย่อม ประกอบไปด้วย องค์ใดขององค์หนึ่งขององค์ที่ ๕ คือ เงินค่าจ้าง เงินเดือน ค่าเช่า และ ดอกเบี้ย หรือบางทีรายได้ก็เนื่องมาจาก องค์เหล่านี้ตั้งแต่ ๓ อย่างขึ้นไป จะเป็นเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าเช่า ดอกเบี้ย หรือ ค่าเช่าที่ดิน ย่อมนับว่าเป็นรางวัลของงาน ชนิดหนึ่ง สำหรับฐานะ แห่งหนึ่ง และเวลาหนึ่ง และทั้งมีราคาตลาดด้วย

ได้กล่าวถึงเรื่อง การแจกจ่าย มาพอเป็นสังเขปแล้ว แต่ข้อสำคัญๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึงยังมีอีกมาก จะพยายามกล่าวต่อไปในบทหน้า

บทที่ ๑๑

ค่าเช่า

ศัพท์ค่าเช่านี้เป็นศัพท์สามัญใช้กัน ชั่วเสมอ แต่ถ้าจะพิจารณาถึงความหมายของคำ 'ค่าเช่า' แล้ว ก็ยังมีข้อสงสัยอยู่บ้าง. คำภาษาสามัญจะแปลคำ 'ค่าเช่า' ว่า "จำนวนเงินที่ผู้เช่าได้แก่เจ้าของที่ดินหรือโรงเรือนร้านที่ตนเช่า" ก็ได้.

ถ้าพิจารณาที่จะเห็นข้อสำคัญเกี่ยวกับ คำเช่า ๒ ข้อ คือ—

- (๑) คำเช่าที่ดินหรือคำเช่าโรงเรือน ร้านใช้เหมือนกัน
- (๒) มีความเกี่ยวข้อง ระหว่าง ผู้เช่า และ ผู้ให้เช่า.

แต่ นักปราชญ์ทางเศรษฐวิทยา แปลคำ 'คำเช่า' แปลกออกไปอีก

ขั้นต้น ท่านจักว่า คำเช่าเกี่ยวกับของ ที่ สภาพธรรม สร้างไว้ได้ และ หมายความว่า เป็นผล ประโยชน์ ที่เกิด จาก การใช้ สิ่งของ ซึ่ง สภาพธรรม ตกแต่ง ไว้ ได้ มี ประโยชน์ขึ้น เช่น บ่อแร่, แร่งน้ำ, ฯลฯ พวก เศรษฐวิทย์ อังกฤษ มัก หมายความว่า กิ่งนี้ เช่น ท่านอาจารย์เฮมาแซล กล่าวไว้ ใน สมุท "อีคอนอมิกส์ ออฟฟิสิกส์" ว่า "ผล ประโยชน์ ที่ได้ จาก ความ เป็นเจ้าของ ของ พื้นดิน หรือ ของ ที่ สภาพธรรม ตกแต่งไว้ ก็คือ คำเช่า นั่นเอง" แต่ พวก เศรษฐวิทย์ ของชาติอื่น ๆ กล่าว คลุม ถึง การใช้ ทรัพย์สิน สมบัติ ที่มี รูปอย่างอื่น นอก จาก พื้นดิน หรือ ของ ที่ สภาพธรรม ตกแต่งไว้ด้วย. พวก อังกฤษ จะไม่ จักว่า เงิน ที่ใช้ สำหรับเช่า เรือ โรงเรือน เป็น คำเช่า ทั้งหมด จะ แบ่ง เงินนั้น ออกเป็น สอง แฉก แฉก หนึ่ง เป็น คำเช่า สำหรับ ที่ดิน ที่โรง เรือน ร้าน นั้น ตั้งอยู่ อีก แฉก หนึ่ง สำหรับทุน ของ ผู้สร้าง ที่ได้ ออกสร้าง เรือ โรงเรือน นั้น ขึ้น ซึ่ง จะ จักเป็น 'คอกเบี้ย' ไม่เสีย,

ชั้นหลัง การ ที่มี สิ่ง ที่ สภาพธรรม ตก แต่งไว้ เป็น สิทธิ
ของ คน อาจ นำ มา ซึ่ง ผล ประโยชน์ ได้ สอง ทาง คือ :-

(๑) ทำ สิ่ง นั้น ให้ มี ประโยชน์ ขึ้น โดย พลละ คนละ เช่น
ทำ หรือ สร้าง อะไร ขึ้น แล้ว นำ สิ่ง นั้น ไป ขาย

(๒) ให้ เขา เข้า แล้ว เก็บ ค่า เข้า เป็น ราย ปี หรือ ราย เดือน
ตาม ที่ กล่าว มา นี้ จะ เห็น ได้ ว่า เมื่อ เข้า ของ ของ สิ่ง ที่ สภาพ
ธรรม ตก แต่งไว้ ทำ เสียเอง (หมายความว่า ไม่ได้ ให้ คน อื่น
เช่า) ค่า เข้า ก็ ยัง คง มี อยู่ อย่าง นั้นเอง.

เพื่อ จะ ได้ เข้าใจ ธรรม ชาติ (Nature) และ กำหนด
(Measurement) ของ ค่า เข้า ให้ แน่ชัด แข็งแรง จะ ขอ กล่าว ถึง
แค่ สิ่ง ที่ สภาพ ธรรม ได้ ตก แต่งไว้ ซึ่ง จะ เห็น ได้ ง่าย ที่ สุด คือ
'พื้นดิน' และ ประโยชน์ ของ พื้นดิน สำหรับ การ กสิกรรม

เมื่อ กล่าว มา ถึง เพียง นี้ แล้ว จะ คง ข้อ สำคัญ ต่าง ๆ
เกี่ยว กับ ค่า เข้า ได้ ดัง นี้ :-

- (๑) ค่า เข้า เป็น ผล ประโยชน์ แท้ ที่ ทำ ขึ้น (Net Product)
- (๒) ค่า เข้า เนื่อง มา จาก การใช้ พื้นดิน ได้ ยัง เกิด ผล
- (๓) ค่า เข้า เป็น เครื่อง คอย แทน งาน (Service) ของ
เจ้าของ ที่.

ผล ประโยชน์แท้ ของ ภาวแห่ง หนึ่ง แห่งใดเกิด จาก

(๑) วัสดุ และ สถานที่ ตั้งของ พื้น ที่นั้น

(๒) การใช้ทุน

(๓) แรงงาน (Labour)

(๔) ความฉลาดไหวพริบ และความกระตือรือร้นของ

ผู้ทำ. ได้กล่าวมาแล้วว่า การ มีสิ่ง ของ ซึ่ง ขวมนาคก
ต่างไว้เป็น สิทธิบ่อมน้ำ มาซึ่ง ผล ประโยชน์ได้ ๒ ทาง คือ

(๑) เพาะ ปลูก ในที่นั้น

(๒) ให้เช่า ที่นั้น

นี้จะเห็นได้ว่า ค่าเช่าของ ๒ ทางนี้ต่างกัน

(ก) ผล ประโยชน์ที่ได้ จากการ เพาะปลูกขึ้นเองได้ชื่อ
ว่า 'ค่าเช่าจริง' (Economic Rent). ผล ประโยชน์นี้ก็คือ
รายได้แท้ที่เหลือ จากการ หักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการ เพาะปลูก
ออกแล้ว ค่าเช่าชนิดนี้เป็นเครื่องวัด หรือกำหนด ค่าของ
พืชผลที่ได้รับจริง ๆ เมื่อหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับการ
เพาะ ปลูกขึ้นเสร็จแล้ว.

(ข) ค่าเช่าที่ผู้เช่าให้แก่ผู้ให้เช่าเรียกว่า 'ค่าเช่าที่ตั้ง
ขึ้น' (Contract Rent) ค่าเช่าชนิดนี้คือ ค่าเช่าที่ผู้เช่า
กับผู้ให้เช่าได้ สัญญาตกลงกันเป็นเงินเท่านั้นเท่านั้นแล้ว เมื่อ

มีผู้เช่าทำ ผู้เช่าเบรผู้ได้รับผลประโยชน์ที่เหลือจากการใช้สอยต่าง ๆ หรือจัดว่าเป็นผู้ได้รับค่าเช่าจริงเองก็ได้. แต่ผู้เช่าที่ได้ตกลงยอมให้ค่าเช่าแก่เจ้าของเป็นจำนวนไม่เกินกว่า 'ค่าเช่าจริง' แล้ว จำนวนเงินที่ผู้เช่าได้แก่ผู้ให้เช่า ก็คือราคาของผลประโยชน์ที่ผู้เช่าคาดว่าจะได้คืนเอง. ราคานี้ต้องอาศัยแรง ๒ แรง คือ 'ปริมาณ' กับ 'สัฟไฟต์' ซึ่งได้กล่าวมาแล้วในบทก่อน ๆ. เหมือนกับราคาของรวมกันทั้งหลาย.

ค่าเช่าจริง (Economic Rent)

เพื่อให้เข้าใจความหมายของ "ค่าเช่าจริง" ที่ขึ้นชอยกตัวอย่างง่าย ๆ มาให้เห็นดังต่อไปนี้.

ถ้าวามีนาอยู่ ๓ แปลง ให้ชื่อว่า แปลง ก, แปลง ข และ แปลง ค จะจัดเป็นนาที่ให้เขาเช่าหรือเจ้าของทำเองก็ตาม เพราะว่าผลที่ได้รับคงเหมือนกัน. สมมุติว่าพืชผลของนาทั้ง ๓ นี้ ก็เป็นเงินได้ ๑๐๐๐ บาท ๘๐๐ บาท ๖๐๐ บาท ตามลำดับ และรายจ่ายในการทำนาทั้ง ๓ นี้ เป็นเงิน ๘๕๐ บาท ๗๐๐ บาท ๕๕๐ บาท ตามลำดับเหมือนกัน จะเห็นว่า นาแปลง ก ได้ 'ค่าเช่าจริง' ๑๕๐, แปลง ข ได้ ๑๐๐ และแปลง ค ได้ ๕๐. ถ้าตามตารางเปรียบเทียบ จะเห็นดังนี้

	แปลง ก	แปลง ข	แปลง ค	
พืชผล ที่ขายได้	๑๐๐๐	๔๐๐	๒๐๐	บาท
รายจ่าย สำหรับการทำ	๒๐๐	๔๒๕	๒๕๐	"
ค่าส่งไปขาย	๕๐	๗๕	๖๐	"
ผลประโยชน์ของผู้ทำ	๒๐๐	๒๐๐	๒๐๐	"
รวม ค่าใช้จ่าย ทั้งหมด				
ในการทำ	๔๕๐	๗๐๐	๕๕๐	"
คง เหลือกำไร แท้หรือ				
ค่าเช่า รัง	๑๕๐	๑๐๐	๕๐	"

๑. ผู้ทำในที่มีมากมาย ความถึงหัวน้ำ แต่มีที่ดินไม่ใหญ่ เพราะฉนั้น ผู้ทำหัวน้ำ

ถ้าจำนวนที่ ทำขึ้น เท่ากัน ทุกแห่ง และ ค่าใช้ สอย,
ราคาของที่ ทำขึ้น ฯลฯ เหมือนกัน สมมติ การ คิด 'ค่าเช่า
จริง' ก็ไม่ใช่เป็น การ ขายเลย. ความ จริงหา เป็นเช่น นั้น
ไม่ พืชผลที่ ได้ ย่อม ต่าง กัน ราคา ที่ ขายได้ ก็ ย่อม ต่าง
กัน ด้วย

พืชผล ของ ญาติ หลาน แปร ต่าง กัน เพราะ

- (๑) ความ ผลาก ไหว พริบ ของ ผู้ ทำ ไม่ เหมือน กัน
- (๒) ดิน พืช ฤดูกาล ก็ ย่อม ต่าง กัน

ส่วน ราคา ไม่ เหมือน กัน ก็ เพราะ ราคา ที่ ขาย ใน ตลาด บาง
แห่ง ก็ ค่า บาง แห่ง ก็ สูง และ ย่อม ขึ้น ๆ ลง ๆ ได้.

บางปี ทำ ได้ ผล มาก บางปี ได้ น้อย บางปี มี กำไร แท้
มาก บางปี ไม่มี เลย ทั้ง นี้ เรา จะ ลง ความ เห็น เดียว ที่ เกี่ยว ว่า
ค่าเช่าจริง บางปี มี มาก บางปี มี น้อย หรือ ไม่มี เลย ทั้ง นี้
หรือ? ไม่ได้. เพราะ จำนวน รายจ่าย ใน การ ทำ กับ ค่าส่ง ไป ขาย
เท่านั้น จะ ไม่ เกิน จำนวน เงิน ที่ ขาย พืชผล ได้ คือ เมื่อ หัก รายจ่าย
ใน การ ทำ กับ ค่าส่ง ขาย อย่าง นี้ออก แล้ว อย่างไร ก็ ที่ ยัง
คง มี เหลือ เป็น ประโยชน์ ของ ผู้ ทำ ย่าง ส่วน ประโยชน์ ของ ผู้
ทำ นี้ ก็ ต้อง แยก แล้ว แก่ ตัว ผู้ ทำ เอง ถ้า ผู้ ทำ ทำ ก็ ก็ ควร ที่ ราคา
ตนเอง มาก ๆ ได้ ถ้า ผู้ ทำ ไม่ ก็ ก็ มี ราคา น้อย เป็นธรรมดา

จะกำหนดว่า ผู้ทำทุกคนควรมี ราคาคิดเป็นผลประโยชน์เท่ากัน
หมดไม่ได้. ต่างว่าหาแปลง ก เจ้าของทำเอง ส่วนแปลง
ข เป็นนาที่ให้เช่าเช่าทำ ตามตัวอย่างที่ได้ไว้ ได้สมมุติ
ให้ผลประโยชน์ของผู้ทำมีจำนวนเท่ากันหมด คือ คนละ ๒๐๐
จะเห็นได้ว่า ค่าเช่าจริง (Economic Rent) ของนาแปลง
ก คือ ๑๕๐ ของแปลง ข คือ ๑๐๐, แต่ความจริงผู้ทำไม่
ใช่เป็นผู้รับจ้าง จะได้รับผลประโยชน์ทั้งสมมุตินี้หมดไม่
ได้. เมื่อหักการใช้จ่าย ขรรพาคือค่าส่งและค่าใช้จ่ายใน
การทำแล้ว เงินที่เหลืออยู่ยังตกอยู่กับ ๒ แผนก คือ
(๑) ผลประโยชน์ของผู้ทำ (๒) ค่าเช่าจริง. สำหรับ
นาแปลง ก ผลประโยชน์ทั้ง ๒ แผนกตกอยู่กับเจ้าของ
ทั้งหมด เพราะเขาทำนาเอง แต่ส่วนนาแปลง ข มี
เจ้าของนาคนหนึ่งกับผู้ทำอีกคนหนึ่ง ต่างหาก. สำหรับนา
แปลง ก การแบ่ง ๒ แผนกไม่สำคัญอะไร แต่สำหรับนา
แปลง ข สำคัญมาก จะมีการแบ่งตกลงกันได้ก็คือจำนวน
เงินค่าเช่าที่ผู้ทำเช่าทำ ตกลงกำหนดให้แก่ผู้ให้เช่าโดย
สัญญา จำนวนเงินที่เหลือจากค่าเช่าที่ทั้งนี้ก็คือ รางวัล
หรือบำเหน็จสำหรับแรง (Service) ที่ผู้ทำได้ชดเชยขึ้น.

ตามที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่า 'ค่าเช่าจริง' ไม่ใช่ค่า

เช่าที่ผู้เช่าได้แก่ผู้ให้เช่าทั้งที่เช่าใจกัน. ค่าเช่าจริงคือ
เงินเหลือจากการใช้จ่ายในการทำ กับค่าพาหนะขนส่ง และ
ผล ประโยชน์ของผู้ทำ ส่วนเงินที่ผู้เช่าได้แก่เจ้าของที่หรือ
ผู้ให้เช่า นั้นแหละเรียกว่า “ค่าเช่าที่ต้งขึ้น” หรือ
ค่าเช่า ตามที่เช่าใจกัน ทั้งไป จะกำหนดราคาจริงได้เมื่อ
รู้ราคาผล ประโยชน์ของผู้ทำเป็นแน่ นอก แต่อย่างไรก็ดี
อาจคำนวณค่าเช่าจริงได้ใกล้เคียงกับความจริงได้ เพื่อเป็น หลัก
แห่งการ สัญญา ตก ลง ระหว่างผู้เช่ากับผู้ให้เช่าได้

ค่าเช่าที่ต้งขึ้น (Contract Rent)

ถ้า ปราศหาความได้ ส่วนถึงค่าเช่าจริง (Economic
Rent) แล้ว จะ คิดประมาณค่าเช่าที่ต้งขึ้นก็ลำบาก ขย. ถ้า
สังเกตตามที่กล่าวมาแล้วก็ จะเห็นได้ว่า จำนวนที่ผู้เช่ายอม
เสียให้แก่ผู้ให้เช่า ก็คือ ราคาของ ประโยชน์ที่ผู้เช่าจะได้กับ
การสกินหรือสถานที่ต้ง ของที่เช่านั่นเอง เปรียบกับ ราคา
ของ สัมภาระต่าง ๆ ต้องนึกถึงปัญหาของ คิมานท์ (ซึ่ง ักว่า
ผู้ต้องการเช่า) และสัพโพล (ผู้ให้เช่า). จำต้อง พิจารณา
ถึง ปัญหาทั้ง ๒ นี้เสียทีละ อย่าง จึง จะกล่าวได้ว่า “จะ ต้ง
ราคาค่าเช่า (Contract Rent) ได้ อย่างไร ”

ปริมาณ (ความต้องการ) สำหรับพื้นที่ดิน

ต้องนึกถึงความที่กล่าวไว้ในบทที่ ๘ ว่า 'ราคา' กับ 'ปริมาณ' ย่อมเกี่ยวข้องกันเสมอไป. ผู้ทำนาจะยอมเสียค่าเช่าก็เมื่อเขาคิดว่า ถ้าเขาเพาะปลูกแล้ว จะได้ผล

- (๑) คำนวณค่าใช้จ่ายในการเพาะปลูก และ จะได้
- (๒) ผลประโยชน์เป็นรายได้ของตน กับ ทั้ง จะได้
- (๓) พอให้ค่าเช่าที่ตกลงยอมเสียให้แก่ผู้ให้เช่าด้วย.

จำนวนเงินที่ จะได้ พอให้ค่าเช่า (หมายถึง (๓)) นี้ก็คือค่าเช่าจริง (Economic Rent) นั่นเอง ซึ่งจะนับว่าเป็นจำนวนมากที่สุดที่เขาจะยอมได้ได้ หรือ จะเรียกว่าเป็นราคาสูงที่สุด (Maximum) สำหรับเขาผู้เช่าก็ได้. รวมค่าพื้นที่ดินที่ย่อมให้ผลดีกว่าพื้นที่เลว. จำนวนเงินค่าเช่าสูงที่สุดที่ผู้ให้เช่าต่าง ๆ ต้องการ ย่อมต่างกันเป็นธรรมดาเหมือนกัน. ถ้าที่ ทั้ง ของพื้นที่ใกล้กับ ตลาด หรือมี การคมนาคมที่ เจ้าของที่ดินก็ยอมไถ่ค่าเช่า มากขึ้นได้.

ปริมาณ (ความต้องการ) จะมีขึ้น ก็เมื่อหวังกันว่าจะได้ผลตอบแทน จากพื้นที่นี้มาก หรือจะพูดอีก อย่างหนึ่งว่าที่นี้ อุดมมากก็ได้. ที่ไหน ยิ่ง อุดมที่นี้ ก็ยิ่ง มี ผู้ต้องการมาก.

บทที่ ๑๒

เงิน เกือบ และ คำ จำ

ใน จำพวกที่ช่วย กัน ออกแรง ได้ ย้ง เกิดผล บาง คน ก็ ออกแรง โดย ครอง ซึ่ง เห็น ง่าย แต่ บาง พวก ออกแรง ทาง อ้อม ยาก ที่ จะ เห็น ได้ พวก แรก ได้ แก่ คน งาน ต่าง ๆ ทั้ง แต่ ผู้ อำนวย การ จนถึง กุ๊ลิ และ พวก หลัง ได้ แก่ เจ้า ของ พื้นที่ เสรย ผู้ ที่ ได้ ทุน เป็น ต้น.

จะ แบ่ง คน งาน ออก เป็น พวก ๆ ได้ ดัง นี้ :-

- (๑) ผู้ ที่ ฝึก ตั้ง การ งาน ขึ้น
- (๒) คน งาน ขึ้น สูง เช่น ผู้ ฝึก การ แขนง ต่าง ๆ และ หัว หน้า เสมียน ฯลฯ
- (๓) คน งาน มี ฝีมือ
- (๔) คน งาน ไม่ มี ฝีมือ (กุ๊ลิ)

พวก คน งาน เหล่า นี้ ได้รับ ผล ประโยชน์ ซึ่ง เนื่อง มา จาก ราย ได้ แท้ เป็น รูป เงิน เกือบ หรือ คำ จำ บาง ที่ จะ เห็น ความ หมาย ของ คำ เงิน เกือบ และ คำ จำ ไม่ แยก กัน ที่ มาก น้อย แต่ ใน ที่ นี้ ขอ ได้ เข้าใจ ความ หมาย ของ คำ ว่า เงิน เกือบ เป็น เงิน สำหรับ ปี ครึ่ง ปี สาม เกือบ หรือ

อย่าง น้อย เกินหนึ่ง ส่วนความหมายของคำว่า ค่าจ้าง
นี้ คือ เงิน สำหรับเขตเวลา ที่ สั้น กว่า เช่น สำหรับ สัปดาห์
หรือ ราย วัน เงิน สำหรับ เฉพาะ แต่ การ งาน ที่ ทำ ตาม มาก
ตาม น้อย ก็ หมายความว่า เงิน ค่าจ้าง เหมือน กัน

ถ้า คุณ แต่ เดิม ๆ คุณ เหมือน ว่า ผล ประโยชน์ ของ ผู้จ้าง
และ ลูกจ้าง มา คำนวณ กัน ที่ เดียว แต่ ที่ จริง หา เห็น เช่น นั้น
ไม่ ผล ประโยชน์ เป็น เครื่อง คอบแทน แรง ที่ ได้ ออกไป แรง
(Effort) ที่ ออกไป ย่อม ผิด แปร กัน และ เมื่อ แรง ไม่
เหมือน กัน อยู่ แล้ว เครื่อง คอบแทน ก็ ย่อม ต่าง กัน อยู่ เอง

ผลประโยชน์ของผู้ที่ติดตั้งการงานขึ้น

งาน ส่วน ตัว (Private Business) ไม่ เหมือน กับ งาน
ที่ ตั้ง เป็น บริษัท (Joint Stock Company) สำหรับ งาน ชนิด
บริษัท ผู้ ที่ ตั้ง บริษัท ได้รับ ผล ประโยชน์ เป็น ราย ปี มี
กำหนด หรือ บางที ถ้า บริษัท นั้น มี กำไร งาน ก็ พลอย ได้
เป็น พิเศษ อีก ด้วย ส่วน การ งาน ส่วน ตัว ผู้ ที่ ตั้ง ก็ ขึ้น เป็น
เจ้า ของ การ งาน นั้น เอง ยาก ที่ จะ คิด กำหนด ผล ประโยชน์
เป็น ราย ปี หรือ ราย เดือน ให้ แก่ ตน เอง ได้ จึง อยู่ ที่ กล่าว
ว่า ส่วน หนึ่ง ของ ประโยชน์ ที่ งาน นั้น นำ มา ต้อง เป็น
เครื่อง คอบแทน การ ที่ ตั้ง จัด ตั้ง งาน นั้น ขึ้น แต่ ผู้ ที่ ตั้ง

ขึ้น หรือเจ้า ของงานนี้ หากได้รับ ประโยชน์เป็น อัตราเป็น
กำหนดไม่ ต่าง ว่า การ งาน ที่เขาทำไม่ นำผล ประโยชน์มา
ให้ สมกับ คุณ ภูมิ ของเขา เขา คง เลี่ยง ทางงานใหม่ทำ

ในที่สุด จะสรุป ความ ผิด แปลก กัน ของงาน สองอย่างได้ ดังนี้:—

การ คึก คังงานขึ้น เป็นการ ที่ควร จะได้รับ ส่วนแบ่ง
เป็น การ คอย แทน, ผู้ ที่คึก คังงานขึ้นเป็นผู้ จะ นำแรง ต่าง ๆ ให้
เกิดผล ของงาน ส่วนแบ่ง ที่เขา ควรได้ เป็นการ คอย แทน
ก็คือ ผล ที่เกิด ขึ้น ซึ่ง จะ จัด ว่า เนื่อง มา จากแรง (Effort)
ของเขา ก็ได้.

สำหรับ การ ส่วน คัว เป็น การ ยาก ที่ จะ กำหนดให้ แน่
นอนว่า เครื่อง คอย แทน การ คึก คังงานขึ้น มีราคา เท่าไร
แต่ สำหรับงาน ขวัญ ความ สามารถ ของผู้ คึก คังงานขึ้น มี
ราคา อย่าง วัตถุ ต่าง ๆ ที่ ซื้อ ขาย กัน ได้ ตาม ตลาด, หมาย
ความว่า 'ราคา' เครื่อง คอย แทนการ คึก คังงานขึ้น ต้อง
อาศัย ความ ต้อง การ (Demand) จะให้ ผู้ คึก คังงานขึ้น จะ
บริษั และ จำนวน ผู้ ที่มีความ สามารถ จะรับ คึงได้ (Supply)
เงิน เกือบ สำหรับ ท่าน ที่เป็นผู้ คึงงานขึ้นไม่ จำเป็น จะ ต้อง เท่า กับ
ผล ประโยชน์ ที่ท่าน ผู้ นั้น จะ ยินยอม ให้ เกิดขึ้น พอ ก็, อย่างไร ๆ
ก็ ก็ เงิน เกือบ (ปี) ของท่าน ผู้ คึก คังงานขึ้น จะ ต้อง ไม่ เกิน

เงินเค็ชและค่าจ้าง

๑๖๑

กว่าผล ประโยชน์ที่ ท่าน จะ ทำให้ยังเกิด ขึ้น แก่งาน นั้น แต่
โดย มาก มัก น้อย กว่า ผล ประโยชน์ที่ เกิด ขึ้น มาก ที่ เค็ช.

เงินเดือนทั่วไป *

จะ แบ่ง ผล ประโยชน์ ของ ผู้ ที่ ได้รับ เงิน เป็น ราย เค็ช,
สาม เค็ช, ครึ่ง ปี หรือ ปี เช่น ผู้ จัก การ แผลก ต่าง ๆ,
เสมียน ชี้น สูง ๆ, สมุหบัญชี่ ฯลฯ ทั่ว ทั้ง นี้:—

(๑) ผล ประโยชน์ สำหรับ ตำแหน่ง ที่ ต้อง ใช้ วิชา มาก,
ความ ซำหาญ มาก ก็ มัก สูง

(๒) ผล ประโยชน์ สำหรับ ตำแหน่ง รอง ลง มา ซึ่ง ต้อง
การ แด่ ความ รู้ สำคัญ ก็ ย่อม ต่ำ

คน ชะนิค ที่ กล่าว ใน ข้อ (๑) หา ยาก ไทย เหตุ นั้น
ต้อง คิด เงิน เค็ช ได้ แพง

ส่วน บุคคล ชะนิค ที่ กล่าว ใน ข้อ ๒ มี มาก ต่าง ว่า จะ
มี หน้า ที่ ว่าง ลง สัก หน้า ที่ เค็ช จะ มี ผู้ มา ขอ เข้า ทำ ทั้ง ไหล
ไทย เหตุ นี้ เงิน เค็ช จึง ต่ำ.

* เงิน เดือน ใน ที่ นี้ หมายถึง รวม ถึง เงิน ราย ๓ เดือน, ราย
๖ เดือน, ราย ปี ฯลฯ

ค่าจ้างสำหรับคนงานที่มีฝีมือ.

ตั้งแต่ไหนแต่ไร มาแล้ว ค่าจ้างคนงานมักต่ำมาก จนผู้ที่ได้รับค่าจ้างนั้นได้เงินไม่พอใช้ในสิ่งที่จำเป็นก็มี. อย่างสูงก็พอใช้พอกินไปเท่านั้น. นี่เป็นเพราะสามะโนครวั ได้ทวีขึ้นโดยรวดเร็ว คนงานมีมาก ผู้จ้างเล่นตัวได้. ในประเทศอังกฤษ เกิดมี สมาคมคนงาน (Trades Union) คอยระวังดูแลไม่ให้ค่าจ้างทำงานต่ำกว่าสมควร. การที่ ทั้งสมาคมนี้ขึ้น นี้ว่าได้ผลสำเร็จทั้ง ประสงค์ กล่าวคือ คนงานได้รับค่าจ้างที่สูงกว่าแต่ก่อน. ที่ข้างแห่งผู้จ้างกับ ลูกจ้างไม่ต้องตกลงเรื่องค่าจ้างกันเลย สมาคมนี้เห็นผู้ คัก ถ้าคนใดให้ทั้ง สั้น.

ค่าจ้างสำหรับคนงานที่ไม่มีฝีมือ (กฏ)

สมาคมคนงานที่กล่าวข้างบนไม่ได้เอาใจใส่ในเรื่องค่าจ้างสำหรับคนงานที่ไม่มีฝีมือ จนเวลาได้ล่วงมาอีกนาน. ถึงแม้ว่าสมาคมนี้ได้ สอดส่อง ตลอดถึงคนงานทุกชนชั้นแล้ว ก็ดี. ค่าจ้างสำหรับกฏก็ยังต่ำอยู่ เพราะว่าใคร ๆ ที่มี แรงกายแล้วเป็นกฏได้ทั้ง สั้น ไม่จำเป็นต้อง หัก ต้องฝึกฝน อะไรเลย. ยิ่งที่ใดไม่มีสมาคมคนงาน พวกที่ไม่มีฝีมือ ต้องยอมรับค่าจ้างตามแต่จะได้ เพราะจำนวนของพวก

ชีวิตที่มีมากมายนัก ไม่มีงานทำเลยก็ จะ ออก ขาย,

เครื่องตอบแทนงานที่^๔ทำ

การ ที่ จะ กำหนดค่าจ้างต่าง ๆ นั้นแหละ เป็นปัญหาที่ จะ
 ต้องใคร่ครวญให้ดีด้วย. ค่าจ้างคือเครื่อง ตอบแทนงาน
 (Service) ที่กระทำ. งานที่ กระทำนั้นมีราคาเหมือนของใน
 ตลาด. จะ กำหนด ราคา มาก น้อยเท่าใดแล้วแต่ ที่มาก
 กับ สัพพโล. ถ้ามีคณงานมากแต่ผู้จ้างน้อย ค่าจ้างก็ถูก
 ถ้ามีคณจ้าง มากคณงาน น้อย ค่าจ้างก็แพง.

ปริมาณสำหรับงาน

ปริมาณ (ความ คั่งกร) แรง สำหรับทำงานจะเปรียบ
 กับ ความ คั่งกร การ สัมภาระต่าง ๆ ก็ได้. ผู้จ้าง คั่งกร คน
 งานก็เพราะว่า เขาหวัง จะได้ความพอใจหรือรับผล ประโยชน์
 จากกิจที่กระทำนั้น. ผู้จ้างจะจ้าง คณงานได้ มากน้อยเท่าใด
 ต้อง แล้วแต่ความ ถูก แพง ของ ค่าจ้าง นั้น. ถ้า ถูก จ้าง ต้อง
 การ ค่าจ้าง มากกว่าประโยชน์ที่ตน จะ ทำได้ ผู้จ้าง ก็ จะไม่
 จ้างเขาทำ ทั้งนี้จึง กล่าวได้ว่า ปริมาณสำหรับงาน หรือ
 ผู้จ้าง จะ คั่งกร คนงานเท่าใด ต้อง แล้วแต่ราคา ค่าจ้าง
 ที่ถูกงาน จะ คิด เขา. และ (กล่าวได้เหมือนกัน กับในข้อ

Theory of Value) 'เมื่อพูดถึง 'ปริมาณ' สำหรับงาน' แล้ว
ก็ต้องคิดถึงราคา สำหรับงานนั้นด้วย. 'ปริมาณ' สำหรับงาน'
กับ 'ราคา' สำหรับงาน' เป็นคู่กันเสมอไป.

ถ้าหักค่าจ้างของคนงาน ออกเสีย จากประโยชน์ที่คนงาน
นั้น ทำให้แล้ว เหลือเท่าใดเป็นผล ของผู้จ้าง ที่ จะได้รับ เนื่อง
จาก การ ที่ จ้าง คนงาน นั้น มา, จะบอกอุปาทาน^๕ ให้เห็นได้
ดังนี้:—

ผล ประโยชน์^๕แท้ที่ ได้รับเนื่อง จาก การ จ้าง

คนงาน ๒๐๑ คน = ๒๕,๑๑๐ บาท

ผล ประโยชน์^๕แท้ที่ ได้รับ เนื่อง จาก การ จ้าง

คนงาน ๒๐๐ คน = ๒๕,๐๐๐ ..

ผล ประโยชน์^๕เพิ่ม^๕ขึ้น ... = ๑๑๐ ..

ค่าจ้าง = ๑๐๐ ..

ประโยชน์ของการจ้างคน ๒๐๑ คน .

เพิ่ม^๕ขึ้น^๕อีก = ๑๐ ..

จะกล่าวได้ว่า ผู้จ้างจะ คง จ้าง คนงานเพิ่ม^๕ขึ้นเรื่อยไป
ถ้าผล ประโยชน์^๕ของ การ ที่ จ้าง มา นั้น มี ทวิ^๕คูณเสมอ. คนงาน
คนสุดท้าย ที่ผู้จ้าง จะ จ้าง คือ 'คนที่ จะ นำ ประโยชน์^๕ มาได้

เท่า ๆ กับเงินค่าจ้างที่เขา จะได้รับ หมายความว่าไม่ได้ทำให้
ให้การทำงานนี้มีผลประโยชน์นอกชั้นอีกเลย. คนงานคน
นี้จะเป็นผู้ที่ อยู่ริม 'เขตต์ของ คนงาน' (Marginal labourer)
ซึ่ง หมายความว่า ผู้จ้างยังลังเลใจไม่แน่ นอกที่เดียวว่าควร
จะจ้างเขาหรือไม่, ส่วนผู้รับจ้างเอง อาจจะมีงานทำก็ได้
หรือไม่ได้ทำก็ได้.

ทำไมจึงจ้าง คนงาน มากขึ้น ผลประโยชน์ที่ผู้จ้างจะ
ได้ รับ กลับน้อยลง? ต่างว่าคนงานทั้งหมดนี้มีฝีมือเหมือน
กัน ถึงกระนั้นผู้จ้างยังมีเขตต์กำหนดจำนวนคนงานที่จะจ้าง
ทำตาม ราคาค่าจ้างเท่านั้น. ในบทที่ ๗ ได้กล่าวไว้
แล้วว่า งานใหญ่ต้อง การ คนงาน มาก และถ้ายังมีคน
งาน มาก สำหรับงานใหญ่ ก็ยัง ทำให้งานใหญ่นั้นมีประโยชน์
มากขึ้น. นี่เป็นความจริง ถ้าถึงจำนวนสิ่งของที่สร้าง
ขึ้น ทำขึ้น. แต่ผลประโยชน์รายได้ย่อมเนื่อง มาจากการขาย
ของ ที่ สร้าง ขึ้น ทำขึ้น ต่างหาก. ถ้า ทำของ ได้มากมาย เก็บ
บรรจุไว้ในโรงกัก, จะนับว่าได้ประโยชน์อย่างไร? เมื่อไม่
มี คนซื้อ หรือเมื่อ คนซื้อ ต้อง การ ราคาลด ๆ. ถ้า ทำของ ขึ้น
มากกว่าจำนวนที่ จะขายได้ ราคาส่งนั้น ก็ลดต่ำลง. นี่เป็น
สิ่งที่แสดงให้เห็นได้ว่า การ ทำของเพิ่มขึ้นเกิน คนต้องการ

ไม่ได้ ทำให้เกิดประโยชน์แก่การงานนั้นเลย. ผู้จ้าง จะไม่
ได้รับ ประโยชน์นอกขึ้นอีก. จะจ้างคนงานเพิ่มขึ้นก็หา
ประโยชน์ไม่ได้. โดยเหตุนี้ผู้จ้างจำต้องลดค่าจ้างลง หรือ
ให้คนงาน หายงานเสียก็เกยว.

เพื่อจะ ตีปัญหาข้อนี้ให้เห็น กระจ่างขึ้น จะยก อุตสาหกรรม
มาให้ดู.

ค่าง ว่า งานแห่งหนึ่งจ้างคนงาน ๑๐๐ คน. คิดค่า
จ้างให้คนละ ๔ บาท ต่อสัปดาห์ (หรือคิดอย่าง หมาย ๆ ราว
๔๐๐ บาทต่อปี) การงานนั้นเจริญมาก. ขาดของใช้ก็
ราคาขึ้นสูง. และโดยเหตุนี้ ผู้จ้างจึง ลดค่าจ้างคนงาน
เพิ่มอีก. จะ ต้องจ้างคนงานเพิ่มอีก ก็คน นี้ ต้องอาศัย การ
ซื้อของ สิ่งของ ที่ทำขึ้นนั้น. กล่าวคือ ถ้าทำของเพิ่มขึ้น
จะมีผู้ซื้อ ของ ทวีขึ้นหรือไม่? ความธรรมดาถ้าทำของเพิ่ม
ขึ้น ราคา มัก จะ ต้อง ลดลง. และเมื่อ เช่น กัง นี้ ประโยชน์ที่
จะได้ หาก การจ้างคนเพิ่มขึ้นก็เลื่อนไปหมด.

จะ เขียนบัญชี แสดงความเลื่อมของประโยชน์ ซึ่งหวัง
ว่า จะได้ หาก การที่จ้างคนงานเพิ่มขึ้นได้ดังต่อไปนี้:—

สมมุติว่า งานนั้นจ้างคนงาน ๑๐๐ คนได้รับค่าจ้าง
คนละ ๔๐๐ บาทต่อปี. ค่างว่าจะจ้างคนงานใหม่มาเพิ่มได้อีก

เงินเดือนและค่าจ้าง

๑๖๗

คิดค่าจ้างให้เท่า กับคนเก่า จะคิดบัญชีประโยชน์ที่จะได้ดังนี้

(๑) ถ้าจ้างเพิ่มอีก ๕ คน จะได้ประโยชน์เพิ่มขึ้น
๓๒๐๐ บาท คิดเฉลี่ยคนหนึ่ง ทำให้ผลประโยชน์มากขึ้น
๖๔๐ บาท ต่อปี

(๒) ถ้าจ้างเพิ่มขึ้นอีก ๕ คน จะได้ประโยชน์เพิ่ม
ขึ้นอีก ๒๘๐๐ บาท คิดเฉลี่ยคนหนึ่ง ทำให้ผลประโยชน์
มากขึ้นอีก ๕๖๐ บาท ต่อปี

(๓) ถ้าจ้างเพิ่มขึ้นอีก ๕ คน จะได้ประโยชน์เพิ่ม
ขึ้นอีก ๒๔๐๐ บาท คิดเฉลี่ยคนหนึ่ง ทำให้ผลประโยชน์
มากขึ้นอีก ๔๘๐ บาท ต่อปี

(๔) ถ้าจ้างเพิ่มขึ้นอีก ๕ คน จะได้ประโยชน์เพิ่ม
ขึ้นอีก ๒๐๐๐ บาท คิดเฉลี่ยคนหนึ่ง ทำให้ผลประโยชน์
มากขึ้นอีก ๔๐๐ บาท ต่อปี

(๕) ถ้าจ้างเพิ่มขึ้นอีก ๕ คน จะได้ประโยชน์เพิ่ม
ขึ้นอีก ๑๖๐๐ บาท คิดเฉลี่ยคนหนึ่ง ทำให้ผลประโยชน์
มากขึ้นอีก ๓๒๐ บาท ต่อปี ฯลฯ

ถ้าพวก ๕ คนครั้งที่ ๔ ทำผลประโยชน์ได้มากขึ้น
เพียงคนละ ๔๐๐ บาทต่อปี ซึ่งเท่ากับเงินค่าจ้างที่เจ้าของ
งานจ้าง, ผู้จ้างจะไม่ได้รับผลประโยชน์อันใดเลย. ถ้าจ้างคน

จำพวกครั้งที่ ๕ มา ผลประโยชน์ที่คนงานรุ่นนี้ จะทำได้แก่
การงานนั้นกลับ น้อย กว่าค่าจ้างที่ตน จะได้รับ. ดังนั้น จะเห็น
ได้ว่า จำนวนคนงาน ที่ผู้จ้าง จะจ้าง มา สำหรับงานนี้ คงเป็น
๑๒๐ เท่านั้น กล่าวคือ ผู้จ้าง จะจ้างคนที่คิดค่าจ้างสัปดาห์
ละ ๘ บาท เพียง ๑๒๐ คน. คนจำพวก ๕ คนสุดท้ายนี้ว่า
เป็น พวกที่ อยู่ริมเขตต์ของการจ้าง (Marginal labourers)
และ 'ริมเขตต์ของการบังเกิดผล' (Marginal productivity)
ของงาน เมื่อจ้างคนงานมา ๑๒๐ คน คือ สัปดาห์ละ ๘ บาท
กล่าวคือ จำพวกสุดท้ายที่จ้าง มาทำ จะทำให้งานเพิ่ม
รายได้คิดเป็น คน ละ ๘ บาท.

ตัว ถ้าไร เริง ซึ่งเนื่อง มา จาก การจ้าง พวกคนงาน
สุดท้าย ๕ คนนั้นไม่มีเลย แต่ควรนึกถึง 'คุณ' ของการ
ที่จ้างคน ๕ คนสุดท้ายนั้นด้วย

ถ้าไรได้เมื่อจ้าง ๑๑๕ คน ประมาณ ๒๐๐๐๐ บาท

ถ้าไรได้เมื่อจ้าง ๑๒๐ คนประมาณ ๒๐๐๐๐ ..

ถ้าไรที่ได้ออกขึ้นอีก ไม่มีเลย

ถ้าไร ๒๐๐๐๐ บาทนั้นเป็นเครื่องแสดงว่างานนั้นเจริญ
ก็อย่างไร. คนงานที่อยู่ในร่วมสโมสรคนงานคง จะร้องขอ
ค่าจ้างขึ้น. คงจะไม่ยอมทำงาน จนกว่าจะได้ค่าจ้างขึ้นเป็น

สัปดาห์ละ ๑๐ บาท (หรือราว ๕๐๐ บาท ต่อปี). ถ้าเขียน
เช่นนี้ ความต้องการจ้างคนงาน (Demand for labour)
จะเปลี่ยนแปลงอย่างไร? ทวนนึกถึงบัญชีที่กล่าวมาข้างบน
จะเห็นว่าพวก ๕ คน (ครั้งที่ ๓) นำผลประโยชน์มาให้แก่
งานนี้เพียงคนละ ๔๘๐ บาทต่อปี ผู้จ้างจะจ้างพวก ๕ คน
(ที่ ๓) นั้นมาทำไม? เพราะว่า จะต้องเสียค่าจ้างให้
ถึงคนละ ๕๐๐ บาท ต่อปี.

จำพวกคนงาน ๕ คน ที่ ๒ ทำให้ผลประโยชน์เพิ่มขึ้น
คนละ ๕๐๐ บาท. ผู้จ้างคงจ้างลูกจ้างมาทำงานไม่น้อย
กว่า ๑๑๐ คน และถ้าจ้างมาที่ละ ๕ คน ผู้จ้างก็คง
ไม่กล้าจ้างคนมา ทำเกินกว่าจำนวน ๑๑๐ คนนั้น. เมื่อค่า
จ้างสูงย่อมทำให้ราคาสูงตามไป ด้วย และจะทำให้มีคนซื้อ
(Demand) และการจ้างแรง (Demand for labour)
เปลี่ยนแปลงไปตามกัน.

ได้กล่าวมาแล้วในตอนที่ ๑ ว่า ผู้จ้างจะจ้างคนงาน
มากน้อยเท่าไร ต้องแล้วแต่กำไร ของงานนั้น มากน้อย อย่างไร.
เรื่องนี้ อาศัย :-

(๑) ฝีมือที่สร้างขึ้น ทำขึ้น และ

(๒) ราคา

ของ ที่ ทำขึ้น สร้างขึ้นจะ คุ้ม อย่างไรก็คุ้มแล้ว แต่ผู้ทำ, ผู้ทำ รวม ทั้ง ผู้จ้าง และลูกจ้าง ต้อง เป็นผู้ รับ ผลประโยชน์ ของที่ ทำ
ขึ้น. การ ซื้อขาย กันใน ตลาด เป็น สิ่ง ที่ ทำให้ ราคา ขึ้น หรือ ลง,
เหมือนกับ ที่กล่าว มาแล้วว่า การ ทำ ของขึ้น แต่ไม่มีคนซื้อ
ก็ ขาย ประโยชน์ ไม่ได้เลย. โดย เหตุ นี้ ผู้จ้าง จึง ควร ทำ ของ
พอแก่ จำนวนที่คน ต้องการ ตามราคา ที่ ผู้จ้างจะ ขายได้ และ
ผู้ซื้อ จะ ซื้อได้ จะ กล่าว ว่า ผู้ซื้อ เป็น ผู้จ้าง คนงานไทย ทาง
อื่น มิได้. แรง ของเรา นี้แหละ เป็น สิ่ง ที่ นำ ประโยชน์ หรือ
รายได้ มาได้เรา และทำให้เรา ต้องการจ้าง แรง คนอื่นต่อไป.
ผู้จ้าง ที่จริง ก็คือ คนกลาง ชนิด หนึ่ง. ผู้จ้าง จะจ้าง คนงาน
มา ทำของก็เมื่อมีผู้ จะซื้อของ และผู้จ้างจะได้ค่าจ้างมาก
น้อยเท่าไร ก็ ต้อง อาศัย ราคา ที่ มาจาก จะ ยอมซื้อ. นี้ทำให้
เรา ต้อง หวนนึกถึง 'การ แยกจ่าย หรือแบ่งปัน' ใน ข้อก่อน
คือ อะไร ที่ แยกจ่าย แบ่งปันไม่ได้ ต้องอาศัย จำนวน ที่ขายได้
และราคา ที่ขายไป. คนงาน ทุก คนย่อมมี ส่วน ที่ จะได้แบ่ง
จาก ผล ประโยชน์อัน นั้น และ ผล ที่ ได้ ก็คือ รายได้ ฉะนั้น
เงินรวม ของ รายได้ ฉะนั้น ทั้งหมดยังไง ไร ก็ต้องไม่เกิน
กว่าจำนวน ที่ มี พอ แยกจ่าย แบ่งปัน กันได้.

สัฟไฟล สำหรับงาน (Labour)

ต่อไปนี้จะพิจารณาถึงคนงานบ้าง และ ตรวจดูเหตุ
การณที่เกี่ยวของกับสัฟไฟล ของแรง (Service) คนงานด้วย.
ในชั้นแรก จะเห็นได้ว่า สำหรับเวลาใดเวลาหนึ่ง สัฟไฟล แรง
สำหรับงานหนึ่งงานใดจะไม่เกินกว่า จำนวน คน ที่ ทำงานนั้นได้.
ถ้างานนั้นไม่ต้องการฝีมือ คนงานทุกคน ก็ จะ รวมอยู่ใน จำนวน
สัฟไฟลนั้นได้. แต่ สัฟไฟล สำหรับ คนงาน มี ฝีมือ ย่อม มี ชิค
กว่าคนอื่น. แต่ ถ้า มี คนมาก สำหรับ คนงาน มี ฝีมือ มากกว่า
สัฟไฟล กล่าวคือ ถ้างานนั้น ต้องการ คนงาน มี ฝีมือ มากกว่า
จำนวนคนที่มีอยู่แล้ว. คนงานที่มีอาชีพอื่น ทางอื่น ก็ คง
หัน มา รับงานใหม่. ถ้า คนที่มีอยู่แล้ว จะ ใช้ ได้ ใน งานที่
ต้องการ คน มาก นี้ แต่ ยาง งาน ต้อง การ เวลา ฝึกหัด มาก
ยาก ที่ จะ เรียบได้ ทำได้. กว่า คนที่เคย ชื่น ชำนาญ ใน การ นั้น
จะ สม ประสงค์ ก็ ต้อง เสีย เวลา นาน ปี ฝึกหัด เรื่อย มา. โดย เหตุ
นี้ กล่าวได้ ว่า การ ที่ จะ ทำให้ สัฟไฟล แรง ทั่ว ชั่ว นั้น สำหรับงาน
อย่าง หนึ่ง เป็น การ ขาด ที่ เกียว.

เมื่อกล่าวถึงสัฟไฟลแรงนี้ หมายความว่าถึงจำนวนคนงาน
ที่ทำงานได้และเต็มใจ ทำความ ราคาค่าจ้างที่กำหนดด้วย, ไม่
ได้หมายความว่าถึงจำนวนคนงานที่ทำงานได้เท่านั้น. จำนวน คน

ที่จะทำงานได้คือ จึก ที่สุดของสัพโพล ดังนั้น กล่าวได้ว่า สัพโพล
กับ ราคาเป็นคู่ กันเสมอไป เหมือน กับ สัมภาระ อื่น ๆ. ถ้า ค่า
จ้าง ต่ำกว่า จึก ที่คิด กำหนด กันไว้ ก็ จะหา สัพโพล ไม่ได้เลย
แต่ถ้า ค่าจ้าง สูง ก็ จะ เป็นทาง นำให้ คน ฝึกหัด สัมค อยากทำ,
ทำให้ สัพโพล เกิด ทวีขึ้น

เงินค่าจ้างไม่ใช่ เป็น สิ่งล่อให้ เกิด สัพโพล แรงขึ้นได้ แท้,
ที่จริง ราคา เงิน ที่ จะ ไปซื้อ ของได้ มาก น้อย นั้นแหละ เป็น เครื่อง
ล่อ. ใน ที่นี้ จำ ต้อง กล่าว ถึง

‘เงินค่าจ้าง’ กับ ‘ค่าจ้างแท้’ ว่าหมายความว่า อย่างไร
‘เงินค่าจ้าง’ คือ จำนวนเงินที่ได้เป็นค่าตอบแทนแรงที่ออกไป
‘ค่าจ้างแท้’ คือ จำนวนอาหาร, เครื่องนุ่งห่ม, ที่อาศัย,
เครื่องบำรุง ความสำราญที่ จะ พึงได้ จาก เงิน นั้น.

ค่าจ้างแท้ อาศัย ราคา ของ ต่าง ๆ. ถ้า ราคา สูง ขึ้น
แต่ ‘เงินค่าจ้าง’ คงเดิม ก็คงไม่มีใคร ต้อง การ ทำงาน นั้น
นัก. ความเห็น ของ ผู้จ้าง และ ลูกจ้าง ต่างกัน อยู่ ทั้ง นี้—

“ผู้จ้าง ถ้าหาก ค่าจ้าง ด้วยเงินที่ผู้จ้าง จะ ต้อง ใช้ไป”

“ลูกจ้าง ถ้าหาก ค่าจ้าง ด้วย สิ่ง จะ ทำให้ ความ ต้องการ
ของเขา สำเร็จ.

ประโยชน์สำคัญที่สุด ที่ สมาคม คนงาน ใน ประเทศต่าง ๆ

ทำให้แก่คนงานทั่วไปคือได้กำหนดค่าจ้าง อย่างน้อย ที่ สุก ให้แก่คนงาน ทุกแผนก. ถ้ามีค่าจ้าง น้อย กว่า กำหนด อย่างน้อยที่สุดแล้ว ก็ จะไม่มี สัพโพลเลย กล่าวคือ จะไม่มี คนงานทำงานเลย. (สมาคมเป็นผู้ดูแลคนที่ไม่มีงานทำ กล่าวคือ จะ จ่าย เบี้ยเลี้ยง ให้พอ กิน พอ ใช้ตาม สมควร เมื่อ จำเป็น). โดยเหตุนี้ คนงาน จึงได้รับค่าจ้าง เป็นเครื่องเลี้ยงชีพ เป็นปกติตามสมควร ไม่ขาด มาก เหลือ มาก

หลักที่สมาคม คนงานได้ วางไว้สำหรับทั้ง ราคา ค่าจ้างของสมาชิกในสมาคม นั้น คือ :-

(๑) ราคา ของการ ที่ จะให้คนงานได้รับ ความสุข สบาย พอสมควร

(๒) ลักษณะ ของ การ งานที่ ทำ

(๓) เวลา และ เงินที่ต้องใช้ ในการ ที่ ต้อง การมีอิ.

ถ้างานที่ ทำ เป็นงานง่ายไม่ตึง ลำบาก ลำบหนักร ค่าจ้าง อย่าง น้อย ที่ สุก ก็ อาศัย หลักข้อ (๑).

ถ้างานที่ ทำ เป็นงาน อุกเข่งแระ ค่าจ้าง อย่าง น้อย ที่ สุก อาศัย หลักข้อ (๑) และ (๒).

ในการ ช่าง กล และ ทำขาย อย่างอื่น ๆ ที่ ต้อง การ

ปริญญา อย่าง สูง สำหรับ ฝีมือ และ วุฒิ ค่าจ้าง อย่าง น้อย
ที่ สุด อาศัย หลัก ทั้ง ๓ ข้อ.

การกำหนดค่าจ้าง

การ กำหนด ราคา ค่าจ้าง คนงาน และ กำหนด ราคา สิ่ง
ของ ต่าง ๆ นั้น คล้าย คลึง กัน ที่ สุด.

กำหนด ราคา ค่าจ้าง อย่าง สูง ที่ สุด ที่ ผู้จ้าง จะ ให้ ได้ ต้อง
อาศัย ผล ที่ แรงงาน นั้น จะ เกิด มาก น้อย เท่าใด อย่าง ที่ กล่าว
มา ใน ตอน ต้น ของ บท นี้. ผล ที่ จะ ยัง เกิด ขึ้น ไม่ เหมือน กัน
ทุก ๆ งาน และ ต้อง อาศัย จำนวน คนงาน ที่จ้าง มา ด้วย. ถ้า
จ้าง คน ที่ ทำงาน ได้ ทั้ง หมก ค่าจ้าง ที่ ผู้จ้าง จะ ให้ ได้ ต้อง
ไม่ สูง กว่า จำนวน ที่ คนงาน คน สุก ท้าย จะ ทำให้ เกิด ได้.

กำหนด ค่าจ้าง อย่าง ต่ำ ที่ สุด ของ สมาคม คนงาน อาศัย
หลัก อย่าง ที่ พึง กล่าว มา แล้ว. จะ กำหนด 'ความ สุข สบาย'
ให้ แน่ นอก ไม่ ใ้ ว่า ควร มี ชีต แค โดน. แต่ ความ หวัง ที่ มี
อยู่ เสมอ คือ จะ ให้ มีความ สุข สบาย ยิ่ง ขึ้น สำหรับ คนงาน
เท่า นั้น. แต่ การ ที่ จะ เพิ่ม ความ สุข สบาย ขึ้น นั้น ต้อง อาศัย
ผล ประโยชน์ ของ งาน ที่ จะ ยัง เกิด ขึ้น และ ราคา ของ ใน ตลาด.
ถ้า บุค โค การ งาน นั้น มั่ง คั่ง ก็ ค่าจ้าง ก็ คง สูง ขึ้น แต่
บุค มั่ง คั่ง นี้ จะ มี อายุ ยืน นาน ไม่ ใ้. การ งาน จะ เจริญ ร่ำ รวย

ได้ชั่วคราวด้วย. ถ้าความมั่งคั่งของงานเสื่อมลง กล่าวคือ การค้าขายฝืดเคือง ความสุขสบายของคณงานก็ย่อมต้องลดลงด้วย. ในสมัยนี้ค่าจ้างแรง สูงกว่า ค่าจ้างในสมัยก่อนถึง ๑๐ เท่า แต่ค่ากินอยู่ก็แพงแข่งกันทัน หรือยิ่งกว่าเสียอีก เหตุนี้แหละความสุขสบายก็ย่อมลดลงเสมอ.

ในบทที่ ๔ ตัวอย่างที่ ๓ ได้กล่าวแล้วว่า ถ้ากำหนดราคาอย่าง น้อย ของผู้ขาย มากกว่ากำหนดราคา อย่างมาก ของผู้ซื้อ จะไม่มีการ ซื้อขาย หรือแลกเปลี่ยนกันเลย. เรื่องค่าจ้างนี้ก็คล้ายกัน. ถ้าลูกจ้างต้อง การค่าจ้าง มากกว่างานนั้น จะทำได้ (กล่าวคือ ถ้ากำหนดราคา ค่าจ้าง อย่างน้อย ของ ลูกจ้าง มากกว่า ราคา ค่าจ้าง อย่าง มากที่ผู้จ้าง จะทำได้) ก็จะไม่มีการจ้างกัน และโรงงานนั้นก็ต้องปิดหยุดงาน. ถ้ากำหนดราคา ค่าจ้าง อย่าง น้อย ของ คณงาน น้อยกว่า กำหนดราคา ค่าจ้าง อย่าง มากที่งาน จะทำได้ ก็จะมีการเกี่ยงงานกันได้ และจะตกลงกำหนดราคา ค่าจ้าง กันได้ แล้วแต่ใคร จะขอดีกว่าใคร.

ที่จริงผู้จ้างมีเสียง มากกว่า ลูกจ้าง เพราะจำนวนคนที่รับทำงานมีมากมาย. * ห่วงว่า มีคณงาน มากสำหรับงาน

สิ่งหนึ่ง คนงานใน ที่นี้ ต้องไม่ หวัง เงิน เกิน เกินกว่า กำหนด
ราคา ค่าจ้าง อย่าง น้อย ที่ สุด เพราะ ว่า ถ้า ประสงค์ เงิน เกิน
สูง กว่า ชัก นั้น มาก จะ ทำให้ เพื่อน คนงาน มาก ด้วย กัน ไม่ มี
งาน ทำ เป็น คนว่างเปล่า แต่ ถ้า งาน การ นั้น เจริญ รวดเร็ว
กว่า จำนวน คนงาน ที่ ทำ ค่าจ้าง ของ คนงาน นั้น ก็ จะ ก็ ชื่น
จะ ยก ตัว อย่าง ให้ เห็น ง่าย ๆ ได้ ดัง นี้ :-

ถ้า ว่า งานหนึ่ง มี คนที่ จะ พอ เข้า รับ ทำงาน ได้ ๑๐๐๐๐
คน. และ เขต ที่ ของ ผล ที่ จะ ทำให้ ยัง เกิด ขึ้น มี กำหนด ดัง นี้ :-
ถ้า ค่าจ้าง คนหนึ่ง สำหรับ ชั่วโมงหนึ่ง = ๒๐ สตางค์ จะจ้าง คนงาน
ได้ ๕๐๐๐ คน ถ้า ค่าจ้าง คนหนึ่ง สำหรับ ชั่วโมง หนึ่ง = ๑๕
สตางค์ จะจ้าง คนงาน ได้ ๘๐๐๐ คน ถ้า ค่าจ้าง คนหนึ่ง สำหรับ
ชั่วโมง หนึ่ง = ๑๔ สตางค์ จะจ้าง คนงาน ได้ ๑๐๐๐๐ คน

นี้ ก็ จะ พอ ให้ เห็น ได้ ว่า คนงาน ต้อง เลือกรหา อย่าง
หนึ่ง อย่างใด ว่า

(๑) จะรับ ค่าจ้าง ชั่วโมงละ ๑๔ สตางค์ ก็ หรือ เพื่อ จะ
ได้ ให้ เพื่อน คนงาน ทั้ง หมก ได้ ทำงาน ด้วย กัน

(๒) จะรับ ค่าจ้าง ชั่วโมงละ ๑๕ ก็ หรือ และ จะ ต้อง
ช่วย ออก หา เพื่อน คนงาน ด้วย กัน อีก ๒๐๐๐ คน ซึ่ง เป็น ผู้ ไม่
มีงาน ทำ

(๓) จะรับค่าจ้างชั่วโมง ละ ๒๐ สตางค์ก็หรือปล่อยให้

ให้เพื่อนร่วมงานด้วยกัน ๕๐๐๐ คนไม่มีงานทำ

การ ที่คิด กระ 'ราคาค่าจ้าง อย่าง มาก ที่สุด' ย่อม

เปลี่ยนแปลงเสมอ แต่กำหนดราคาค่าจ้าง ที่ตกลงกัน
ระหว่างคนงานกับผู้จ้างนั้น เป็นสัญญาที่ใช้ได้จนกว่าสัญญา
จะหมดอายุ. สัญญา อย่างนี้ จะดีสำหรับ ผู้จ้าง หรือ สำหรับ

ลูกจ้างก็ได้ แต่อย่างไร ๆ ต่างก็เสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม ด้วย
กัน ทั้ง ๒ ฝ่าย ถ้าสมภารวัดขี้, เชื้อไฟ, มีราคาสูงขึ้น และ
ราคา ของ ที่ทำ สำเร็จแล้วต่ำลง ก็ จะ ทำให้การ งานนั้นไม่
กำเหน็จ แต่ ถ้า สมภารวัดขี้และเชื้อไฟ มีราคาต่ำลง และ
ทั้ง ค่าทำของก็ถูก และราคาของ สำเร็จก็มากขึ้น การ
งาน นั้นก็ หักว่าเจริญมีกำไร ที.

ในที่สุดสรุปความได้ว่า:-

ค่าจ้างเป็นเครื่องตอบแทนงานที่กระทำ ค่าของ

งาน (Service) ที่กระทำนั้น คงแล้วแก่ ค่าของ สิ่ง ที่ทำ
ขึ้นสร้างขึ้น และ นอก จากจำนวนงานแรง (Labour) ที่ทำ
ขึ้นสร้างขึ้น, ราคาที่มหาชนยอมซื้อ นั้นเป็นเครื่องวัด
หรือกำหนดราคา ของ ที่สร้างขึ้น ทำขึ้นด้วย.

คอก เบี้ย และ กำไร

“คอก เบี้ย คือ ผลที่ได้ โดยให้เงินเขาถูกไป เบี้ยทุน; ถ้าไร คือ ผล ที่ได้เนื่อง จาก การ งาน ที่ กระทำ. คอก เบี้ย เป็น ส่วน หนึ่งของ ราคา แต่กำไร เป็น ส่วน ที่ เหลือ จาก ราคา (Cost)”

ในบท ก่อน ๒ บท ได้ กล่าว ถึง ผล ประโยชน์ ของ เจ้า ของ พื้นดิน, โรงเรือน ร้าน, และ คนงาน ตลอดจน ถึง ผู้ จัก ผู้ กิจ การ ชั้น. บังคับ มี ปัญหา อีก ข้อ หนึ่ง ที่ จะ พึง วิเคราะห์ คือ “อะไร จะเป็น เครื่อง กำหนด ส่วนแบ่ง ยัน ของ ผล ประโยชน์” ซึ่ง หมายความว่า เป็น รายได้ ของ ผู้ ที่ ให้ ทุน เล่า ?”

รายได้ ของ เศรษฐี ผู้ ที่ ให้ ทุน เป็น เครื่อง ทอ แทน สำหรับ งาน (Service) ๒ ชนิด,

(ก) “งาน (Service) ของ ทุน”

(ข) งาน ของ ความ กระตือรือร้น (Service of Enterprise)

“งาน ของ ทุน” มี ราคา เหมือน กับ สิ่ง ของ ต่าง ๆ ใน ตลาด ซึ่ง มี นาม เรียก ใหม่ว่า “อัตรา คอก เบี้ย”

“งาน ของ ความ กระตือรือร้น” อาศัยเครื่อง คอยแทน
ของ กำไร ซึ่ง อาจ เนื่อง มา จาก แรง ที่ ออก ไป หรือ จาก สิ่งหนึ่ง
สิ่งใด ก็ได้.

จะยกอุทาหรณ์ช่วยอธิบายข้อที่กล่าวข้างบนนี้ได้แจ่มแจ้ง:—
ในบริษัทใหญ่ ๆ ทุก^๕ที่^๕เนื่องมาจากผู้ถือ หุ้น (Share
holders) ซึ่งเป็นผู้ที่ จะได้รับ ส่วน แบ่งเป็นเครื่อง คอยแทน การ
ที่ได้^๕ทุนไป ตาม มากตามน้อย แล้วแต่จำนวน ทุน ที่ ลงไป.
แต่ผู้ที่ ถือ หุ้น หาได้ รับ ผิด ชอบ เหมือน กัน ทุก คนไม่ บาง คน
ก็ อาจ รับ ผิด ชอบ ทั้ง กำไร และ ขาด ทุน แต่บาง คนไม่ รับ ผิด
ชอบในการ ขาด ทุน ด้วย เลย ก็มี. จะ แยก ประเภท ผู้ถือ หุ้น
ต่าง ๆ ออกได้เป็น ๓ ประเภท คือ:—

(๑) ผู้ถือคิเบเนเจอร์ (Debenture holders) : ผู้ที่
ถือ หุ้น ส่วน ชะนิค^๕ที่^๕เรียกว่า คิเบเนเจอร์เป็นผู้ไม่ รับ ผิด ชอบ
ในการ ขาด ทุน ของ งาน นั้น กล่าว คือ จะ คิด เขา ส่วน แบ่ง เป็น
เครื่อง คอยแทน การ ที่ ออก ทุน ไป ได้ เสมอ. ไม่ว่า งาน นั้น จะ
ขาด ทุน หรือ ใ้^๕กำไร มีกำหนด เขา เป็น ค่า บัวย การ เรือย.

(๒) ผู้ถือเพรเฟอเรนชเชร์ (Preference Share
holders) ผู้ที่ถือหุ้นชะนิค^๕ที่^๕เรียกว่า ‘เพรเฟอเรนชเชร์’ เป็น

ผู้ที่ จะได้รับ ส่วนแบ่ง เป็น เครื่อง คอสม แทน การ ที่ ออก ทุน ไป ได้
เมื่อ ส่วน แบ่ง ยัง มี เหลือ อยู่ จาก ที่ แบ่ง ไป ได้ พวก ที่ ถือ คิเบเนเจอร์
แล้ว. ส่วน แบ่ง ที่ ผู้ถือ เพอร์เฟอเรนชแชร์ จะ ได้ นั้น มากกว่า
ของ ผู้ถือ คิเบเนเจอร์ เพราะว่า เมื่อ ถึง คราว ชำคาคก กล่าว
คือ เมื่อ การ งาน นั้น ไม่มี กำไร หรือ ไม่มี อะไร เหลือ จาก ส่วน
แบ่ง ของ ผู้ถือ คิเบเนเจอร์ แล้ว ผู้ถือ เพอร์เฟอเรนชแชร์ จะ ไม่ ได้
รับ เครื่อง คอสม แทน ทุน ที่ ลง ไป ด้วย เลย.

(๓) ผู้ถือหุ้นธรรมดา (Ordinary Share holders):

ผู้ถือ หุ้นธรรมดา เป็น ผู้ ที่ ต้อง รับผิดชอบ ใน การ งาน
นั้น เต็ม ที่. เมื่อ ขาด ทุน ต้อง ขาด ทุน ด้วย. เมื่อ มี กำไร ก็ ได้
กำไร ด้วย แต่ ว่า ถ้า กำไร นั้น ไม่มี เหลือ จาก ที่ แบ่ง ไป ให้ ผู้ถือ
คิเบเนเจอร์ และ เพอร์เฟอเรนชแชร์ แล้ว ผู้ถือ หุ้นธรรมดา ก็
จะ ไม่ ได้ รับ อะไร เลย. อ้าง ว่า ถ้า คน หนึ่ง ผู้ถือ หุ้นธรรมดา จะ
ได้รับ ผล ประโยชน์ ๑๐๐ ละ ๗ ต่อ ปี เมื่อ สิ้น ปี มี เงิน เหลือ
จาก ที่ แบ่ง ไป ให้ ผู้ถือ แชรส์ ชะนิค ใน ข้อ (๑) และ ข้อ (๒)
มากกว่า ที่ จะ แบ่ง ตาม กำหนด ๑๐๐ ละ ๗ ผู้ถือ แชรส์
ธรรมดา ก็ จะ ได้ เพิ่ม ขึ้น อีก แต่ ส่วน ที่ เพิ่ม ขึ้น นี้ จะ จัก ว่า เป็น
นอก เบี้ย ไม่ ได้. ต้อง จัก เบี้ย กำไร คือ ผล ของ ความ ภาระ ที่
ต้อง รับ และ การ เสี่ยง ทาย ใน ก่อไว้ ที่ ออก ทุน ไป นั้น.

คอกเบี้ยและกำไร

๑๘๑

ในการคิดค่าใช้จ่ายสำหรับสิ่งที่สร้างขึ้น เพื่อจะได้
กระจายขายอย่างต่ำที่สุดได้, ต้องคิด 'จำนวนสำหรับคอก
แทน' คุณเข้าด้วย จะคิดจำนวนสำหรับคอกแทนคุณที่ลงไว้
เป็นร้อยละเท่าใด แล้วแต่ความรับผิดชอบ หรือเสี่ยงทาย
(Risks) ของชนิดคุณเหล่านี้ ท่าง ว่าบริษัทหนึ่ง มีทุน
๑๐๐,๐๐๐ บาท แยกเป็นหุ้นส่วนต่าง ๆ (Shares) ดังนี้:-

ทิเบตเจอร์	๑๐๐๐๐,	ท่างว่าจะได้รับคอกเบี้ย	๓%
เพรเฟอเร็นซ์	๕๐,๐๐๐	..	๕%
ธรรมดา	๕๐,๐๐๐	..	แล้วแต่

ผลกำไรของบริษัท.

เมื่อเข้าใจแล้วว่า ผู้ถือหุ้นธรรมดาจะเป็นผู้ที่ต้อง
ขาดทุนก่อนผู้ถือหุ้นชนิดอื่น ๆ ท่าง ว่า 'เครื่อง คอกแทน'
คุณของหุ้นธรรมดาควรเป็น ๗%

รวมยอด เครื่อง คอกแทนคุณต่าง ๆ ได้ดังนี้:-

สำหรับทิเบตเจอร์	๑๐,๐๐๐ บาท ๓%	คอกเบี้ย =	๓๐๐ บาท.
.. เพรเฟอเร็นซ์	๕๐,๐๐๐ .. ๕%	.. =	๒๐๐๐ ..
.. ธรรมดา	๕๐,๐๐๐ .. ๗%	.. =	๓๕๐๐ ..
รวม คอกเบี้ย ทั้งสิ้น			<u>๔๘๐๐ ..</u>

ถ้า ทางว่า ปลาบปี เมื่อปีบัญชีของ บริษัท นั้นแล้ว
หักค่าเช่า, ค่าจ้าง, เงินเกษม ฯ ล ฯ เสร็จ ยังคงเหลือ
จำหน่ายได้อีก ๓๔๐๐ บาทเป็น ดอกเบี้ย สำหรับทุนที่ลงไป
จะเห็นว่ายังคงขาดอีก ๒๐๐๐ บาท (เพราะกระขยประมาณ
ไว้ ๕๔๐๐). เงิน ๒๐๐๐ บาทนี้แหละ ผู้ถือหุ้น ขวรมภา
จะต้องเป็นผู้ใช้ โดยเหตุนี้จะเห็นได้ว่า ผู้ถือหุ้น ขวรมภา
จะคงได้รับดอกเบี้ยเพียง ๑๕๐๐ บาท ซึ่งเท่ากับ ๓% เท่านั้นเอง

แต่ถ้าหากว่าบริษัทนี้ มีกำไรก็ หักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ
ออกหมดแล้ว ยังมีเงินเหลือสำหรับดอกเบี้ย ๗๓๐๐ บาท
จะเห็นว่าเกินขยประมาณ ๑๕๐๐ บาท (เพราะ ขย ประมาณ
ไว้ ๕๔๐๐) และเงิน ๑๕๐๐ บาทนี้ จะเข้า กระเป๋าผู้ถือหุ้น
ขวรมภา คราวนี้ผู้ถือหุ้น ขวรมภาจะได้รับดอกเบี้ย ๕๐๐๐ บาท
ซึ่งเท่ากับ ๑๐% มากกว่าเท่า ๓% ดอกเบี้ย ที่ออกให้
อีก ๓% นี้แหละเรียกว่า กำไร

กำไร คือ เงินที่งอกเหลือ หากคิดหักค่าใช้จ่าย
เบ็ดเตล็ด ตลอดจน ดอกเบี้ย หรือจำนวนสำหรับ คอยแทน
ทุนต่าง ๆ. กำไรเป็นเงินเพิ่มสำหรับผู้ที่ มีหุ้น ขวรมภา
จะได้รับ เป็นกำไรทุกแทนเมื่อ คราววิบัติ ซึ่ง พวกนี้ จะต้อง
จาก ทุน ก่อน. หรือ จะไม่ได้รับผล ประโยชน์อะไรเลย.

คอกเบี้ย และ กำไร

๑๘๓

การแจกจ่าย

ผลที่ได้จากงานต่าง ๆ

ค่าเช่าที่ดินตึกโรงงาน.

ค่าจ้าง และเงินเดือน
ของลูกจ้าง.

เงินเดือนของผู้ถือหุ้น.

คอกเบี้ย สำหรับหุ้นชนิด พิเศษหรือ

คอกเบี้ย สำหรับหุ้นชนิด เพอร์เฟกต์

คอกเบี้ย สำหรับหุ้นธรรมดา

กำไร

ถ้างานที่กล่าวมาในตัวอย่างข้างบน นั้นเป็นงานของ
บุคคลพิเศษ หรือหุ้นส่วนสามัญ (Private undertaking)
ไม่ใช่บริษัท ก็จะเห็นความต่างกันระหว่าง 'คอกเบี้ย' และ
'กำไร' ได้ยาก เพราะว่าทั้งคอกเบี้ยและกำไร เป็นของ
ของกันเดียวกัน หรือพวกเดียวกันนั่นเอง. ต่างว่างานแห่ง
หนึ่งมีหุ้นส่วน ๒ คน มีทุนอยู่ในงานนั้นคนละเท่า ๆ กัน.
รายได้ของหุ้นส่วนนี้ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งตอบแทนแรงที่ออก
ไปคือ :-

(๑) การ ที่ คัด จัก ตั้ง งาน ขึ้น

(๒) การ ที่ ลง ทุน

(๓) การ ที่ มีความ กระตือรือร้น ในการ งาน นั้น.

สิ่ง คอย แทน แรง ที่ ออก ไป ใน ข้อ (๑) จะ เปรียบ กับ ผล ประโยชน์ ของ ผู้ จัก การ และ อำนาจ การ ใน งาน ของ บริษัท ได้ ซึ่ง มี รูป เป็น เงิน เกือบ * สิ่ง คอย แทน แรง ที่ ออก ไป ใน ข้อ (๒) และ (๓) นี้ เปรียบ กับ คอย เบี้ย และ กำไร ของ งาน บริษัท ได้. หัก ส่วน ทั้ง ๒ นี้ คง คิด ถ้า หัก ค่า ค่า คอย เบี้ย สำหรับ ทุน ที่ ลง ไป เช่น ๖% ที่ เหลือ จาก คอย เบี้ย สำหรับ ทุน นี้ ก็ คือ 'กำไร แท้'.

จาก จำนวน เลข ที่ ได้ เป็น ตัวอย่าง ข้าง บน นั้น จะ ตั้ง เป็น ตัวอย่าง สำหรับ งาน มี หัก ๒ คน ได้ ดัง นี้.

จำนวน เงิน ที่ จะ แบ่ง ได้ ระหว่าง ๒ คน

= ๗๓๐.๐ บาท กับ จำนวน เงิน ที่ ถ้า

เป็น บริษัท ผู้ อำนาจ การ และ ผู้ จัก

การ จะ ได้ รับ เป็น เงิน เกือบ

ต่าง ว่า ๕๐๐๐ บาท

= ๑๒,๓๐๐ บาท

∴ หัก ส่วน ทุน หัก ได้ รับ

๖,๑๕๐ บาท

คอกเบี้ยและกำไร

๑๘๕

ซึ่งจะเห็นว่า	เป็นผลคล้ายกับ	
ที่เป็นเงินเค็ชของ	ผู้กักตังงานขึ้น	๒๕๐๐ บาท
คอกเบี้ยสำหรับ	ทุน ๕๐,๐๐๐ บาท	
	กัก ๖% —	๓๐๐๐ „
กำไรของ	ความกระตือรือร้น —	๒๕๐ „
ได้.		๖๑๕๐ „

เมื่อเห็นแล้วว่ากำไร คือเงินเหลือจากการใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ การสร้าง ขึ้น ทำขึ้น. จะพูดต่อไปได้ว่า ถ้าลดการใช้จ่ายให้น้อยลงหรือทำผลประโยชน์ให้ทวีขึ้น ได้กำไรก็ จะ มากขึ้น.

จะทำให้รายจ่ายน้อยลงได้ ถ้าประหยัดการซื้อสัมภาระ ทุน, ประหยัดค่าจ้าง, ขอมเสียดค่าเช่าให้น้อยลง หรือ ประหยัดในสิ่งต่าง ๆ ทุกแผนกของงาน. จะทำผลประโยชน์ให้ทวีขึ้นได้ เมื่อฝีมือทำของขึ้น ดีและทน หรือขายได้ราคา. แต่ต้องจำไว้ว่า เพียงแค่ลดค่าใช้จ่าย อย่างเดียวหรือขึ้นราคาของขึ้น อย่างเดียว จะไม่ทำให้กำไร ทวีขึ้นได้เลย. อาจลดค่าใช้จ่ายลงได้จริง แต่ผลประโยชน์ก็จะลดลง ตามด้วย.

ถ้าเพิ่มค่าใช้จ่าย มากขึ้น ผลประโยชน์ก็ จะเพิ่มขึ้น คอย ถ่วง
กัน อยู่ ทั้ง นี้ เสมอ.

เรา พูกรู้ว่า ถ้าไร อาจมี เหตุ ๓ ประการ ถึง ต่อไป นี้ :-

๑. รายจ่าย ต่าง ๆ โดยมากย่อม ต้อง เสียไป ก่อนขาย
ของ ที่ ทำ สำเร็จ ได้. ถ้าหาก ค่าจ้าง ฯลฯ นั้น ย่อม ทำ ล่วง
หน้า อาจมี การ กระ ประมาด ผล ของ การ ขาย ได้ เช่น ผลัก. ถ้า
ถ้าหาก ค่าจ้าง มากกว่า ขยประมาด ที่ จะ ได้ ค่าใช้จ่าย ต่าง ๆ
ก็ จะ มากกว่า ผล ประโยชน์ ของ งาน และ งาน นั้น ก็ จะ ล้ม.
เพราะ เหตุ นี้ ผู้จ้าง จำ ต้อง พยายาม ประมาด รายจ่าย น้อย
กว่า รายได้ เสมอ. ถึงแม้ว่า ถึง คราว จำ ต้อง แข่งขัน ขาย ผล
ราคา ของ ก็ ยัง คง ได้ รายได้ มากกว่า รายจ่าย อยู่ นั้นเอง. เป็น
ได้ ที่ จะ ไม่มี เสี่ยง หาก รายจ่าย มากกว่า ค่าขาย ปรกติ.

๒. ขยประมาด ของ ที่ จะ ขาย ได้ สำหรับ ราคา เท่านั้น เท่านั้น
เป็น หลัก ของ การ ถ้าหาก ค่าจ้าง เหมือน กัน แต่ ราคา ย่อม
ขึ้น ลง เสมอ. โดย เหตุ นี้ ผล จึง มี น้อย กว่า ที่ จะ ประมาด ได้ นั่นเอง.
ถ้าไร อาจ มี มาก ขึ้น ได้ จริง เมื่อ ของ ขึ้น ราคา แต่ เมื่อ ราคา
ตก ลง ค่า อาจ จาก ทน ได้.

๓. สำหรับ งาน โดยมาก มัก มี การ ผูกจาก ทัก ทอน

ทำให้ไม่มีใครแข่งขันด้วยได้. คุณสมบัติของการผูกขาด (Monopoly) มี ๒ อย่าง คือ:—

(ก) อาจทำได้เป็นจำนวนมาก, มีเครื่องจักรที่กว่า, วัตถุดิบที่อย่างสินค้าถือกรรมสิทธิ์ได้ ๆ ละ ๆ ซึ่งทำให้เสียหายน้อยลงได้

(ข) ผู้ทำทั้งราคาได้ตามชอบใจ.

จากเหตุทั้ง ๓ อย่างที่กล่าวมาข้างบนนี้ สำหรับบุคคลผู้สมมุติ บางทีเหตุที่ ๓ จะเป็นข้อที่เห็นได้ง่ายที่สุดจริงอยู่ ถ้าไร มีมากเมื่อราคาขายสูงขึ้น แต่กำไรอย่างนี้หาย ๆ จะมีสักครั้งหนึ่ง และมักจะไม่พอเพียงกับเวลาที่ขาดทุน. อาจกล่าวได้ทีเดียวว่า ถ้างานไหนมีกำไรมาก พวกที่มีหุ้นส่วนอยู่ในงานนั้นต้องเป็นผู้ได้ 'ทำการผูกขาด' จะเป็นโดยตรงหรือโดยทางอ้อมก็ได้แล้วแต่การ.

คอกเบี้ย. ได้กล่าวมาแล้วในตอนที่ ๒ ว่า อัตราคอกเบี้ย ควรเป็นเท่าไรเท่าไรตามตัวอย่าง. ในที่นี้จะกล่าวถึง 'อัตราคอกเบี้ยอย่างไร'

จะกล่าวคำจำกัดความของคอกเบี้ยได้ว่า "ราคาที่ให้สำหรับงานของกัน ๆ" แต่เท่านี้ยังไม่บริบูรณ์ทีเดียว เพราะว่าคอกเบี้ยจะเป็นคำจำกัดความของผู้กู้ หรือผู้ใช้ กัน ๆ

ฝ่ายเดียว. สำหรับผู้กู้ งานของ ต้นทุนอาศัย การที่ ทำทุน
นั้นไปใช้ให้เป็น ประโยชน์. สำหรับผู้ให้ยืม คอกเบี้ยเปรียบ
เหมือนเงินที่เขา ควรได้รับ เป็นเครื่อง คอยแทนงาน (Service)
ของเขาโดยตรง. เขามี ทรัพย์สิน สมบัติซึ่ง จะทำให้ความ ต้อง
การ ของเขาสำเร็จได้โดยตรง. แต่โดย เหตุหลายประการ เขา
ไม่ต้องการ ให้ทรัพย์สิน สมบัติ ของเขาทำหน้าที่ในเวลานั้น. และ
แทนที่ จะใช้ ทรัพย์สิน สมบัติ ของเขาเสียเอง. เขากลับไป
ใช้ให้เกิดผล ลงจาก มันขึ้น หมายความว่า ให้เป็นทุนขึ้น. ที่
แต่ละ กิจงาน (Service) ที่เขา ทำไปในการ สร้างขึ้น ทำขึ้น.
ทุนเป็น สิ่งที่ ต้อง การ. ทุน จะมีได้เมื่อ เจ้า ของ ทรัพย์สิน สมบัติ
ยัง รอการใช้ ทรัพย์สิน สมบัติ นั้นให้เปลือง สิ้นไปก่อน. ผู้ให้ยืม
หรือผู้ ให้ทุนเป็นผู้ ที่ได้งานในการ คอย. และ คอกเบี้ยที่เขา
ควรได้รับ คือ 'ราคาของ การ คอย' นั้นเอง †

ตาม ข้อที่ กล่าว มา นี้ จะ หมายความว่า เขามี ข้าง ที่มานต์ และ
สัพโพล์ ก็ได้ และแรงที่ ทำให้ผู้ยืมและผู้ ให้ยืม ตก ลง กัน

• การใช้ ทรัพย์สิน สมบัติ หมายความว่า ต้อง การที่จะ ทำให้ความ ต้อง
การ สำเร็จโดย ตรง

† ท่าน ลาดดราเจอ์ คัทเชอธ (แห่งกรุง ดนเคโฮล์ม) กล่าวว่า "คอก
เบี้ยคือ ราคาที่ ให้ สำหรับ ต้อง จำเป็น ของการ สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น ซึ่ง จะ เว้นอก ว่า การ
คอย หรือ การใช้ทุน แล้ว แล้ว จะ ผล ให้ "ร้าง โทษ"

ได้ก็คือ อัตรากอกเขย.

สำหรับข้าง ที่มากก็ ข้อสำคัญที่ควรพิจารณา คือ
 “ทุน และ ประโยชน์ในการใช้ทุนนั้น”

สำหรับข้าง สัพพัตถ์ ข้อสำคัญที่ควร ระวังของ คือ
 “ผู้ให้ยืมและการที่จะนำให้ผู้ให้ยืมตกลงให้ยืมได้”
 ตีมาณต์หรือความต้องการของคุณ.

มีผู้ต้องการ ทุน ก็เพราะว่ามีกำไร ที่ จะได้งอก จากการ
 ที่ ลง ทุนไป. เปรียบดัง แรงงานเหมือนกัน มีชีวิต ที่ จะ ข้าง
 ได้เท่านั้นเท่านั้นแหละ เพราะเหตุว่า ถ้า ทำงานได้ใหญ่โต เกิน
 ไปกว่า ความ ต้องการ ของ ประชาชน ของ ที่ สร้าง ขึ้น ทำ ขึ้น
 ได้ จะไม่มีผู้ซื้อพอ เว้นแต่ จะ ขาย อย่าง ราคา สาคเสียบ เทเสียบ.
 ถ้าผู้ยืม หรือ ผู้ต้อง เสียบ ค่า บ่วย การ สำหรับ ทุน ที่ ยืม มา มาก ก็
 จะไม่มีกำไร จะเปล่าประโยชน์หรือเข้าเนื้อ จำ ต้อง มีชีวิต
 ที่ผู้ยืม จะ กล้า ยืม ทุนได้. ถ้า อัตรากอกเขย สูง ผู้ยืมก็
 ขยาดไม่กล้า ยืม มาก ถ้า อัตรากอกเขย ต่ำลง ผู้ยืมก็กล้า
 ยืมได้มาก. อุตสาหกรรม ที่ต่อไปนี้จะทำให้เข้าใจได้แจ่มแจ้ง :-
 อ้างว่า งานแห่งหนึ่ง ต้องการ ทุน ๑๐๐๐๐๐ บาท ก็คิดว่า
 จะได้กำไร ร้อย ละ ๕. แล้วขอ ยืม มา อีก ๑๐๐๐๐๐ บาท
 แต่คราวนี้ ได้กำไร สำหรับ แล่น บาท หลัง เพียง ๔ $\frac{1}{2}$ % ผู้ทำ

๓๔๐

เศรษฐวิทยา

งานนี้คิดต่อไปว่า
ต่ำลง เช่น:-

ถ้า ขอมืม มาอีก จะทำให้กำไรที่ได้ลด

ทุน
บาท

ประโยชน์ที่จะได้สำหรับ
ทุนที่ขอมืมขึ้นครั้ง ๆ
คิดเป็น ร้อย ละ

๑๐๐,๐๐๐	๕
๒๐๐,๐๐๐	๕ $\frac{๑}{๒}$
๓๐๐,๐๐๐	๕
๔๐๐,๐๐๐	๓ $\frac{๑}{๒}$
๕๐๐,๐๐๐	๓
๑,๐๐๐,๐๐๐	๒ $\frac{๑}{๒}$

ทั้งนี้ ผู้ทำนั้นควรจะขอมืมมาเท่าไร นั้นต้องแล้วแต่
อัตราดอกเบี้ย. ถ้าว่าเขา จะ ต้องเสีย ดอก ร้อย ละ ๕ เขา
ก็ คง จะ ขอมืม มา ทำ เพียง ๓๐๐,๐๐๐ บาท; และ ถ้า
เขา ต้องเสีย ดอก ร้อย ละ ๓ $\frac{๑}{๒}$ เขา ก็ คง จะ ขอมืม มา ทำ ทุน เพียง
๔๐๐,๐๐๐ บาท ฯลฯ

ข้อที่จะ ต้อง การ ทุน คือ:-

(๑) เมื่อ จะมี ประโยชน์ ได้ ผล ลง ลง งาน ขึ้น จาก การ ที่
ขอมืม ทุน มา

(๒) จำนวนทุนที่จะยืมมา มาก น้อย เท่าไร ต้องแล้ว
แต่อัตรา คอก เบี้ย ที่ จะ ต้อง เสีย สำหรับ ทุน ที่ ยืม.

สัฟไฟต์ (การให้ยืม) ของทุน. ในโบราณ สมัย
กล่าวได้ว่าเกือบไม่มีผู้ให้กู้ให้ยืมกันเลย. เพราะไม่มีสิ่งใด
ที่จะทำให้เกิดยืมกัน และเขาเกลียดเลยไปได้ว่า หาโอกาส
ที่ จะ ทำ ทุน ให้ยังเกิดผลกำไรน้อยเต็มที. แม้ ใน สมัย นี้ จะมี
โอกาส ก็ ยัง หา ทุน ได้ยาก เมื่อ ย้ายจาก

(๑). คอก เบี้ย และ

(๒) ของที่ จะ วาง ประกัน

แต่ต้องจำไว้ว่า การให้ยืมง่ายหรือยาก เขา คอก เบี้ย
มาก หรือ น้อย นั้นแล้ว แต่ มี สัตย์ ของ ชาติ ต่าง ๆ. ใน สมัย
ท่านอาจารย์อาทิมสมัยยังดำรงชีวิตอยู่ ชาวฮอลันดาให้ยืม
เงินกับเขา คอก เบี้ย อย่างต่ำ ๆ. รัฐบาลฮอลันดาให้ยืม
คอก เบี้ย เพียง ๒% และ สามัญชน ที่มีหลักฐานก็ยืมกัน
ได้เสีย คอก เบี้ย เพียง ๓% เท่านั้น ส่วนในประเทศอังกฤษ
ในยุคเดียวกัน อัตรา คอก เบี้ย กู้ยืม กัน มากกว่าในฮอลันดา
ถึง ครึ่ง ตัว อย่าง น้อย. ชาวฝรั่งเศสเคย ปรากฏว่า เป็นผู้
กระหม่อม กระหม่อม รู้จัก ออมสิน ยังให้ยืมกันได้ก็ถูก คอก เบี้ย

อย่างต่ำ ๆ ที่เกี่ยว. ในกรุงสยามอย่างน้อยชอกเบี้ยซึ่งละ
บาทต่อเดือนซึ่งคิดเป็น อัตราร้อยละ ๑๕

จำนวนทุนที่จะให้ยืมทั้งสิ้นแล้วแต่อัตราชอกเบี้ยที่จะให้
ยืมสำหรับประโยชน์ที่นำทุนไปใช้ ท่าง ว่าคนหนึ่งมีเงินราย
ได้ปีละ ๑๐๐๐๐ บาท เขาจะต้องคิดเก็บไว้บ้าง แม้แต่
อัตราชอกเบี้ยจะเป็น $๒\frac{๑}{๒}\%$ ก็ดี ท่าง ว่าเขาเก็บ ๒๐๐๐
บาท. ถ้าชอกเบี้ยมีอัตราขึ้นถึง ๓% เขาก็คงพยายามคิด
รายจ่ายทางอื่น ชอกบ้าง และเอาเงินชอกให้กู้. ถ้าอัตรา
ชอกเบี้ยยิ่งทวีขึ้นเขาก็คงยิ่งคิดรายจ่ายลง มากขึ้น เก็บเงิน
มากขึ้น จนกว่าถึง ๕% เขาคงจะให้กู้ถึง ๕๐๐๐ ก็ได้.
ถ้าคิดเทียบกับงานใหญ่ ๆ เขียนบัญชีเทียบกับกู้ได้ทั้งนี้ :-
อัตราชอกเบี้ย. ทุนที่จะให้ยืม.

๕ %

๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท

 $๔\frac{๑}{๒}\%$

๘๐๐,๐๐๐ "

๔ %

๖๐๐,๐๐๐ "

 $๓\frac{๑}{๒}\%$

๓๐๐,๐๐๐ "

๓ %

๒๐๐,๐๐๐ "

 $๒\frac{๑}{๒}\%$

๑๐๐,๐๐๐ "

คอกเบี้ย และ กำไร

๑๔๓

กล่าวได้ว่า จะมีทุนได้ยืม เมื่อ

(๑) มีเครื่อง ล่อ จะให้ ออกทุนยืมได้

(๒) จำนวน ทุน ได้ยืม มาก น้อย คง แล้วแต่ อัตรา
คอกเบี้ย.

อัตราคอกเบี้ย:— เมื่อกล่าวถึง สัฟไฟล และ ภิมานต์
มาแล้ว จะกล่าวถึง การ กำหนด อัตรา คอกเบี้ย ได้ต่อไป. จะ
รวม บัญชีต่าง ๆ ที่ได้ดูเป็นตัวอย่างไว้ในที่นี้ ดังนี้:—

ถ้า อัตราคอกเบี้ย = ๔%, มีผู้ต้องการ ทุน (ภิมานต์)

๓๐,๐๐๐๐ บาท แต่มีผู้ต้องการ ได้ยืม (สัฟไฟล) ถึง
๖๐๐,๐๐๐ บาท. ผู้ที่อยากได้ยืม มาก ก็ จะ ต้อง ลดอัตรา
คอกเบี้ยลง.

ถ้า อัตราคอกเบี้ย = $3\frac{1}{2}\%$, จะมีผู้ต้องการ (ภิมานต์)

๖๐๐,๐๐๐ บาท แต่จะมีผู้ได้ยืม (สัฟไฟล) เพียง ๓๐๐,๐๐๐
บาทเท่านั้น. ผู้ที่ต้องการ ยืม มากกว่า ผู้ที่จำต้อง ชำ อัตรา
คอกเบี้ยให้สูงขึ้น.

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า อัตราคง เป็น ระหว่าง $3\frac{1}{2}\%$ กับ ๔%
และ อาจเป็น $3\frac{3}{4}\%$ ก็ได้. ถ้าเช่นนั้น จะมีเงินได้ยืมถึง

๔๕๐,๐๐๐ บาท และจะมีผู้กู้ถึง ๔๕๐,๐๐๐ บาท เหมือนกัน. นี่ก็เหมือนกับ สัพโพล์ เท่ากัน.

จะกล่าวต่อไปได้ว่า เงิน กู้เพิ่มอีก ๑๕๐,๐๐๐ บาทนั้น จะนำออกเบี้ยมา $๓\frac{๓}{๔}\%$ พอดี (เพราะว่า สำหรับเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท คิดดอกเบี้ยแล้ว ๔%) และสิ่งที่ล่อให้มีคนนำทุนมาเพิ่มให้กู้ อีก ๑๕๐,๐๐๐ บาทนั้น ก็ $๓\frac{๓}{๔}\%$ เหมือนกัน (เพราะว่า ทกลงว่าจะให้ขึ้น ๓๐๐,๐๐๐ บาท ดอกเบี้ย $๓\frac{๑}{๒}\%$ แล้ว).

จำนวนเงินที่ จะ ขึ้น เป็น ทุน. บาท.	อัตรา ดอกเบี้ย ร้อยละ	สัพโพล์ จำนวน ทุนที่ จะได้ กู้. บาท.
๑๐๐,๐๐๐	๕	๑,๐๐๐,๐๐๐
๒๐๐,๐๐๐	$๔\frac{๑}{๒}$	๘๐๐,๐๐๐
๓๐๐,๐๐๐	๔	๖๐๐,๐๐๐
๖๐๐,๐๐๐	$๓\frac{๑}{๒}$	๓๐๐,๐๐๐
๘๐๐,๐๐๐	๓	๒๐๐,๐๐๐
๑,๐๐๐,๐๐๐	$๒\frac{๑}{๒}$	๑๐๐,๐๐๐

คอกเบี้ย และ กำไร

๑๘๕

ตามที่กล่าว มา นี้หา ได้ อ้าง ถึง ทาง ที่ จะ สูญ เงิน โดย
ประการ ต่าง ๆ (Risks) ไม่ แต่ที่ จริง ตามที่ กล่าว มา
หมายความว่า ผู้ ใด ก็ หรือ บิ๊ม จะ ไม่ ได้ รับ อันตราย อย่าง นี้นะ
แต่ การ ให้ บิ๊ม ทุก มัถ จะ มี อันตราย ได้ ต้อง แล้ว แต่ ลักษณะ
ของ งาน ที่ ท่าน จะ ไป ทำ. ลักษณะ ของ ภัย (Risks) ต่าง ๆ
เป็น เครื่อง ที่ ทำให้ ผู้ บิ๊ม ขอม เสี่ยง อัตรา คอกเบี้ย มาก และ
ทำให้ ผู้ ใด ขอม รับ อันตราย เอง ถ้า มี ชี้น. แต่ อย่างไร ก็
การ กำหนด อัตรา คอกเบี้ย ก็ คง ไม่ พ้น หลัก ที่ กล่าว มา แล้ว. ใน
ตอน ข้าง บน นี้.

สรุปความ.

ได้ ชี้แจง มา ให้ เห็น แล้ว ว่า ราย ได้ ของ เอกชน คือ ผล
ประโยชน์ ที่ เขา ได้ รับ สำหรับ งาน (Service) ที่ เขา ทำ. ราย
ได้ นี้ จะ เป็น ค่าเช่า, เงิน เดือน, ค่าจ้าง, คอกเบี้ย, หรือ
กำไร ก็ได้. สำหรับ ค่าเช่า, เงิน เดือน, ค่าจ้าง, คอกเบี้ย
คือ อย่าง นี้นะ งาน (Service) ที่ กระทำ มี ราคา ซื้อ ขาย ได้ เหมือน
กับ ราคา ของ สิ่ง อื่น ๆ กำหนด ได้ โดย แรง สอง แรง คือ แรง
ที่ มา กับ แรง สัพไฟล. ส่วน กำไร นั้น กำหนด อย่าง นี้นะ
ไม่ได้ แต่ กำไร เป็น สิ่ง ที่ เหลือ จาก การใช้ สอย ต่าง ๆ.

ทั้งนี้ ผลประโยชน์แท้ของงานต้องแบ่งแจกจ่ายไป
ระหว่างพวกที่มีส่วนอยู่ในการสร้างขึ้น ทำขึ้น หนึ่ง การ
ที่แบ่งกันกันอยู่ตามวิธีสมัยนี้ จะถูกต้องตามความยุติธรรม
หรือประการใดนั้นไม่อยู่ในซีกของสมมุติเล่มนี้ ซึ่งควรระก่กล่าว
ถึง. ความประสงค์ของสมมุติเล่มนี้ ก็เพื่อจะอธิบายให้เห็นเหตุ
เกี่ยวเนื่องกับตัวเราทุกวัน และเพื่อจะเข้าใจความรู้ในแผนก
วิชาเศรษฐวิทยาให้มีขึ้นพอเป็นพื้นเท่านั้น.

9. 41